

Margaret privește fericită către un viitor extraordinar: logodnicul său o adoră, are slujba la care a visat și toate planurile ei par a se îndeplini așa cum și le-a imaginat. Viața ei este la un pas de a fi perfectă! Doar că pasul devine, dintr-o dată, o prăpastie. Într-o secundă, în cea mai frumoasă zi din viața ei, îi este luat totul.

Pe patul de spital, înfruntând posibilitatea ca nimic din viața ei să nu mai fie la fel ca înainte, Margaret este nevoită să își adune toate forțele pentru a continua, pentru a face față secretelor de familie ce i se dezvăluie pe neașteptate, să își vindece inima și să se obișnuiască cu ideea că iubirea se poate ascunde acolo unde nici nu s-ar gândi vreodată!

Va reuși Margaret să găsească în ea esența curajului, a acceptării și a vindecării?

„Center explorează limitele speranței și iubirii... transformă povestea unei tragedii de familie într-un ghid scris din inimă pentru a trăi viața la intensitate maximă.”

– Publisher's Weekly

„Un exemplu minunat al acceptării și al vindecării și o sărbătorire a familiei.”

– USA Today

BOOKZONE

ISBN 978-606-9008-98-0

9 786069 008980

Cuprins

[Title page](#)

[Mulțumiri](#)

[Unu](#)

[Doi](#)

[Trei](#)

[Patru](#)

[Cinci](#)

[Șase](#)

[Șapte](#)

[Opt](#)

[Nouă](#)

[Zece](#)

[Unsprezece](#)

[Doisprezece](#)

[Treisprezece](#)

[Paisprezece](#)

[Cincisprezece](#)

[Șaisprezece](#)

[Șaptesprezece](#)

[Optsprezece](#)

[Nouăsprezece](#)

[Douăzeci](#)

[Douăzeci și unu](#)

[Douăzeci și doi](#)

[Douăzeci și trei](#)

[Douăzeci și patru](#)

[Douăzeci și cinci](#)

[Douăzeci și șase](#)

[Douăzeci și șapte](#)

[Douăzeci și opt](#)

[Douăzeci și nouă](#)

[Epilog](#)

KATHERINE CENTER

**CUM SĂ MERGI MAI
DEPARTE**

Traducere: Iulia Dromereschi

Titlul original: *How to Walk Away*, 2018

Editura Bookzone, 2020

Versiune ebook: v1.0, martie 2021

*Pentru mama, Deborah Detering,
super-eroina mea.*

*Și în memoria fratelui și prietenului ei,
unchiul meu, Herman Detering.
Întotdeauna ne va fi dor de tine, Bubsie.*

Mulțumiri

Povestea aceasta a avut nevoie de multă muncă de cercetare și le sunt recunoscătoare tuturor celor care m-au ajutat. Calde îmbrățișări prietenilor care m-au pus în legătură cu experți, pentru a-mi răspunde la multele întrebări: Vicky și Tony Estrera, Jennifer Hamilton, Eve Lapin, Mark Poag și J. J. Spedale.

Multă recunoștință tuturor profesioniștilor din domeniul sănătății care m-au ajutat să fac cercetări în privința tratamentului lui Margaret.

Doctorul Darrell Hanson, care s-a văzut cu mine la o cafea, mi-a explicat în detaliu ce presupun cele două, operația și procedura de recuperare, și m-a învățat cuvântul *iliopsoas*^[1].

Doctorul Forrest Roth mi-a explicat despre tratamentele pentru arsuri și grefele de piele. Robert Manning, fizioterapeut, a avut amabilitatea de a pierde o dimineață din viața sa ca să-mi arate sala de Terapie Intensivă și pe cea de gimnastică de recuperare de la spitalul *Houston Methodist*.

Ross LaBove și toți tipii de la *Project Walk* din Houston, care mi-au permis să petrec o zi cu ei, învățând astfel despre toate metodele creative, dar și despre cele care reprezintă o reală sursă de inspirație, cu ajutorul cărora ajută oamenii să se vindece.

Le mulțumesc lui Jeff Scott și lui Wesley Branch, care au fost suficient de amabili să îmi povestească despre accidentările avute la nivelul măduvei spinării și să-mi relateze, pe larg, despre realitățile vieții ulterioare.

De asemenea, sunt bucuroasă că am găsit două cărți sincere, utile și de mare inspirație, despre cum decurge viața de zi cu zi dacă se întâmplă să ai leziuni la măduva spinării: cartea lui Mark Hall, *Across the Street from Hell* și cartea Pamelei Henline, *Walk, Don't Run*.

Cei de la Fundația *Christopher & Dana Reeve* mi-au fost de asemenea de mare ajutor.

Multe mulțumiri lui Mollie Gordon, care m-a pus în legătură cu tatăl ei, Alan Gordon. Acesta m-a luat în *Cessna* lui, m-a dus în zbor până la Galveston și înapoi și chiar m-a lăsat să pilotez câteva minute. După ce am ajuns în siguranță, cu picioarele pe pământ, mi-a arătat cele mai sigure metode de a face avionul să se prăbușească.

Mulțumesc lui John Marino, care, la o cafea, mi-a povestit despre experiența lui năucitoare, și totuși amuzantă, de a fi supraviețuitor al unui accident de avion.

Un ropot de aplauze pentru prietenul meu, Sam Nichols, pentru seara de la *Cherry Blossom* din Fishkill, New York, când aproape s-a sinucis mâncând o bilă de wasabi, în urma unei provocări.

Mulți ani, am fost inspirată de tăria de caracter a prietenei mamei mele, Jan Myers, care, împreună cu soțul ei, a fondat o tabără de vară pentru copiii cu probleme de sănătate după ce fiul lor cel mic, John Marc, a pierdut lupta cu cancerul.

Tabăra Speranței din romanul meu – designul său laborios și hotărârea de a aduce bucurie în viața oamenilor marcați de suferință – este inspirată de *Tabăra John Marc*.

Vreau să le mulțumesc prietenilor care m-au susținut, care au vorbit cu mine *romane întregi* și care s-au dat peste cap să mă ajute să termin de scris sau să povestesc despre ce am scris: Brene Brown și Steve Alley, Chris și Connie Seger, Jenny Lawson, Sheryl Rapp, Vicky Wight, Faye Robeson, Andrew și Katherine Weber, Bryn Larsen, Maria Zerr, Tracy Pesikoff și Dale Andrews.

Le mulțumesc și celor din *familia mea de distracție*, pentru că sunt atât de entuziasmați de tot ceea ce fac: Bill Pannill și Molly Hammond, Shelley și Matt Stein (și Yazzie), Lizzie și Scott Fletcher, Al și Ingrid Center.

Mama mea extraordinară, Deborah Detering, și soțul meu care este vedetă rock, Gordon Center, primesc mereu un milion de puncte pentru ajutor și susținere, când încerc să termin de scris ceva. (Mulțumiri speciale lui Gordon, care schingiuieste constant limba franceză și care a inspirat propoziția *Mi-au explodat șuncile.*)

Copiii mei, Anna și Thomas, primesc și ei un milion de puncte, pentru că sunt drăguți și amuzanți.

Le mulțumesc tuturor celor de la *St. Martin's Press*, care au susținut apariția cărții și cu care am lucrat atât de bine: Rachel Diebel, Lisa Senz, Jessica Preeg, Erica Martirano, Brant Janeway, Jordan Hanley, Olga Grlic, Elizabeth Catalano, Devan Norman și Janna Dokos.

În final, dar fără a conta mai puțin, îi sunt recunoscătoare agentei mele, Helen Breitweiser, care mă susține și mă încurajează de zece ani.

Editoarei mele, Jen Enderlin, nici măcar nu îi pot mulțumi suficient pentru că m-a *adoptat*. Le mulțumesc amândurora, dincolo de cuvinte.

Ai o singură viață și ea merge doar înainte.
Wesley Branch

În viață există tot felul de finaluri fericite.
Eve Lapin

Unu

Cea mai mare ironie legată de acea noapte este că întotdeauna mi-a fost teamă să zbor.

Mereu. Încă de când am devenit suficient de mare ca să mă gândesc la asta.

Părea cumva opusul procesului intuitiv. Chiar ușor arogant. De ce să urci, dacă e clar că forța gravitațională vrea să rămâi jos?

Când eram în liceu, părinții mei ne-au luat pe sora mea mai mare, Kitty, și pe mine în Hawaii, pentru un an. M-am temut să zbor din clipa în care ne-au spus și multă vreme după ce ne întorseserăm acasă. Cuvintele *zburăm în Hawaii* se transformau, în mintea mea, în *ne înecăm în ocean*. În săptămâna de dinaintea plecării, planificam strategii de supraviețuire. Într-o seară, după stingere, m-am strecurat în camera lui Kitty și m-am urcat în patul ei.

Eram în clasa a noua, iar ea tocmai în a douăsprezecea, ceea ce îi conferea multă autoritate.

— Care e planul? am întrebat-o.

Avea fața pe jumătate îngropată în pernă.

— Ce plan?

— Pentru prăbușire.

A deschis un ochi.

— Ce prăbușire?

— În ocean. Pe drum spre Hawaii.

S-a uitat la mine pentru o secundă.

— Nu se va întâmpla așa ceva.

— Am un presentiment, i-am zis.

— Acum cobești.

— Vorbesc serios. Avem nevoie de o strategie de supraviețuire.

S-a întins și m-a mângâiat pe breton.

— Nu există nicio strategie.

— Trebuie să existe.

— Nu, a clătinat ea din cap. Dacă nu ne prăbușim, n-avem nevoie de strategie. Și dacă ne prăbușim...

Am priceput unde bătea.

— Nu vom avea nevoie?

— Vom fi morți. A pocnit din degete.

— Faci să pară totul ușor.

— Să mori *este* ușor. Este mai greu *să nu mori*.

— Probabil că ai dreptate.

A închis ochii.

— De aceea sunt deșteaptă familiei.

— Credeam că eu sunt, am spus, înghiontind-o.

— Știi doar că tu ești cea frumoasă.

Deși pare imposibil, am supraviețuit.

La fel de imposibil este și că am supraviețuit multor altora, fără să întâmpin niciodată ceva mai complicat decât un episod de turbulențe. Citisem statisticile care afirmau că avionul este cel mai sigur mijloc de transport, de la mașini, la trenuri și gondole. Făcusem chiar și un internship într-un birou din apropierea unui aeroport internațional și privisem avioanele urcând și coborând fără nicio problemă. Ar fi trebuit să trec de mult peste asta.

Dar n-aș putea să mă *despart* niciodată de senzația că *zbor* și *prăbușire* sunt sinonime.

Acum, la mulți ani după asta, aveam o relație – serioasă – cu un tip care era pe cale să își ia licența de pilot în câteva zile. De fapt, relația noastră era atât de serioasă încât, în acea sâmbătă, când ne pregăteam să sărbătorim jobul meu de vis, care nu era încă sută la sută confirmat, eram aproape sigură că mă va cere în căsătorie. Din clipă în clipă.

De aceea purtam o rochie de vară, neagră, fără bretele.

Dacă m-aș fi gândit la asta, poate că mi-aș fi acordat un moment ca să mă minunez cum de iubitul meu, incredibil de șarmantul și arătosul Charles Philip Dunbar, putea fi perfect pentru mine și în același timp atât de entuziasmat de

călătoriile aeriene. Nu se gândea niciodată de două ori înainte să zboare – sau să facă orice lucru periculos, cum ar fi scufundări sau bungee jumping. Avea o credință proprie în ordinea din univers și în principiile fizicii, dar și în dreptul omenirii de a le subjuga pe toate acestea după bunul plac.

Eu suspectasem mereu că haosul este mai puternic decât ordinea. Când era vorba despre Om vs. Natură, pariam de fiecare dată pe ea.

— Nu ai fost niciodată atentă la orele de științe, spunea mereu Chip, de parcă n-aș fi fost suficient de bine informată.

Adevărat. Dar nu însemna că nu aveam dreptate.

Chip considera că, dacă învăța el să zboare, asta mă va vindeca de temeri. Credea că ar deveni atât de grozav și de motivant, încât nu aș avea de ales decât să mă relaxez și să mă bucur de toate.

În acest caz, am căzut de acord să nu fim de acord.

— Nu voi zbura niciodată cu tine, l-am anunțat după prima lecție.

— Asta crezi acum, dar într-o zi mă vei implora.

Am clătinat vehement din cap ca și cum aș fi spus un mare *NU* și am adăugat:

— Nu îmi stă în fire să implor.

— Nu încă.

Acum mai avea puțin și își lua licența. Efectuase atât un zbor solo, cât și o traversare a țării. Avea mai mult decât dublul orelor necesare de antrenament, ca să fie sigur. Ce mai rămânea? Zborul de verificare – examenul propriu-zis – consta în faptul că un pilot cu experiență urca împreună cu el în carlingă¹²¹ și îl puneă în tot felul de *situații stresante*.

— Nu îmi spune ce fel de situații, l-am rugat.

Dar tot mi-a spus:

— De exemplu, întârzie decolarea intenționat, și tu trebuie să te descurci. Era foarte entuziasmat de abilitatea sa de a se autocontrola în situații de stres.

Sau faci o aterizare scurtă, unde nu ai spațiu suficient. Și, bineînțeles, zbori noaptea.

Zborul de verificare era săptămâna viitoare. Chip era genul de om care se calma când lucrurile o luau razna. Avea să fie pilotul perfect, iar eu – cât se poate de fericită că putea zbura cât avea chef. Singur.

Dar mai întâi urma să ne logodim. Sau așa credeam eu. În seara asta. De Sfântul Valentin.

Nu vă pot spune precis de unde am știut. Am simțit asta toată ziua, cumva, așa cum simți că va ploua. Când mi-am pus centura lângă el, în jeep, eram sigură.

Îl știam de multă vreme pe Chip. Ne întâlneam de trei ani. Îi cunoșteam fiecare expresie din repertoriu și fiecare părticică a corpului. Știam când râdea fals și când vorbea ca să se afle în treabă. Îmi dădeam seama în câteva secunde dacă îi plăcea sau nu cineva. Și mai ales, știam când îmi ascundea ceva – asta dacă îl și încânta povestea. Chiar dacă întâlnirea de acum părea la fel ca oricare alta, știam că urma să se întâmple ceva important.

M-am gândit că mergem la restaurantul italian cu luminițe, unde ieșisem prima oară la întâlnire. Dar, în loc să se îndrepte spre centru, s-a întors spre șosea.

Avea trapa deschisă, așa că mi-am protejat părul cu brațele, ca să nu zboare în toate direcțiile.

— Unde mergem? am strigat.

Am simțit că mi se strânge stomacul. Îi cunoșteam intențiile fără să-mi fi făcut nicio aluzie înainte. Asta era problema noastră: îl citeam prea ușor. Nu mă scotea la cină. Mă ducea la aeroport.

Douăzeci de minute mai târziu, lăsasem cu mult în urmă orașul Austin. La un moment dat, a tras frâna de mână, oprind într-o parcare de lângă un hangar, pe un teren de zbor privat din mijlocul pustietății.

— Nu cred așa ceva, am spus uitându-mă în jur.
— Ești surprinsă? m-a întrebat înclinându-se ușor spre mine.
— Da și nu.
— Prefă-te măcar. Vreau să te surprind.
— Bine. Sunt șocată. Uluită.
— Nici chiar așa.

Apoi, m-a luat de mână și m-a tras după el, mergând furișat către partea îndepărtată a hangarului.

L-am urmat într-o stare de disonanță cognitivă – știind precis ce avea de gând, în timp ce insistam la fel de hotărâtă că nu era posibil să facă așa ceva.

— Mă strecoři cumva ilegal? am șoptit.
— E în regulă. Prietenul meu, Dylan, a făcut la fel cu iubita lui, săptămâna trecută.

L-am tras de mână.

— Chip! Nu pot!
— Ba poți.
— Este... ilegal?
— Vreau doar să îți arăt avionul meu.
— Care nu este al tău, amice.
— Pe-aproape.

Aveam un interes egal cu zero sau mai mic să îi văd avionul. Mă interesau vinul, aperitivele și lumina lumânărilor. Aproape căpătasem jobul visurilor mele! Chiar voiam să sărbătoresc. Eram într-o dispoziție orientată spre distracție, nu spre risc.

— Nu vrei să mergem la cină?
S-a uitat în jur, apoi s-a întors iar spre mine.
— *Oricine* poate ieși la cină.
— Eu sunt OK să fiu *oricine*.
— Eu nu sunt.

Cu o ridicare din umeri, care semnala că drumul era liber, m-a tras pe trotuar și s-a oprit în fața unui *Cessna* mic și alb. Arăta ca un avion din desene animate, cu aripile ridicate, corpul mai jos și un nas mititel cu elice. Era foarte patriotic, cu dungile sale albe, roșii și albastre.

— Simpatice, am spus, dând din cap ca și cum aș fi zis: *Grozav! Am terminat aici!*

Dar el m-a luat de umeri și m-a îndreptat spre carlingă.

M-am retras un pas.

— Ce faci?

— Să dăm o tură.

— Mi-e frică să zbor, îți amintești?

— E timpul să treci peste.

— O să vomit. Mi se face rău.

— Nu cu mine.

— Nu e vorba de tine, ci de zbor.

— Ai doar nevoie de pilotul potrivit.

Clătinam din cap, pe jumătate a neîncredere, pe jumătate a refuz.

— Nici măcar nu ești licențiat.

— Sunt ca și licențiat, pentru că am învățat ceea ce era necesar. Am tot ce trebuie.

— Exceptând testul.

— Dar testul este doar o verificare pentru *ce ai învățat* deja.

— Chip? *Nu.*

— Margaret? *Da.* Și chiar acum, înainte să ne prindă.

Forța cu care insista era aproape fizică, ca o palmă de vânt puternic care te obligă să te ții zdravăn. Voia să facă asta. Voia să fac *eu* asta – să arăt că am încredere în el, să cred în el. Nu era tocmai un test, dar puteam da greș.

Însă eu nu eram persoana care dădea greș.

Eram persoana care *reușea* mereu.

Mi se părea un moment măreț. Era ca și cum fusese înfășurat în straturi metaforice de curaj și încredere, de simțul aventurii – de parcă ar fi dezvăluit ceva esențial despre cine eram și cum îmi voi trăi restul vieții. Să spun nu zborului acum părea dintr-odată negarea oricărei șanse. Voiam să fiu persoana care lăsa riscurile statistice minime să submineze orice simț al bravurii? Era o provocare

pe care nu o puteam onora? Voiam să permit friicii să mă facă să par *mică*?

Nu știu dacă aveam de ales. Chip era Chip. Era bărbatul perfect și așa crezusem încă de când părinții lui se mutaseră lângă ai mei, în vreme ce eram amândoi la facultate. Mamele noastre deveniseră cele mai bune prietene/vecine, bând vin în curtea interioară și bârfind, însă pe el îl vedeam doar în vacanțe. Vara, tatăl lui îl puneă să tundă peluza, iar eu stăteam la geam și mă uitam. Mama mi-a zis la un moment dat să îi duc o sticlă cu apă, iar el a dat-o pe gât dintr-o sorbitură. Încă îmi amintesc momentul, cu încetinitorul.

Dar nu l-am cunoscut deloc până nu am ajuns amândoi la o școală de business, în Austin, din întâmplare. Eu eram team leader în grupul nostru de studiu, iar el era în subordinea mea, ceea ce i-a picat bine.

Așa ne-am îndrăgostit.

M-aș fi căsătorit cu el în prima seară când ne-am sărutat, dacă mi-o cerea. Era genul ăla de tip. Înalt, mereu proaspăt bărbierit, blond, sută la sută american, motivat și încrezător.

De vis. Oamenii făceau ce voia el. Mă simțeam norocoasă că eram împreună și mâzgălisem *Margaret Dunbar* de mai multe ori decât voiam să recunosc. Căutasem pe *Google* rase de câini pentru viitorul nostru animal de companie. Și, într-o seară, când căutam altceva (jur!) pe site-ul *Home Depot*, am făcut clic pe o casetă pentru scânduri de gard, doar ca să văd cât costă.

Acum, terminaserăm amândoi masterul în Administrarea Afacerilor (MBA) și eram pe cale să începem să lucrăm, Chip ca analist financiar, entry level, la o bancă de investiții, un post găsit printr-un prieten al tatălui său, iar eu ca manager pentru dezvoltare în afaceri, într-o companie petrolieră numită *Simtex Petroleum*. Slujba lui era bună, dar a mea era mult mai bună, și mi se părea tare galant din partea lui că mă susținea.

De fapt, nici măcar nu eram calificată pentru noul meu job. Necesita *cinci ani de experiență în domeniu, cunoștințe avansate în sectorul licitațiilor contractelor comerciale și experiență internațională*. Nu aveam nimic din toate astea, însă mentorul meu de la școala de business făcuse tot posibilul pentru mine, apelând la o favoare pentru un prieten și scriindu-mi o scrisoare de recomandare uluitoare, în care mă numea *o gânditoare în avans, teribil de energică, o persoană cu abilități excelente de comunicare și care soluționează orice problemă, o coechipieră care deține cunoștințe comerciale și financiare fără egal*.

Când mi-a arătat fișa postului, am râs.

— Nu sunt nici pe departe calificată.

— Oamenii primesc asemenea joburi mereu, nefiind calificați pentru ele.

M-am uitat la descriere.

— Vor *angajament strategic și la un nivel operațional înalt demonstrat în mediul logistic*.

— Fără probleme.

— O să mă fac de râs.

— Gândești ca o fată.

— Dar *sunt* fată.

— Trebuie să remediem acest aspect.

M-am uitat urât la el.

— Când o să mergi la interviul ăsta, vreau să te prefaci că ești bărbat.

Am închis ochii.

— Să mă prefac că sunt bărbat.

— Un bărbat *șmecher*, a confirmat el. Care nu doar că e calificat, ci e supracalificat.

Am clătinat din cap.

— Calificările pălesc în fața încrederii, mi-a spus el.

— Dacă zici tu...

Nu l-am crezut nici măcar o secundă. Am mers la interviu așteptându-mă să fiu dată afară din cameră în hohote. Dar am făcut tot ce mi-a zis. M-

am prefăcut, dacă nu pentru altceva, măcar ca să îi dovedesc că se înşelase.

Şi atunci, mi-au oferit jobul. Sau, cel puțin, așa m-a informat tipul de la Resurse Umane când m-a condus în hol, m-a atins pe umăr și mi-a zis:

— Nu e oficial, dar ai jobul.

Salariul meu de pornire urma să fie cu cincizeci de miare mai mare decât al lui Chip. Mama mi-a spus să nu îi zic asta. Era important că ne începeam viețile. Că lucrurile se așezau.

Aflându-mă aici, la aerodrom, nu voiam ca zborul ăsta cu avionul să ne stea în cale.

Chip mi-a strâns mâinile.

— Ai încredere în mine, da?

— Da.

Atunci m-a sărutat: un sărut bărbătesc, apăsător, de genul *totul-poate-fi-al-tău*. Și-a vârât limba în gura mea într-un fel pe care îl considera puternic și erotic. Însă, ținând cont de teroarea pură pe care o trăiam și care-mi înghețase sângele, mi-a scăpat. Eram prea amorțită pentru a simți ceva.

Apoi, mi-a dat o palmă la fund și a spus:

— Urcă.

Ce să mai zic? Am urcat.

Dar îmi tremurau mâinile.

În timp ce îmi prindeam centura de umăr, mi-am făcut singură morală: făceam ceea ce trebuia. Nu asta însemna dragostea, în fond? Să spui *da* la bine și la rău?

Firește că orice analist care-și merită diploma ar fi adus cu ușurință un contraargument: acela că ar fi trebuit să am încredere în instinctele mele și să nu îl las pe Chip să mă îndemne să fac lucruri pe care nu voiam să le fac. Că lipsa de respect față de evidentul meu deranj provocat de fanteziile sale, gen *Top Gun*, nu spunea nimic de bine despre planurile noastre de viitor.

Dar nu aveam de gând să intru în pielea unui analist.

Urma să zbor.

Apoi el s-a așezat lângă mine, și-a pus centura și mi-a întins niște căști negre. Aveam acea senzație că urcasem într-un roller coaster și mă pregăteam de pornire.

Chip a intrat imediat în personaj. Și-a pus ochelarii de aviator și și-a apăsat microfonul atât de aproape de gură, că i s-au atins buzele de el, apoi a început să folosească un limbaj în termeni atât de tehnici, adresându-se turnului de control, că nu pricepeam nimic.

— Permișiuni Austin Sud – *Cessna* trei-doi-șase *Tango Delta Charlie* cu informații *Juliet* – *VFR* spre Horseshoe Bay altitudine trei mii trei sute.

Mi se părea că se prefăcea. Cine vorbea așa? Dar turnul n-a fost de acord cu mine. S-a auzit un pâraie în căști.

— *Cessna* trei-doi-șase *Tango Delta Charlie* – Permișiuni Austin Sud – doi-trei-unu-patru, frecvență plecare unu-doi-zero punct nouă.

Chiar se întâmpla.

Chip a verificat instrumentele și tastele ca un profesionist. Părea în largul lui. Capabil. De încredere. Macho. Și super mișto.

— Am verificat deja lista de siguranță înainte să vin să te iau. De două ori, mi-a spus. Avea vocea întretăiată, din cauza căștilor, dar m-a luat de mână. Nu am vrut să îți las timp să le răzgândești.

Deșteaptă mișcare.

Dar deja mă implicasem total. Făcusem o alegere. La bine și la rău, cum se spune.

Așa că el și-a orientat atenția spre lucruri mai importante.

Încă pe modul de pilot sexy, a vorbit la microfon și a trimis un alt mesaj fără sens turnului, confirmând că așteptăm să se elibereze pista. Nu mai fusesem niciodată în carlinga unui avion, însă avionul ăsta era numai carlingă. Practic, mai existau două locuri în spatele nostru, însă mie mi se părea că suntem într-o cutie de chibrituri.

Trebuia să aterizeze alt avion înainte să decolăm noi, așa că am studiat bordul, cu toate butoanele, cadranele și contoarele. Am arătat spre el.

— Nu e cam înalt? Era peste capul meu. Abia dacă-l puteam vedea.

— Nu e ca la mașină, mi-a explicat el, unde totul se bazează pe ce poți vedea. La zbor este vorba despre instrumente.

— Nu te uiți prin parbriz?

— Ba da, însă la fel de mult te uiți și la instrumente și la măsurători. Cincizeci la sută te uiți și cincizeci la sută calculezi.

Celălalt avion a coborât, a încetinit și a trecut pe lângă noi. *Vezi?* mi-am spus. *Au supraviețuit.* Chip ne-a anunțat iar prin radio și a început să apese pedalele ca să ne aducă în poziție. Lamele elicei se roteau atât de repede că au dispărut în ceață. Avionul vibra și zumzăia. M-am așezat pe mâinile reci ca să nu le strâng în pumni.

— Te rog să nu faci loopinguri^[31], i-am spus.

— Loopinguri?

— Răsuciri. Răsturnări. Chestii de paradă.

— Dar nu trebuie să fac paradă pentru tine.

— Cu siguranță, nu.

— Știi deja cât de minunat este când le fac.

— Da, am încuviințat. Și s-ar putea să vomit.

Am prins viteză. Pe măsură ce ne ridicam, am decis că nu era foarte diferit de un avion obișnuit. Ceva mai smucit, poate. Mai concentrat în față și în centru. Ceva mai mult decât în *Departee de Africa*.

Pământul plutea în urma noastră. Ușor.

Chip era concentrat și calm, iar mie mi se părea tare ciudat că el făcea să se întâmple toate astea. În aer, a început să-mi explice totul, de parcă mi-ar fi oferit o lecție. Mi-a spus că acest model, *Cessna 172*, era cel mai popular dintre cele care se construiseră vreodată. Era un clasic. Apoi, mi-a spus că urma să ne oprim din urcat când atingeam altitudinea de aproape o mie de metri. Că vom

zbura cu aproximativ două sute de kilometri pe oră și că urma să prindem viteză pe măsură ce aerul se subția, ca să nu ne împotmolim. Trebuia să scanăm cerul după alte avioane și să stăm cu ochii pe radar după turnuri.

Apoi a menționat ceva tulburător: combustibilul era în aripi.

— Mi se pare o mostră de inginerie prost gândită, i-am spus. Dacă se rup aripile? Am fi stropiți cu kerosen.

— Aripile nu se rup. Nu există așa ceva.

— Dar *dacă s-ar rupe*?

— Dacă s-ar rupe, am avea probleme mai mari decât o baie de combustibil.

Mi-am așezat mâinile în poală și le-am aranjat deliberat ca să nu pară încleștate.

Avionul era zgomotos – de asta purtam căști – și vibram mai mult în aer decât vibrasem la sol, mai ales când treceam pe sub vreun nor. Chip mi-a explicat că norii stau, de fapt, pe coloane de aer care se ridică și turbulențele au loc când treci prin acele coloane. Nu mă gândisem niciodată că norii ar sta pe ceva, ci că ar pluti, însă, după ce mi-a spus, mi s-a părut logic. Cu cât era mai logic, cu atât mă simțeam mai în siguranță.

— Grozav, ha? mi-a rânjit.

Poate.

— Da, grozav.

— Tot ți-e teamă?

Da.

— Nu.

— Nu te bucuri că ai venit?

— O să mă bucur când aterizăm.

— Știam c-o să-ți placă. Știam că poți fi curajoasă dacă încerci.

Ce compliment ciudat! De parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată fiind curajoasă. De parcă dezbăteam curajul meu.

Dar, într-adevăr, mă simțeam mai curajoasă acum, pe măsură ce ne ridicam peste

subdiviziunile așezate ca un mozaic sub noi.

Cea mai grea parte se încheiase – sau cel puțin așa credeam.

În scurt timp, suburbiile de sub noi s-au rărit, iar eu mi-am dat seama că nu aveam idee încotro ne îndreptam.

— Unde mergem? am întrebat.

— Vreau să îți arăt repede ceva, mi-a spus Chip, apoi ne întoarcem acasă.

Vedeam că, în fața noastră, întunecată și colțuroasă, era o întindere de apă.

— Este Horseshoe Bay? am întrebat.

Bunicii mei aveau o casă acolo. Fusesem de o mie de ori, însă nu îl văzusem niciodată din unghiul ăsta.

— Ai ghicit.

Ne apropiam de țărm.

— Ce vrei să îmi arăți?

— Așteaptă și o să vezi.

Chip ne-a întors în cerc deasupra lacului, a coborât puțin și ne-a apropiat de apă. Vedeam case și mașini, însă îmi era greu să recunosc ceva din perspectiva noastră. Am mai coborât puțin, suficient de aproape încât să văd valuri mici izbindu-se de țărm.

— Fii cu ochii pe plajă, mi-a spus el, coborând mai mult.

M-am uitat pe geam. O fâșie îngustă de nisip, oameni și mese de picnic pe iarba din apropiere. Acum o recunoșteam: era plaja publică de pe țărmul îndepărtat.

După câteva minute, mi-a zis:

— Uite! și a arătat înspre acel loc.

— Unde?

— Vezi ce scrie?

— Ce scrie?

S-a uitat pe partea lui.

— Suntem prea sus.

Dar, dacă am fi coborât, turnurile de pe radar s-ar fi înroșit.

Chip s-a întors spre mine.
— Scribe ceva pe nisip acolo.
Nu vedeam.
— Ce spune?
— Spune: *Vrei să fii soția mea?*
Mi-a tresărit inima, dar m-am prefăcut că sunt calmă.
— Serios?
Nu vedeam nici urmă de scris pe nisip.
— Da, am văzut ieri la știri. Un tip a cerut-o pe partenera lui în căsătorie scriind cu litere imense, din pietre, pe nisip.
— Super, am zis, de parcă mă interesa doar teoretic. Despre ce vorbeam?
— Am vrut să vezi cuvintele acelea.
— Da?
— Da. S-a uitat iar la mine. Fiindcă asta voiam să te întreb și eu.
Este una să te aștepți să se întâmple ceva sau poate să speri și alta să trăiești momentul. Mi-am dus mâna la gură și mi-am lipit capul de geam, din nou, ca să văd mai bine.
— Și mai e ceva. Deschide torpedoul.
În fața mea se afla un mic compartiment pentru depozitare. În interior, am găsit o cutie de bijuterii, verde smarald.
Eram atât de fericită că mă urcasem în avion! Uneori, riscurile care îți provoacă greață chiar merită. M-am întors spre Chip.
— Mă întrebi dacă mă mărit cu tine?
Vocea lui a pârlit prin căști. Dar știam că spunea *da*.
— Da! mi-am oferit propriul răspuns.
— Nu ai deschis cutia.
— Nu e necesar. *Da!*
Chip s-a întors spre mine, cu un zâmbet imens, care îi dezvăluia dinții perfecți. Mă vedeam în ochelarii lui de soare. Părul îmi stătea oribil. M-am luptat cu dorința de a-l aranja. Și cu dorința de a mă cățăra peste comenzi pentru a-l săruta. Mi s-a

părut ciudat să nu ne sărutăm într-un asemenea moment, însă nu aveam de gând să-mi scot centura pentru nimic. Nici măcar nu îmi aminteam cum să o desfac.

Dar i-am făcut semn cu degetul mare.

— Nu este oficial până când nu îți pui inelul, mi-a spus.

Am deschis cutiuța și am găsit un inel de logodnă foarte încărcat, din aur cu diamante.

— A fost al bunicii.

L-am scos și mi l-am strecurat pe deget. Era cam mare. Suficient de mare ca, atunci când mi-am întins mâna să îl admir, diamantul să alunece într-o parte.

— Este perfect, am spus.

— Îți place?

— Da!

Nu era stilul meu, dar cui îi păsa?

— Ești surprinsă?

Da și nu.

— Da, am încuviințat.

— Ești bucuroasă că ai venit cu mine?

— Foarte, i-am spus. Și răspunsul era sută la sută adevărat.

Cel puțin pentru o vreme.

Nu am găsit cuvintele scrise pe nisip. Dar era OK. Nu aveam nevoie de ele.

Mai aveam vreo douăzeci de minute până la hangar și le-am petrecut certându-ne adorabil pe tema nunții.

Am fost de acord că ar trebui să organizăm ceremonia pe plaja aceea și am început să facem lista cu domnișoare și cavaleri de onoare. Majoritatea erau singuri: fratele lui, amicii lui, Woody, Statler, Murphy și Harris. Dar, firește, întrebarea despre cum să procedăm cu sora mea, Kitty, a apărut și ne-a stat o vreme în cale.

Nu o mai văzusem pe Kitty de trei ani. Fusese alegerea ei.

— Dar trebuie să o inviți, mi-a zis Chip.

Nu eram sigură că îmi doream asta. Când plecase, ne anunțase că își dorea să *ia o pauză* de la familia noastră. Spusese și că vom păstra legătura. Ceea ce nu s-a întâmplat, însă.

Știam că nu murise. Tata păstrase contactul cu ea, ocazional, și verificase că locuia în New York și că era bine mersi, doar că nu voia să vină acasă, dintr-un motiv pe care nu îl dezvăluia. Nici măcar în vizită.

La început, mi se păruse sfâșietor să o pierd așa. Să fiu *respinsă* de propria mea soră. Dar acum, după tot timpul ăsta, totul se răcise. Nu mă plăcea? Bine. Nu o voi plăcea nici eu. Voia să pretindă că familia ei nu exista? Nicio problemă. Ne puteam preface și noi că nu exista ea.

Chip credea că trebuia, măcar, să o invităm la nuntă. Asta dacă nu cumva decideam să fie domnișoară de onoare. Dar eu nu eram de acord.

— În primul rând, nu ar veni, i-am spus. Și apoi, dacă ar veni, ar strica totul.

— Nu poți ști sigur.

— Pentru mine așa ar fi, cu ea acolo. M-aș simți ciudat să o revăd și bucuria zilei s-ar irosi. În loc să aștept cu nerăbdare cea mai frumoasă zi din viața mea, mi-ar fi groază. Din cauza ei.

— Poate vă vedeți înainte și scăpați de senzația asta, a zis Chip.

Nu aveam chef de sugestii rezonabile.

— Chiar dacă aș reuși, totuși, să trec peste senzația de disconfort să fie acolo ar însemna că *este acolo*. Adică, nouăzeci la sută șanse să se îmbete și să se urce pe masa cu bolul de puncii. Sau să muște un cavaler de onoare. Sau să ia microfonul și să o imite pe Ethel Merman.

Nu erau simple ipoteze. Kitty făcuse toate astea în trecut. A ridicat din umeri.

— Dar este singura ta soră.

— Nu e vina mea.

— Ar fi ciudat să nu fie prezentă.

— Și nu e vina mea nici că nu mai păstrăm legătura.

— Aici nu te pot contrazice.

— *Ea* a creat situația.

— De acord.

— Și acum să strice singura zi a nunții pe care o voi avea vreodată?

Norocul meu. Organizam cea mai rafinată nuntă din istorie, iar singura problemă era sora mea, oaia neagră a familiei, care se îmbăta și încerca să călărească sculptura în gheață.

Dacă binevoia să vină.

De fapt, asta era relația dintre noi: eu încercam mereu să fac lucrurile să iasă bine, iar ea era chităită întotdeauna să le facă exact pe dos.

În fața noastră se întrezărea hangarul.

Chip spunea că se pricepea, în mod special, la aterizări. Le simțea, așa cum proceda și cu parcare paralelă.

Totuși, cerul pe care îl vedeam acum era foarte diferit de cel pe care-l lăsasem în urmă. Era întunecat și prevestea o furtună.

— Nu mă așteptam la asta, mi-a spus Chip.

— Trebuia să plouă?

— Nu arăta așa când am verificat ultima oară.

— Poți zbura prin ploaie, nu?

— Nu chiar. Încerci să o eviți sau aștepti să treacă.

— Eu sunt OK cu orice variantă, i-am spus.

Eram OK cu toate, câtă vreme purtam inelul.

— Chestia este, totuși, a continuat el, că ar fi bine să aterizăm mai devreme, decât prea târziu.

— Ca să nu ratăm rezervarea la cină?

— Ca să nu rămânem fără combustibil.

Atunci am studiat orizontul. Cerul din spatele nostru era de un albastru strălucitor, însă în față devenea tot mai cenușiu. Și ușor violet. Cu o urmă de negru-cărbune.

— Arată a ploaie, clar, însă pare dincolo de aeroport. Nu?

— Da.

În depărtare a fulgerat.

Poate că furtuna ne influența aerul. Călătoria înapoi devenise incomodă și, în curând, am simțit și răul de mișcare.

Pe măsură ce ne apropiam, Chip a comunicat coordonatele noastre cu vocea oficială, de pilot, ceva mai profundă decât vocea lui obișnuită, și a demarat procedura de zbor pentru aterizare. Am tras spre stânga, apoi am încercat să ne întoarcem de-a lungul pistei, făcând un ocol pentru a cobori. Chip se concentra. Am simțit pământul apropiindu-se și m-am bucurat.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. În timp ce coboram spre pistă, aripile au făcut o chestie ca și cum s-ar fi scuturat – s-au înclinat ușor într-o parte și apoi s-au ridicat iar – ceea ce mi-a creat o senzație de panică în capul pieptului.

A durat o secundă, dar a fost secunda care a schimbat totul. Ceva nu era în regulă.

M-am uitat la Chip. Avea chipul împietrit.

— Chip? am spus.

— S-a schimbat direcția vântului.

— Ce? am întrebat. E atât de grav?

— Acum bate din lateral, a fost tot ce mi-a răspuns.

Asta ce mai însemna? Nu părea să fie de bun augur.

Chip verifica niște ecrane și apăsa pedalele. Avea fața complet lipsită de expresie.

Părea să ne mențină în linie dreaptă. Am tăcut, concentrându-mă pe dorința ca totul să se termine cu bine.

Eram la vreo șase metri deasupra solului. Dintr-odată, însă, asfaltul a părut să alunece într-o parte. Era sub noi și apoi s-a deplasat, de parcă ar fi încercat cineva să facă un truc, eșuând. În fața noastră era o pădurice.

— Rahat! a exclamat Chip și s-a aplecat mai aproape de manșă.

A manevrat înapoi avionul pe linia pistei.

— Chip?

Dar el vorbea cu turnul de control.

— *Cessna* trei-doi-șase *Tango Delta Charlie*. Nu am reușit apropierea de pistă, vânt din lateral, puternic.

Apoi limbajul de pilot a părut să îl trădeze și a revenit la engleza obișnuită, încerc din nou apropierea de pistă.

— *Roger, Cessna* trei-doi-șase *Tango Delta Charlie*. Continuă.

Apoi ne-am îndepărtat de sol. Motorul a început să sune foarte tare, ca o mașină de tuns iarba, de mare viteză. Ne-am ridicat în aer și ne-am re poziționat, pentru a reîncepe procedura de coborâre. Spre sud, vedeam cerul albastru. Spre nord, era purpuriu. A fulgerat iar.

— Vântul din lateral este cauzat de furtună? am întrebat.

Dar Chip nu mi-a răspuns. O picătură de sudoare i-a curs pe lângă ureche până la gulerul tricoului.

Pentru cea de-a doua încercare, a început de mai departe față de pistă, parcă oferindu-și spațiu ca să își corecteze cursul, dacă ar fi fost necesar. Ceea ce s-a și întâmplat. De două ori s-a rotit pe pista de sub noi în lateral și de două ori a manevrat Chip avionul ca să-l readucă pe linia de plutire.

— Bravo! i-am spus, dorind să îl încurajez, sperând că nu va trebui să o ia de la capăt. Era cea mai mică grijă a mea, însă eram la un pas să vomit.

Nu voiam decât să atingem odată asfaltul.

Mi s-a părut cea mai lungă coborâre din istoria zborului. Chip a mai corectat o dată cursul și apoi ne-am apropiat tot mai mult. Vedeam cimentul pistei urându-ne bun-venit. Mi-am dorit să îl atingem.

Apoi, am ajuns într-o porțiune a pistei care avea un hangar lângă ea. Dimensiunea lui a părut să ne ofere un scurt paravan împotriva vântului. Eram poate la nici trei metri deasupra pistei când am trecut pe lângă hangar – foarte aproape – și am simțit că vântul se potolește. Totul mi s-a părut mai calm. Chiar și motorul. Chip s-a mai liniștit în lupta cu comenzile. Pământul era atât de aproape.

Am reușit, m-am gândit.

După asta, am depășit colțul hangarului, unde vântul era blocat, și am ieșit din nou în spațiu deschis. Ne-a lovit o rafală atât de feroce, încât a ridicat aripa din partea mea și ne-a aruncat într-o răsucire despre care oamenii din aviație spun că *te dă peste cap*.

Îmi amintesc totul cu încetinitorul. M-am lovit foarte tare de centură – atât de tare, încât mi s-a părut că ar fi fost un stâlp de lemn – iar aripa din partea mea a țâșnit în sus și avionul s-a rotit pe vârful celeilalte. Țin minte că aripa a zgâriat pista, aproape spărgându-mi timpanele cu zgomotul scos din cauza impactului ciocnirii metalului de ciment. Îmi aduc aminte vocea lui Chip, strigând: Ține-te bine!, deși nu aveam idee de ce să mă țin. Atunci am țipat atât de tare, încât mi s-a părut că urlatul meu înghite totul – la fel a făcut și Chip – și apoi ne-am privit unul pe altul, șocați, gen: *Nu e posibil să se întâmple așa ceva!* După aceea, îmi amintesc cum un fir subțire al conștiinței mele a virat către un moment filosofic, întrebându-se de ce urlam, dacă tot nu puteam primi ajutor, asta înainte să ajungă la o concluzie mult mai importantă:

Muream.

Nu puteam contesta ceea ce se întâmpla și, cu siguranță, nu puteam face nimic ca să schimbăm situația. Eram definiția neajutorării și mi-am dat seama că toate lucrurile pe care le așteptam se încheiau înainte să înceapă. Chip și cu mine, nunta de pe malul lacului de care nu urma să avem parte, beagle-ul abandonat pe care nu îl mai puteam

adopta, copiii cu rezultate excepționale la școală pe care nu aveam să-i mai facem. Se spune că, în astfel de momente, viața îți trece prin fața ochilor, dar eu nu am văzut viața pe care o trăisem, ci cea pe care o așteptam. Cea pentru care nu mai primeam șansa de a o trăi.

Ca și cum viitorul mi s-a strecurat printre degete în timp ce dădeam să îl apuc.

Dintr-odată, m-am simțit cuprinsă de o furie absolută. Nu m-am gândit nici la părinți, nici la prieteni, nici la cât de dificil ar fi de suportat moartea mea pentru altcineva. M-am gândit doar la mine și la faptul că nu-mi venea să cred că primisem doar atât de puțin timp.

N-aș putea să vă spun câte tumbe am făcut de-a lungul pistei, ca un zmeu de hârtie pierdut de cineva, dar există un motiv pentru care se spune că te dai peste cap. Aripile erau ca spițele unei roți gigantice, iar noi eram axa din centrul unei curse de carnaval către iad. La un moment dat, mi-am pierdut simțul orientării în spațiu și nu am mai simțit că ne rostogoleam – mi se părea că doar ne legănam înainte și înapoi. Îmi amintesc că mi-am concentrat energia să nu vomit, pentru că era singurul lucru pe care-l mai puteam controla.

Eram, probabil, la trei secunde de a expulza vomă ca în *Exorcistul*, atunci când aripa din partea pasagerului s-a rupt, cu un *trosc* zguduitoare, ca și cum s-ar fi crăpat niște oase. Un jet de combustibil a lovit parbrizul, producând un sunet caracteristic spălătoriiilor de mașini, și am căzut apoi într-un șanț, cu partea avionului unde mă aflam eu înfiptă în pământ și cu partea lui Chip orientată spre cer.

Ne-am oprit.

S-a lăsat tăcerea.

Am vomitat pe geamul de sub mine.

Doi

O mie de ani mai târziu, l-am auzit pe Chip.

— Margaret, ești bine?

— Am vomitat, am zis, fără să prind nuanța de teroare din vocea lui.

— Margaret... combustibilul. Trebuie să ieșim. Ești rănită?

— Nu cred.

Chip se foia, desfăcându-și centura și încercând să deschidă ușa ca pe o trapă. Însă partea lui nu părea a fi șifonată, ca a mea. În strădania lui de a o împinge, aceasta a rămas înțepenită o secundă, așa că Chip a trebuit să se proptească în scaun ca să o lovească, iar apoi ușa a pocnit ușor și s-a deschis larg, scârțâind din balamale.

După aceea, s-a cățarat afară și a întins o mână spre mine.

— Haide!

Eu nici măcar nu îmi desfăcusem centura. Totul părea să se miște cu încetinitorul și totodată foarte repede. Cumva, simțeam că mâinile nu îmi mai aparțineau. Le-am privit mișcându-se ca să deschidă catarama centurii, dar aceasta era deja desfăcută. Am încercat să scot centura din zona taliei, însă, printr-un contrast ironic, era blocată.

Era posibil să nu conteze. Partea mea de avion era complet *boțită*. Nu prea mai *ședeam* pe scaun, ci mai degrabă eram făcută sandviș între el și bord.

Am încercat să mă strecur afară, dar eram imobilizată. Am vrut să îmi mișc picioarele, însă erau prinse, și nu le puteam clinti.

Chip ieșise, privind acum prin geamul lui ca printr-o trapă.

— Margaret! Hai odată!

— Nu pot! i-am spus. Sunt blocată!

A întins mâna după mine, să mă prind de ea.

— Te trag eu afară.

— Nu pot. Mi s-au blocat picioarele.

Chip a tăcut, undeva între o secundă și o oră. Dificil de evaluat. Apoi a zis:

— Mă duc după ajutor.

Pentru prima dată, la ideea de a rămâne singură mi-a fost teamă.

— Nu! Nu mă lăsa aici!

— Chestia asta ar putea exploda din clipă în clipă!

— Nu vreau să mor singură!

— Avem nevoie de pompieri!

— Sună-i de pe mobil!

Vocea lui Chip era ascuțită și ciudată, ca de panică.

— Nu știu unde este!

— Nu pleca, Chip! Nu pleca! Nu pleca! Și vocea mea mi se părea diferită, de parcă era a altcuiva. A unei persoane față de care nu simțeam nicio simpatie. O femeie care țipa, isterică, jalnică.

Chip pleca.

— Trebuie să aduc ajutor. Rezistă. Mă întorc în două minute.

Și dus a fost.

Eram singură într-un avion făcut praf, respirând un aer îngroșat de aburii toxici ai combustibilului. Era atât de acru și de corosiv, că simțeam cum îmi topește plămânii.

— Două minute, am tot șoptit, până când cuvintele nu au mai avut sens. Două minute. Două minute. Două minute.

Un tunet puternic a făcut instrumentele de pe bord să zăngăne.

Apoi a început să plouă.

Picăturile plesneau bezmetice carcasa metalică a avionului. Ușa lui Chip era încă deschisă, așa că apa curgea direct pe umerii mei goi.

Au trecut mai mult de două minute, dar n-aș putea spune câte. Zece? Treizeci? O sută?

M-am întrebat atunci dacă ploaia era un lucru bun sau rău. Împiedica izbucnirea focului sau

agrava situația? Voiam doar ca întreaga lume să stea pe loc, până când ieșeam din avion, în siguranță. Era întuneric în șanț, de parcă ploaia ar fi stins lumina. Curând, am început să tremur. Picăturile de ploaie răsunau ca niște pietricele. Auzeam un ticăit. Îmi auzeam până și respirația. M-am întrebat cât avea să dureze până când șanțul se umplea cu apă și eu aveam să mor înecată, în urma unui accident de avion.

Am tot încercat să mă deblochez, dar fără succes.

Mă simțisem singură de multe ori în viață – și mi fusese și bine, și rău – dar niciodată așa.

— Hai înapoi, am șoptit către Chip. Hai înapoi! Dar cuvintele s-au pierdut în zgomotul furtunii.

Apoi, dincolo de toate, am auzit cel mai frumos sunet din lume.

Mai întâi de departe, apoi tot mai aproape. Sirene.

Erau pompierii.

Chip nu se întorsese, dar aveam ceva mai bun. Eram atât de bucuroasă că luasem calendarul cu pompieri anul trecut. Cel mai bine cheltuiți douăzeci de dolari.

De parcă i-ar fi auzit venind, s-a subțiat și ploaia.

Acustica din avion era foarte bună. După ce s-au oprit sirenele, i-am auzit pe pompieri afară, poate cinci sau șase, vorbind între ei și strigând comenzi. Apoi am perceput niște zgomote indescifrabile: zăngăneli, scârțâieli, răsuciri. Un tip i-a spus altuia *dobitoc*. Au trecut multe minute. Mă întrebam de ce nu venea nimeni după mine.

În acel moment, am auzit un alt sunet, diferit. Ca atunci când se aprinde arzătorul de la cuptorul pe gaz. Asta s-a întâmplat cu o jumătate de secundă înainte să văd flăcările. M-am aplecat mai aproape de pământ și mi-am acoperit fața cu brațele.

Zgomot. Vânt. Căldură. Am ținut capul la cutie fiindcă nu puteam face nimic altceva. Am văzut o flamă albă ce emitea o căldură puternică, înțepându-mi gâtul, dar apoi a dispărut. Câteva secunde mai târziu, focul a fost stins. Carlinga a rămas plină de fum. Mirosea a grătar și a păr ars.

Următorul zgomot a fost o succesiune de lovituri în metal. Am auzit zăngăneli, voci masculine, un motor și un zumzet. Apoi, parcă într-o secundă, acoperișul avionului, care, ținând cont de cum aterizasem, părea mai degrabă un perete, a fost smuls. Lângă mine, îngenunchease un pompier cu echipament complet și mască. În spatele lui, era zăpadă. Am remarcat că era zăpadă și în carlingă.

Și-a scos masca. Era o femeie.

Asta mi s-a părut de-a dreptul inedit. O femeie pompier! Mi-a spus cum se numește, dar nu am înțeles. Uneori, când nu pot să dorm, încerc să îmi amintesc. Karen? Laura? Jenny?

— Avem un pacient în viață, a anunțat ea.

M-am întrebat dacă observasem o urmă de surpriză în vocea ei.

În acest timp, alți doi tipi au continuat să izbească acoperișul.

— Spune-mi unde doare cel mai rău.

— Nu mă doare nimic, i-am spus când s-a aplecat să îmi verifice pulsul.

— Nimic?

— Sunt bine, am asigurat-o. Dar sunt blocată. De ce ninge?

— Nu este zăpadă, mi-a zis ea, ci spumă. De la foc.

— Spumă! De la foc! Uitasem de foc!

Atunci am realizat că simțeam înțepături în gât și la nivelul unui braț.

— Cred că am niște arsuri, am zis.

— Ești norocoasă. Mi-a zâmbit. Focul s-a aprins chiar când porneam furtunurile. L-am stins în mai

puțin de un minut.

— Pare într-adevăr un mare noroc, am fost de acord.

— În plus, a continuat ea, fluturând o lanternă micuță în fața ochilor mei, este cel mai bine să fii cu fața în jos într-un șanț când izbucnesc flăcările.

— Deci dublu noroc.

— Glumești? Mai degrabă cvadruplu. Sunt uimită că nu ești o grămăjoară de cenușă.

— Și eu.

— Va trebui să te prindem cu o curea de o placă scurtă, a spus ea, și apoi de una lungă, pentru a te transporta la spital.

— Chiar cred că sunt bine, am zis. Doar blocată.

Dar ea scotea deja o mască de oxigen și mi-o fixa peste față.

Apoi, a continuat să îmi explice:

— Îți vom administra vitamina O⁴¹, ca să te ajute să respiri mai ușor.

Vitamina O. Ce simpatic.

— Chiar sunt bine.

— Ca să fim sigure, a zis ea, făcându-mi cu ochiul. Așa este procedura. Doar nu vrei să mă bagi în bucluc, nu?

Nu voiam. Femeile pompieri erau, probabil, oricum puse în dificultate fiindcă nu se născuseră bărbați.

Așa că am stat liniștită, inspirând vitamina O rece, în timp ce ea mi-a atașat curelușă după curelușă, pentru a mă aduce într-o stare de imobilizare confortabilă. Mi-a pus și un guler, chiar dacă mi se părea evident că nu aveam nevoie. Ultima etapă, după ce am fost bine fixată, a fost și cea mai lungă: desprinderea părții din față a avionului ca să-mi elibereze picioarele. Această manevră a implicat trei pompieri diferiți și a durat ceva vreme.

Dar le-am fost recunoscătoare. Nimeni n-a apelat la scurtături. Nimeni nu părea nerăbdător să scape din tură. Au făcut lucrurile *ca la carte*.

Femeia, al cărei nume nu mi-l amintesc, a rămas cu mine tot timpul, întrebându-mă iar și iar dacă-mi puteam mișca degetele de la mâini și de la picioare și conversând cu mine ca să rămân calmă. Mi-a spus că, dacă ar fi fost vorba despre o prăbușire a unui avion cu reacție, ar fi chemat întăriri, însă *avioanele astea mici, precum cel de față, sunt ca foița de aluminiu.*

Înainte să mă scoată, am auzit un elicopter.

— Cu asta mergi, m-a anunțat noua mea prietenă.

— Sunt bine, am repetat.

— O să-ți placă. E amuzant.

— Unde este Chip? am întrebat.

— Este iubitul tău?

— Logodnicul, am zis, pentru prima dată.

— Este la mașină.

— A pățit ceva?

— Îl evaluează colegii mei. Dar aș spune că n-are nicio zgârietură.

După ce m-au scos, în sfârșit, și m-au pus pe o targă pe roți, m-au dus spre ambulanță, unde mi-au tăiat toate hainele cu foarfeci (*Elicopterul de salvare susține nudismul*) și mi-au pus o perfuzie cu morfină.

Furtuna se orientase în altă direcție, iar acum cerul era perfect senin. Puteam vedea un milion de stele și le-am mulțumit tuturor. Le-am mulțumit astrilor pentru noroc, pentru pompieri, sirene, cleștii de descarcerare și pentru spuma ignifugă, pentru șanțuri, sincronizare, vitamina O, miracole și mai ales pentru că nu eram arsă până la os.

Paramedicii munceau din greu. De fiecare dată când menționam că eram bine, ei ridicau din umeri și spuneau: *Așa e procedura.*

Altă procedură: a trebuit să merg în ambulanță cei șaptezeci de metri până la elicopter. Nu i-au permis lui Chip să vină cu mine, chiar dacă era suficient spațiu.

— Vreau să stai cu mine, i-am spus, când mă duceau de lângă el.

— Nu pot.

— Dar fă-o!

— Ne vedem acolo, a strigat după noi, având brațele pe lângă corp.

Dacă noi zburam și el conducea, mi-am spus, trebuia să se grăbească. Dar el nu se grăbea. L-am văzut ultima dată când echipa mi-a împins targa în elicopter. Era tot în același loc, ca o statuie.

Nu îmi venea să cred câtă agitație se făcea pentru nimic. Sincer.

Poate că era, totuși, ceva. Fusesem aproape de moarte. Un coșmar devenit realitate. Prăbușirea, ploaia, focul. Nu mă puteam opri din tremurat.

Dar supraviețuisem.

Eram pe jumătate adormită când am urcat. M-am întrebat dacă era efectul fricii. Sau poate al morfinei. Sau poate primisem prea multă vitamina O. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc, înainte să trag jaluzelele, a fost că mă întrebam dacă urma să îmi petrec noaptea la spital. Speram că nu. Dacă puteam ieși suficient de repede, poate că Chip și cu mine ajungeam totuși la o cină târzie.

Accident sau nu, aveam ce sărbători.

Trei

Când m-am trezit în rezerva de la traumatologie, s-a dezlănțuit iadul. Dar nu asta am remarcat prima dată. Inițial, am observat că mă ardea spatele. De îndată ce am simțit asta, mi-am dat seama că, de fapt, mă duruse mereu, încă de când eram în avionul prăbușit.

Știu că pare complet nebunesc, dar numai când am *remarcat* durerea mi-am și *amintit-o*.

— Mă doare spatele, am spus, nu neapărat cuiva în mod particular – și nu aveam de unde ști *cui să i-o spun*, pentru că erau cel puțin douăzeci de oameni care se mișcau în câmpul meu vizual periferic, într-un haos complet.

Strigau unii către ceilalți cuvinte atât de rapide, încât mi se păreau a fi doar zgomot.

Îmi amintesc mici frânturi din acea cameră – sunete și imagini pe care nici măcar nu le pot aranja în ordine. Oameni în halate albastru deschis, care se mișcau cu un scop precis, având brațele și trupurile foarte dinamice. Mașini care țiuiau. O lumină nepământească ce curgea din aparatul fluorescent de deasupra mea și îmi încetoșa marginile câmpului vizual. Cineva mi-a schimbat lichidele din perfuzie. Altcineva a cerut un cateter. Am auzit cuvintele *radiografie* și *tomografie*.

Gâtul meu stătea incomod în gulerul cervical și am întrebat un asistent durduliu, cu chip benevol, dacă-l putea scoate.

— Nu înainte de a ne asigura că totul e în regulă la coloana ta vertebrală, s-a auzit o voce din partea cealaltă a încăperii.

— Mai rezistă puțin, drăguță, a spus asistentul.

Eram alergică la medicamente? *Nu*. Aveam probleme preexistente despre care trebuiau să știe? *Nu*. Eram însărcinată? *Doamne, speram că nu!*

— Sunt sănătoasă ca un cal, le-am spus.

Un tip, pe care l-am recunoscut mai târziu drept a fi neurochirurgul, s-a oprit să îmi spună că îmi evaluau tensiunea și gradul de sensibilitate cu ajutorul unor teste și că începuseră să-mi aplice un tratament pe bază de steroizi, pentru a împiedica inflamarea, fiindcă beneficiile utilizării acestuia depășeau complicațiile.

— OK, am spus. Dar numai după ce acesta plecase m-am gândit să întreb: Ce s-a inflamă?

Am rostit întrebarea în cameră, fără să primesc niciun răspuns.

După aflarea rezultatelor testelor și ale tomografiei, neurochirurgul a apărut iar și a început să vorbească în dodii.

— Ecografiile arată că ai o fractură *prin explozie* la L1. Te trimitem în operație, ca să fie înlăturate resturile. Evaluarea ta arată niște deficite, dar se pare că ar exista țesut sacral rămas intact. Vestea bună este că mușchiul coapsei pare să fie funcțional și credem că este vorba despre o accidentare incompletă. Firește că vom ști mai multe după ce vom descoperi ce este în interior.

— Accidentare incompletă a ce? am întrebat.

A clipit, ca și cum ar fi crezut că știam deja.

— A coloanei vertebrale.

Mi-am ținut respirația pentru o secundă.

— De aceea mă doare spatele?

Dar se întorsese către o asistentă cu o întrebare. Când a revenit spre mine, mi-a spus:

— Ești norocoasă. L1 a fost strivită, însă nu a secționat nervul spinal. Acum trebuie doar să intrăm acolo, să stabilizăm și să curățăm.

— Acum? am repetat.

— Da. Ne îndreptăm spre blocul operator. Tot acolo vom chema un chirurg plastician care îți va evalua fața, gâtul și zona trapezului – poate curățăm ce se poate. Dar asta în a doua operație, după ce te stabilizezi. O luăm pe rând.

— Care este a doua intervenție?

— Grefele de piele. Pentru arsuri.

Grefe de piele pentru arsuri.

Chirurgul era gata de acțiune.

— Mai ai întrebări pentru mine?

Am vrut să încuviințez, dar nu am putut. Da, aveam întrebări. Cel puțin o mie. Dar nu știam care erau.

În schimb, am pus singura întrebare la care m-am putut gândi:

— Ar putea cineva să o găsească pe mama?

De obicei, amintirile se succed cronologic. Chiar dacă pierzi părți din poveste, există un simț al ordinii – *asta a dus la asta*. Ce-mi amintesc eu de la Terapie Intensivă sunt doar imagini, sunete și emoții atât de amestecate, că par un joc cu bețișoare, numit *Marocco*.

Se spune că, la ATI^[3], pierzi momente din viață. Practic, e ca în Las Vegas, mai puțin faza cu animatoarele și păcănelele. Nu sunt ferestre. Doar lumini fluorescente care bâzâie zi și noapte, uneori fiind reduse ca intensitate, dar nu cu mult. Medici, asistente, rezidenți, fizioterapeuți și terapeuți ocupaționali, profesori, asistenți sociali, administratori, membrii familiilor – plus oricine simte că e cazul să se plimbe pe acolo, oricând. Mașinile țiue și sâsâie. Peste tot, vezi cărucioare cu computere. Papucii scârțâie. Telefoanele sună.

Îți anihilează ritmul circadian^[6], pe puțin.

În plus, dormi, apoi te trezești. Lumea ta este încețoșată de medicamente și durere. Ești trezit la orice oră – pentru tratament, pentru întoarceri cu scopul de a evita escarele sau numai pentru că are cineva o întrebare pentru tine. Ești un element pasiv, drogat, al unui ecosistem nepământean, care coagulează ziua și noaptea pentru a te ține în viață – dar ești foarte departe de viață, așa cum o știi tu.

E ca și cum ai fi aproape mort.

Știu de la mama, care a ajuns împreună cu tata chiar după ce m-au dus în blocul operator (și l-au găsit pe Chip în sala de așteptare, arătând *devastat*

– *absolut devastat*) că intervenția a durat în jur de două ore și că mi-au vârât tije pe fiecare parte a vertebrelor lombare, ca să îmi stabilizeze coloana vertebrală.

A doua zi, eram suficient de stabilă, încât să pot trece prin o a doua operație, în care mi s-au prelevat grefe de piele pentru arsuri. Și despre asta mi-a povestit tot mama, mai târziu. Elevă eminentă, ca de obicei, a luat foarte multe notițe, cu scrisul ei cursiv, ordonat, și le-a folosit nu doar pentru a-mi spune povestea vieții mele, ci și ca să mă învețe multe cuvinte noi.

Mi-a explicat și că, într-un fel, eram norocoasă că arsurile erau grave. Asta fiindcă arsurile de gradul trei nu dor, pentru că toți nervii au fost distruși. Mi-a mai spus că neurochirurgul care mă operase la coloană s-a întâlnit cu chirurgul plastician în blocul operator, ca să mă aranjeze pe masă, astfel încât să poate ajunge la arsurile de pe gât, fără să provoace alte daune coloanei. Mi-a spus cum a răzuit pielea neagră, calcificată, cu un anumit tip de lamă chirurgicală (pe care mi-am imaginat-o ca pe un dispozitiv de curățat morcovii) și apoi a recoltat piele din două locuri donatoare, chiar de sub clavicule, pentru *grefe de piele cu grosime integrală* de pe gât. După aceea, au cusut pielea cea nouă cu *suturi Prolene*^[2], în pătrățele, ca pe niște petice de quilting.

Am fost în recuperare după ambele operații timp de șapte zile și am avut în permanență un bandaj pe gât atașat unui tub de aspirație, care absorbea umezeala din grefele de piele, cât așteptau să vadă dacă se prind. Mama a făcut o poză cu *iPhone*-ul, apoi a decis că este de prost gust. M-a lăsat să o văd multe săptămâni mai târziu, înainte să o șteargă. Arătam de parcă aș fi fost atacată de o anghilă albinoasă imensă.

Prima persoană de care întrebasesm după fiecare operație fusese Chip. A venit după prima – deși eu

nu îmi amintesc – dar după a doua s-a dus acasă să se culce și a trimis-o pe mama.

Alte lucruri despre care am aflat, dar nu îmi amintesc: am avut un *cateter Foley* care se vărsa într-o pungă, iar intestinele mele trebuiau *golite manual* de un tehnician din spital, cu un job nefericit. Ce îmi rămăsese din păr se tot prindea în bandaj, așa că mi l-a tuns cineva, în grabă și fără să întrebe – posibil în timp ce dormeam. Am luat mai multe medicamente într-o săptămână decât în toată viața mea de până atunci. Doze masive de Paracetamol, Valium (Diazepam), Cipro (antibiotic), Nizatidină (antihistaminic), Oxycontin (analgezic opioid), Clonis (un anticonvulsiv, relaxant muscular cu substanța activă: Clonazepam), Maalox (antiacid, protector al mucoasei esogastroduodenale, calmant pentru durerile tractului digestiv superior) și o substanță care te face să uiți totul, numită Versed (Midazolam).

Vizitatorilor le era permis să intre doar câte zece minute, o singură dată. În cea mai mare parte a timpului eram singură, înconjurată de mașini și de turme de necunoscuți.

Unul dintre calmante mă făcea să vomit frecvent. Îmi aduc aminte asta.

Îmi amintesc, de asemenea, și frânturi de fețe. Mama, aplecându-se deasupra mea, cu chipul umflat de plâns. Tata, subțindu-și buzele ca să pară dur și făcându-mi, iar și iar, semn cu degetul mare ridicat, de parcă ar fi ținut un toast.

Chip era tot ca o statuie, lângă pat, însă părând la mii de kilometri depărtare. Cea mai ciudată amintire pe care o am însă este cea legată de diverși fizioterapeuți, îmbrăcați în combinezoane bleumarin, care veneau la orice oră să îmi miște picioarele, să le îndoie, să le întindă, să le întoarcă. Vedeam ce făceau, dar nu simțeam nimic.

A fost ca un vis lung și ciudat. Cu episoade de vomă.

Patru

Numai când am ieșit de la ATI, am început să mă trezesc. Și doar când am început să mă trezesc, mi-am dat seama cât de rău stăteau lucrurile.

De exemplu, în ziua în care m-au mutat de la Terapie Intensivă, le-a luat o dimineață întreagă să mă așeze în scaunul rulant. O asistentă pe nume Nina a sosit să ridice patul, în etape lente, pentru a mă aduce în poziție de ședere. Zăcusem atâta vreme, că tensiunea mea risca să se prăbușească, iar asta îmi putea provoca leșinul sau chiar un infarct. Pierzi masă musculară incredibil de repede când ești imobilizat și inconștient, iar eu slăbisem aproape opt kilograme într-o săptămână.

Eram ca o bătrână fragilă.

Îmi amintesc că mă îngrijorasem de șocul pe care urma să-l aibă Chip, când avea să dea cu ochii cu mine. M-am bucurat că nu era acolo. De parcă primisem câteva zile în plus, în care să am timp să mă adun.

Dar asta nu m-a împiedicat să mă interesez de el.

— Unde este Chip? am întrebat-o pe mama de cel puțin trei ori, înainte să răspundă.

— Nu se simte bine azi, dragă.

— Nu se simte bine?

— L-a atins gripa irlandeză, a comentat tata.

— Cliff! l-a plesnit mama peste umăr.

Nina m-ar fi putut ridica ușor și m-ar fi putut așeza în scaunul rulant, însă nu așa funcționează lucrurile în etapa de reabilitare a pacienților. Trebuie ca tu să faci lucruri – imposibile – fără ajutor și înainte să fii gata pentru asta. Așa că, iată-mă îndurând un moment educativ de trei ore, centimetru cu centimetru.

— Nu ai putea să mă ridici tu? am întrebat-o.

— Pot să te ajut să te ridici tu, mi-a spus, camuflând un *nu* hotărât, într-un soi de *da*.

Părinții mei erau alături, umăr lângă umăr, înclinați spre mine în deplină simpatie. Cliff și Linda. Îi văzusem unul lângă celălalt de multe ori, însă niciodată atât de neliniștiți. Ardeau să facă un pas în față și să-mi dea o mână de ajutor, însă Nina i-a blocat cu propriul corp. Avea o placă, iar eu trebuia să mă mișc spre ea în halatul de spital, cu un cateter încă atașat. Cu toate tuburile, bandajele și ameteala, era un miracol că am putut să mă ridic în capul oaselor.

Picioarele? Tot nu le simțeam, nici nu le puteam mișca. Erau ca niște tăiței japonezi *Udon*, mutanți, atârând morți de genunchi. Nina mi le-a apropiat de marginea patului. Le-am privit atârând.

— Cât va dura până voi putea simți din nou ceva în picioare? am spus.

— Asta este o întrebare pentru doctor, mi-a răspuns Nina.

Când am ajuns în scaun, iar Nina a tras clapetele mici pentru picioare și mi-a sprijinit tălpile de ele, găfâiam de parcă aș fi alergat doi kilometri.

— Asta-i fata mea! a strigat tata, când am reușit. Era același strigăt pe care-l scotea mereu când treceam prima linia de sosire la curse.

Nu m-am uitat la el.

Nina a preluat mânerul scaunului cu roțile și m-a împins afară din încăpere. Am mers kilometri prin labirintul de coridoare ale clădirii, pentru a-mi găsi noul salon, aflat la două pavilioane mai încolo. Era o cameră dublă, însă ambele paturi erau goale. Puteam să aleg, dar, până la urmă, a ales mama – ca de obicei. Te întreabă ce vrei să faci, așteaptă un răspuns, îți explică de ce nu va funcționa și te face să alegi după placul ei.

Am vrut patul cel mai apropiat de baie, însă mama a spus apoi că a citit un articol în *Reader's Digest* care spunea că să privești natura era un proces *vindecător* și că se gândea că poate mi-ar prinde bine să stau aproape de geam.

Ca de obicei, am ales într-un fel și am ajuns să fac exact pe dos.

Lângă noul meu pat, am parcurs în sens invers toată seria de mișcări, ca să mă pot urca. A durat o oră, iar la final gâfâiam și eram amețită. Părinții mei au stat nemișcați la un capăt al patului, privind.

— Și totuși, unde este Chip? am întrebat.

— Doarme ca să-i treacă mahnureala, a zis tata. De data asta, mama l-a lăsat în pace.

M-am întors spre Nina.

— Cât timp trebuie să mai țin cateterul? am întrebat-o, iar ea m-a învelit, într-un final, și eu m-am sprijinit de perna de spital cu husă apretată.

— Tot doctorul știe răspunsul și la asta.

Aveam senzația că repeta des cuvintele acelea.

După ce a plecat Nina, tata s-a dus jos după cafea, iar mama a început să decoreze camera. Era parte din jobul ei. Ea și tata administrau împreună o afacere cu imobiliare, în care el se ocupa de construcții, iar ea, de design. Așa că, în aproape orice situație, era răspunderea ei profesională și personală să facă lucrurile să arate mai bine.

Adusese o cuvertură cu pătrate albe și albastre și o pătură pufoasă de acasă. Strânsese felicitările cu urări de sănătate de la toți prietenii și toate rudele și adusese bandă transparentă adezivă cu ajutorul căreia să le lipească pe pereți. Avea reviste, pe care le-a așezat în formă de evantai pe măsută, și îmi găsisese plușul preferat din copilărie în pod – un iepuraș, pe nume Iepuraș. Când n-a mai avut ce să facă, s-a așezat pe șezlongul de lângă pat și a criticat decorul.

— Nu știu ce a fost în capul lor, cu movul ăsta oribil de pe pereți. Parcă au vomitat aici anii '80.

Tocmai supraviețuisem unui accident de avion, așa că bineînțeles că ăsta era subiectul despre care vorbeam. Nimic nu o enerva mai rău pe Linda Jacobsen decât decorul de prost-gust.

— Mov și cenușiu, a continuat. Toxic. Te otrăvesc vizual.

— Nu e chiar atât de rău pentru o cameră de spital.

Dar ea a ridicat bărbia.

— Persoana care a decorat spitalul, a anunțat ea ca o femeie care-și cerea dreptul la demnitate în fața unor orori de nedescris, ar trebui să fie la închisoare.

Am inspirat lent.

— Ar trebui să dai perdelele la o parte, i-am sugerat.

S-a întors spre geam, de parcă ar fi uitat.

— Da. Desigur. Și s-a îndreptat către acesta. Tocurile ei au scos un zgomot familiar. A tras perdeaua.

Nu știu la ce ne-am așteptat, însă fereastra dădea spre aerisirea parcurii acoperite.

Mama s-a întors spre mine.

— E mai rău așa.

Chiar era.

Ușa solidă a camerei s-a deschis și un doctor pe care nu-l mai văzusem a intrat, apoi s-a îndreptat spre pat. Pe drum, a apucat căruciorul cu computerul și l-a tras după el.

— Cum te simți? m-a întrebat, aplecându-se să îmi verifice bandajul de la gât.

Nu știam ce să îi răspund.

— Ciudat. Suprarealist. Meh.

— Vreo durere? a întrebat iar.

— Nu sunt sigură.

— De la medicamente. Te dezorientează. Dar încercăm să te obișnuim fără ele, deci de mâine ar trebui să avem un grafic mai realist al durerii.

— Nu sunt sigură dacă îmi doresc asta.

Era o glumă tare slabă. Dar a ridicat din umeri.

— Punct lovit.

S-a întors spre computer, și-a apropiat cardul de ecran și a început să-mi verifice fișele.

— Vestea bună este, a spus, că tot ce am grefat funcționează. Nicio bucată de țesut nu a fost respinsă.

Ah! Deci el mă operase. Atunci, ne cunoșteam.

— Am prelevat două grefe integrale de piele de sub claviculele tale, a arătat el către bandajul prins în zonă, iar eu parcă l-am remarcat pentru prima dată. Vei sta cu pansamentul încă vreo cinci zile și apoi vom lăsa țesutul să se vindece la aer. Acolo se va forma o crustă, care în timp se va vindeca. Vei rămâne cu o cicatrice, bineînțeles, dar după ce pielea crește la loc, există creme care o pot ajuta să dispară. În zece ani va fi invizibilă.

Zece ani! Dacă aș fi băut ceva, sigur aș fi vărsat tot conținutul.

Apoi a continuat imperturbabil:

— Am folosit piele integrală în partea din față a gâtului și parțială în zona trapezului, așa că acolo vor fi mai multe cicatrici. Grefa parțială lasă în urmă un aspect peticit. Dar poți acoperi o parte din zonă cu părul. A zâmbit. Gata cu prinsul în coadă.

— De ce nu am bandaj pe grefa aceea? am întrebat.

— După ce *se prinde*, va trebui să o lăsăm la aer și doar să aplicăm o cremă *Silvadene*. Nu trebuie acoperită. Dar vei sta fără mânecă pe partea aceea multă vreme. Cumpără niște tricouri ieftine și taie-le mâneca stângă. A chicotit. Ca în *Tarzan și Jane*.

Mama nu era amuzată.

— Și fața?

Am căscat ochii.

— *Fața?* Nu îmi aminteam nimic despre *față*.

Doctorul s-a uitat la mama de parcă n-ar fi remarcat că era acolo până atunci.

— Pun pariu că te bucuri să o ai pe mama aproape.

— Într-un fel, am spus.

Ea a continuat să șușotească dramatic.

— Nici măcar nu o pot privi.

Și, pentru că a zis-o, mi-am dat seama că era adevărat.

— Pe față sunt doar arsuri de gradul doi, i-a zis doctorul mamei. Vor fi bășici și coji și va ustura ca naiba. Dacă nu se scarpină, cicatricile vor fi minime. Ar trebui să se vindece în vreo trei săptămâni.

Mama vâna detaliile.

— *Minime* înseamnă deloc?

Dar era lacomă.

— Eu nu fac promisiuni, i-a zis doctorul, terminând cu computerul și împingând căruciorul. Facem tot posibilul și sperăm să fie suficient.

După ce a plecat, am rămas tăcută. Camera nu avea nimic din haosul care făcea mintea să vibreze la ATI. Se auzea doar zgomotul alb al aerului condiționat, iar eu încă percepeam ecoul incomod al lucrurilor spuse de mama. Dintr-odată, a izbucnit în suspine întretăiate.

Am privit în direcția ei. Se întorsese spre geam, cu brațele strânse în jurul taliei.

— Mamă, încetează, i-am spus.

— Vei fi bine, mi-a zis ea, dar pe un ton care emana contrariul.

— Adună-te, mamă. Te rog!

Am închis iar ochii. Eram atât de obosită...

— Erai *perfectă*, a zis, atunci. Nu e de mirare că lui Chip îi este prea greu să vină.

Mama avea talentul remarcabil de a înrăutăți lucrurile.

Găsea mereu un aspect negativ. Și nu avea niciun filtru, așa că, odată ce îl găsea, trebuia să afle toată lumea.

— Știi ceva? i-am spus. Sunt extenuată.

Dar nu terminase.

— Aveai toată viața în fața ta.

Serios că era exact opusul liniștii.

— Am citit statisticile, a continuat, despre ce înseamnă asta într-o relație.

— Mamă...

— Ghici ce? Femeile nu părăsesc bărbații, dar bărbații părăsesc femeile.

— Chip nu mă va părăsi, mamă.

Ridicol nu era un termen suficient pentru cât de ridicol era totul.

— Nu, a spus ea, întorcându-se spre mine. Nu te va părăsi, pentru că te vom face bine.

Cunoșteam prea bine privirea aceea.

— Dumnezeu nu mi-a dat atâta putere de pomană, a spus ea. Îți revii tu, draga mea. Te punem noi pe picioare. Am deja un dosar cât o cărămidă cu articole despre recuperări miraculoase și oameni care și-au sfidat diagnosticele neiertătoare.

Aveam un asemenea diagnostic? Ceva îmi spunea să nu întreb.

Mama s-a întors și s-a uitat țintă la pătura de la picioarele mele.

— O să îți revii și o să le arăți tuturor, a spus, cu un aer de Scarlett O'Hara. Găsim cei mai buni chirurghi plasticieni din lume. Căutăm peste tot, fără odihnă. Dacă tati și cu mine trebuie să cheltuim și ultimul cent economisit – *banii din asigurarea de viață sau să vindem casa* – facem și asta!

Ar fi trebuit să o las în pace. Ar fi trebuit să tac. Dar ceva din mine voia să o convingă.

— Chip nu pleacă nicăieri, am încercat din nou. Mă iubește.

— Poate pe tine, cea veche, a spus. Dar acum? S-a încruntat. Însă nu vom permite să se întâmple asta. Am intrat pe internet în fiecare seară și am căutat oameni care s-au confruntat cu asta și au depășit momentul, și știu că este foarte important să fii hotărâtă. Am citit despre o fată care s-a aruncat într-o piscină insuficient de adâncă, la petrecerea ei de burlăciță, și și-a rupt gâtul. Ar fi trebuit să *moară*, dar s-a luptat și acum predă balet acvatic. Altă femeie a fost strivită de un camion! Și-a rupt fiecare oscior. Acum, este instructoare de

aerobic în San Bernardino. Altă fată trecea strada când un șofer beat a făcut-o una cu pământul, iar acum este model pentru lenjerie.

— Mamă, am înțeles.

Dar nu o puteam opri.

— Ce au toți oamenii ăștia în comun? Curaj. Putere. Forță de a trece cu bine peste toate încercările. Și tu ai grămezi întregi din lucrurile astea – ai avut mereu. Și mă ai și pe mine.

Era bine să știu că mă susținea. În plus, nu se înșela: avea o încăpățănare de catâr. Dar, cumva, senzația pe care mi-o dădea, așa încețoșată, părea compusă din îngrijorare, inspirație și panică. Așa cum se adeverea mereu, cu mama nu puteai avea niciodată exact ceea ce îți doreai. Voiam putere, dar fără teamă. Voiam hotărâre, dar fără control. Voiam predica ei, însă fără modelul pentru lenjerie.

Acum însă, cel mai mult îmi doream să pot închide ochii.

Din fericire pentru mine, a intrat tata cu o tavă cu cafele. A știut într-o secundă, doar din atmosferă, ce fel de conversație aveam.

— Uită-te la camera asta, a spus el, încercând să devieze spre alt subiect. Linda, ți-ai făcut numărul.

Dar mama nici nu voia să audă.

— A venit doctorul. Spune că nu există nicio garanție că pielea feței ei se va regenera.

— Cred că a spus că cicatricile vor fi minime, am ținut să precizez.

— Știi ce? a zis tata, citindu-ne perfect. Cred că fata noastră are nevoie de odihnă.

Fusese împreună cu mama timp de treizeci de ani. Era expert în management de criză.

— Și cafeaua? a protestat ea.

— O putem bea în mașină.

S-a apropiat de mine, a privit direct către fața mea arsă, apoi și-a încrețit ochii într-un zâmbet în timp ce mă strângea de mână.

— Odihnește-te, draga mea.

— Tată? am întrebat. Unde este Chip, de fapt? Mă îngrijorase mama.

Tata a chicotit.

— Sunt convinsă că nu face decât să doarmă până trece, dulceață. Cu toții ne-am bucura să ne putem odihni puțin. Va fi prima ta noapte de somn liniștit, după atâta vreme.

Apoi, a remarcat că mă încruntam. Știa ce întrebasesm de fapt și a continuat:

— Uneori, când ai nevoie ca bărbatul tău să fie puternic pentru tine, atunci se prăbușește.

— Pe tine nu te-am văzut niciodată prăbușindu-te, i-am spus.

I-a aruncat mamei o privire piezișă.

— Mă păstrez pentru mai târziu.

OK, m-am gândit, după ce au plecat. OK. O să dorm bine. Pot să fac asta. Era un lucru necesar în lipsă de altceva. Odihnă. Recuperare. Un somn liniștit într-o cameră întunecată.

Mi-a fost mai ușor să visez la asta decât să dorm cu adevărat. Asistentele încă mișunau, verificând monitoare, golind pungi de cateter și întorcându-mă. Nu purtam corset medical, potrivit cerințelor doctorilor, așa că eram foarte dificil de răsucit de pe o parte pe alta. Tocmai adormisem când am primit o vizită din partea chirurgului, care venise să mă verifice, și ațipisem din nou când o asistentă socială m-a trezit să vadă cum mă simțeam.

— Bine, i-am spus.

— Ești deprimată?

— Deprimată?

Nu mă trezisem bine.

— Depresia este un simptom obișnuit în situații ca a ta. Nu trebuie să îți fie teamă. Există medicamente, dacă ai nevoie.

— Nu.

— Ai gânduri sinucigașe?

— Păi, am spus, de parcă m-aș fi gândit bine. Nu încă.

Dar mă întrebam unde era Chip.

Nu prea simțeam încă nimic, cel puțin când nu era mama prin preajmă. Emoțiile mele parcă plecaseră în vacanță. Nu eram complet prezentă. În jurul meu se întâmplau multe lucruri sau mi se întâmplau doar mie și printre ele existau: durerea, disconfortul, extenuarea. Însă păream mai degrabă să fiu martoră la ele decât să le îndur. Era ca și cum mă aflam în cameră, privind viața altcuiva, și nici măcar nu îi acordam atenție.

Chiar dacă aș fi încercat, nu cred c-aș fi putut găsi un sens în frânturi și în felul în care se potriveau. Ce se întâmpla nu avea o poveste bine definită. Luam fiecare moment separat față de celelalte și nu încercam să pun cap la cap ce însemnau sau încotro se îndreptau lucrurile.

Probabil toate aceste stări reprezentau cumva un fel de caracteristică a șocului emoțional. Unul dintre mecanismele de autoapărare ale organismului consta și în a avea calități de autoprotecție: creierul meu refuza să înțeleagă ce știa că nu poate îndura. Dar, pe măsură ce bucățile au început să se îmbine, le-am acceptat cu un interes detașat. Gen: *Ah? Fața mea e arsă? Ha. Sau Nu îmi pot folosi picioarele? OK. Sau Mama face pe Shirley MacLaine în «Cuvinte de alint» în camera mea de spital? Deja mi se pare mai în regulă.*

Nu pricepeam că viața mea nu va mai fi niciodată la fel.

Până când adormeam.

Cel mai amăgitor lucru legat de somn, după ce ai trecut prin ceva oribil, este că te face să uiți. Ceea ce e, pe de-o parte, foarte bine, însă până când te trezești. În noaptea aceea am avut primul coșmar despre prăbușire, iar în coșmar eu eram pilotul. Purtam rochie de mireasă cu voal și am condus aparatul de zbor direct spre sol, la viteză maximă, pentru a ne ucide pe amândoi, în timp ce Chip urla: *Ridică-te! Trage manșa!* Dar manetele

erau toate înțepenite. M-am trezit chiar înainte de impact, respirând greu, cu lacrimi pe față și gândindu-mă: *Doamne, ajută! Nu ne-am prăbușit.*

Dar ne prăbușiserăm.

Apoi, coșmarul s-a risipit, iar eu am rămas singură, cu viața reală, care era mult mai rea. Inima îmi bătea puternic, din cauza panicii, și aveam ochii bulbucăți. M-am uitat la tavan și am încercat să respir adânc, dar nu îmi ieșea decât întretăiat, așa că nu m-am calmat deloc. Dar nu murisem, îmi tot spuneam.

Și dacă era mai rău așa?

Am încercat apoi să pun piesele laolaltă, dar nu am reușit. Viața mea, așa cum o știam, se terminase, și asta era mai mult decât suficient ca să mă țină trează toată noaptea. Nu știam ce-mi rămăsese, la ce să mă aștept sau la ce să sper. Am zăcut așa, pe întuneric, respirând adânc, îngrozită, ore în șir. M-am gândit să chem o asistentă – dar ce putea să facă? Trebuia să vorbesc cu cineva, dar cu cine? Creierul meu parcă era într-o cursă infernală – alerga, țesea, căuta căi pentru a mă liniști – însă nu găsea nimic. Și, pentru câteva ore infinite și întunecate, în cea mai adâncă parte a nopții, m-am luptat să nu mă înec, pe măsură ce înțelegerea îmi pătrundea în adâncul conștiinței și o umplea până peste bord.

Cinci

Eram încă trează la șase dimineața, când Nina, asistenta, și un tehnician au venit să mă întorcă.

Din cauza imobilității mele, încă riscam să fac escare. Au aprins toate luminile și au vorbit cu mine despre trafic și despre vreme, de parcă nu s-ar fi schimbat nimic pe lume. Mi-au dat calmante și mi-au schimbat bandajul de pe locurile donatoare, apoi au aplicat *Silvadene* pe arsuri, folosind o spatulă. Erau aproape agresiv de joviali și de glumeți, între ei și cu mine. Ninei îi plăcea să-mi spună *domniță*, gen: *Hei, domniță! Cum ai dormit?*

Nu știam de unde să încep.

— Azi începi OT și PT, a continuat. Gimnastică de recuperare.

— Care-i diferența?

Își făcea de lucru cu fișa mea din computer.

— OT înseamnă activități cotidiene, PT antrenament fizic.

— Ah, am spus.

— La OT ai primit-o pe Priya și... aha.

— Ce este?

— S-a strecurat o greșeală.

— Ce greșeală?

— Ți-au dat un PT greșit. Vorbesc eu cu ei.

Am vrut să întreb ce însemna un PT greșit, dar ușa s-a deschis, iar Chip a intrat în salon.

Ne-am uitat lung cu toții. Părul lui blond părea gras. Avea barbă de câteva zile. Tricoul polo era pătat cu ceva maro (*Sos de soia? Worcestershire? Sânge învechit?*), iar pantalonii erau sfâșiați. Avea un pantof dezlegat.

S-a apropiat de mine și și-a îndesat fața peste a mea, într-un sărut umed, cu gust de bere. Și de murdărie. Și de lipsă de somn.

Mi-am ținut respirația până a terminat și atunci mi-am dat seama că momentul ăsta era un răspuns

simplu și limpede la întrebarea pe care o tot puneam.

Unde era Chip? La bar.

— Ești beat?

Chip a clipit.

— Cred că da.

— Este șase dimineața.

Dar el îmi privea fața.

— Erai atât de frumoasă, iar acum arăți ca o pizza. S-a amuzat singur de replica lui, iar Nina și cu mine ne-am uitat lung cum s-a îndoit de mijloc, cu umerii zgâlțâindu-se de chicoteli. Apoi s-a îndreptat. Dar tocmai te-am sărutat! Pentru că tu – a ridicat un pahar imaginar pentru un toast – ești iubirea vieții mele.

M-am uitat la Nina, care a ridicat din sprâncene ca să vadă dacă era cazul să rămână.

I-am făcut semn că nu era mare lucru.

— Mă descurc.

Orice voia el să spună, cu siguranță nu voiam să audă și ea. Nu voiam să aud nici măcar eu.

Nina a pus butonul pentru asistente lângă mâna mea, înainte să plece.

— Sună, dacă ai nevoie de mine.

— Unde ai fost, Chip? m-am întors eu spre el. Te-am așteptat.

Îmi detestam vocea. Din relațiile anterioare, învățasem că disperarea nu funcționează niciodată. Nu poți cere cuiva să te iubească, să îți fie alături sau să facă lucrurile corect și nici nu îi poți determina să se simtă vinovați. O vor face de la sine sau nu. Aș fi jurat că Chip era genul care făcea asta – cel puțin până la accident.

Dintr-odată, nu mai eram atât de sigură.

— Știi că am scăpat din accident fără nicio zgârietură? mi-a spus el. Avionul e praf. Tu... A scos un hohot amar de râs. Ești praf. Dar eu? Nimic. Nici măcar de un plasure nu am avut nevoie.

— Chip, ce faci?

S-a lăsat să cadă lângă pat – practic, s-a prăbușit în genunchi pe podeaua spitalului, cu pumnii înjurai marginii patului – și a început să suspine.

A fost o priveliște șocantă. Nu îl mai văzusem – și nu văzusem nici un alt tip să plângă așa. Tata nu plângea niciodată. I se mai umezeau ochii la înmormântări, uneori, dar mereu în tăcere, cu stoicism. Așadar nimic de felul ăsta. Aici vorbeam despre suspine care făceau umerii să se zguduie. Mi-am scos mâna printre bare și am mângâiat părul lui Chip.

— Hei, i-am spus, după o vreme, când a început să se calmeze. Poate ar trebui să mergi acasă și să dormi.

— Nu pot să dorm. Nu mai pot să dorm.

Mi-am umplut vocea de tandrețe.

— Pun pariu că poți dacă încerci.

S-a oprit. S-a îndepărtat de pat și s-a apropiat de perete.

— Nu mai fi atât de drăguță cu mine.

— Ești copleșit și cred că ai nevoie de odihnă.

S-a supărat.

— Nu îmi spune tu de ce am nevoie!

— Chip, a fost un accident.

Asta l-a înfuriat de-a dreptul. S-a uitat la mine.

— Ți-am distrus viața.

— Nu tu! Vremea! Vântul!

— Serios, dai vina pe *vânt*?

— Dar pe cine să dau vina?

— Te păcălești singură mai bine decât credeam. Te-ai văzut? Ți-ai văzut *fața*?

Nu o văzusem. Mama acoperise oglinda din baie cu o husă de pernă. Nu că aș fi putut să mă ridic și să mă văd.

— Parcă ești desprinsă dintr-un film horror! Din cauza mea! Eu am făcut asta.

— Doctorul mi-a spus că vor rămâne cicatrici abia vizibile.

— Nu și pe gât. Acelea sunt *arsuri de gradul trei*. Nu se vor vindeca niciodată. Vor arăta ca *Silly*

Putty^[8] tot restul vieții tale. Mie trebuie să-mi mulțumești pentru asta, mie, egoului meu și nesiguranței...

Și-a vârât apoi mâna în păr. Arăta nițel cam verde la față, de parcă îl ajungeau efectele consumului de alcool.

— A fost un accident, am insistat.

— Ți-am rupt spinarea. Pricepi? Ți-au spus? Nu voiai să urci în avion cu mine. Era ultimul lucru de pe Pământ pe care ai fi vrut să-l faci, iar eu te-am obligat. Ai avut încredere în mine. Și acum, din cauza mea, nu vei mai...

Poate, pentru prima dată în cazul lui Chip, nu am știut ce urma.

— ...merge niciodată.

Pentru o secundă, am crezut că poate îl auzisem greșit.

Apoi am știut că nu era cazul.

Am avut senzația că oxigenul părăsise încăperea. Plămânii mei au părut să se aplatizeze. Am încercat să respir, dar n-a mers. Tot ce reușeam erau niște șuierături scurte.

Chip și-a revenit, apoi s-a uitat la mine.

— Nu ți-au spus?

Mă simțeam amețită. Nu puteam încă respira, iar apoi am simțit gâdilătura aceea sărată în gură, pe care o simți înainte să vomți.

Chip a făcut un pas în spate.

— Doamne! Nu ți-au zis că ești paralizată!

Nici la *paralizată* nu mă așteptasem.

Apoi? Am vomitat. Pe podea, peste barele patului, pe halatul de spital – deși cuvertura cu nouă modele de petice a fost cruțată în mod miraculos.

Chiar atunci, ca un făcut, s-a deschis ușa și a intrat tata, ducând o cutie cu produse de patiserie franțuzească deasupra capului, ca pe o tavă de ospătar.

— Avem... a început. Dar s-a oprit când ne-a văzut și a încheiat, abia auzit:...cornuri.

Chip l-a atacat.

— Nu i-a zis nimeni?

Tata a trecut la acțiune, scoțând capul pe hol.

— Avem nevoie de ajutor!

Apoi a aruncat cutia cu croasanți pe scaun și s-a aplecat peste pat. Eu am rămas agățată de bare, în caz că vomitam iar. Acum îmi era teamă să îmi mișc spatele. Dacă mă aplecam, îi făceam rău coloanei? Oare tocmai paralizasem *mai tare*?

Tata a lua un prosop și s-a apucat să îmi șteargă fața.

Chip era prea ultragiât să se gândească la așa ceva. A rămas în siguranță, la distanță.

— Este *paralizată* și nu i-a zis nimeni? a întrebat din nou, poticnindu-se nițel.

— Se pare că tocmai ai făcut-o tu, a comentat tata.

— Are dreptul să știe, nu?

— Da, a spus tata, cu vocea încordată, întorcându-se spre el. Dar nu așa. Așteptam momentul potrivit.

— Cum ar fi? La curcanul de Ziua Recunoștinței? În dimineața Crăciunului?

— Clovn arogant ce ești...

Tata era un tip mare, ca un urs. Fusesse în Marină. Chip se încadra mai degrabă la categoria ațos. Toată lumea știa că tata îl putea face praf pe Chip și dintr-odată am înțeles că poate asta căuta Chip.

— Tată! am strigat. E beat. A băut toată noaptea. Du-l acasă.

— Nu te pot lăsa așa.

— Sunt bine.

— Mie nu mi se pare că ești.

— Scoate-l de aici, tati. Nu îi mai spusesem *tati* de ani de zile. Te rog!

Tata a oftat lung și tocmai atunci a intrat Nina, cu un halat nou și lenjerie curată. O urma o femeie de serviciu, cu un mop și clor pentru podea.

Am lăsat-o pe Nina să se agite, să mă schimbe și să mă reazeze în pat. Am privit-o apoi pe femeia de serviciu dând cu mopul, întrebându-mă dacă remarcase pata îndepărtată din colț. Camera a părut să se umple atunci cu o ceață care îmi amortește simțurile. Parcă lumea reală ar fi fost prea mult, iar creierul meu hotărâse să o ascundă. Auzeam zgomote și cuvinte, pe tata mormăind la Chip și viceversa. Apoi ușa s-a deschis și s-a închis, de două ori, însă momentul a părut să se desfacă în piese de puzzle împrăștiate pe o masă.

Încă multă vreme după ce mă așezase Nina, am încercat să stau liniștită, fiindu-mi teamă să mă mișc și să înrăutățesc astfel lucrurile. Când mi-am ridicat capul ca să mă uit în jur, în sfârșit, rămăsesem doar eu în cameră.

Ceața a durat o vreme.

Nu vei mai merge niciodată. Asta ce însemna? De unde știau? Cum puteau fi siguri? Cine erau ei să facă asumptii despre restul vieții mele? Nu era corpul omenesc plin de mistere și de miracole? Puteau anunța așa ceva și să mă lase apoi să trăiesc cu asta?

Bineînțeles. Îmi rupsesem spatele, se părea. Asta se întâmpla oamenilor care își rupeau coloana vertebrală. Își petreceau restul vieții în scaune rulante. Mă uitasem la un documentar, anul trecut, despre o echipă de tineri invincibili, care suferiseră accidente rutiere (de mașină sau motocicletă) sau se aruncaseră în apă prea puțin adâncă, și de atunci își petreceau viața în scaune cu roțile. Dar formaseră o echipă de baschet care participa la campionate. Ar fi fost motivant, doar că eu mă descurcasem mereu prost la baschet.

Paralizată. M-am străduit să îmi conving creierul să accepte ideea, dar a fost de parcă încercam să sug o bilă de bowling printr-un pai.

Imposibil.

Nu era posibil.

Și totuși, Chip acceptase. Tata nu îl contrazisese. Era, se pare, un fapt deja decis în privința vieții mele – pe care-l știa toată lumea, mai puțin eu. La un anumit nivel, nu m-a surprins. Îmi priveam picioarele inerte de peste o săptămână. Lucrurile se vindecă. Întotdeauna. Nu suferisem niciodată o accidentare care să nu se vindece. *Paralizată*. Nu puteam concepe ideea. Cum să mai conduc mașina? Cum să pregătesc cina? Cum să fac duș? Să merg la toaletă? Să fac cumpărături? Să ies cu prietenii? Să am un job? Să fiu șefă peste orice mi-ar fi fost menit? Creierul meu făcea scurtcircuit. Simțeam că scoate fum și scântei.

Am încercat să respir ca să mă calmez, dar am reușit doar să mă agit mai tare.

Atunci a ajuns fizioterapeutul, în plin exercițiu aplicativ al tehnicii *Lamaze*⁽⁹⁾.

Purta uniformă de spital, de un albastru palid și teniși. Avea părul scurt, ușor ridicat în față. A intrat în cameră și a spus:

— Sunt Ian Moffat, fizioterapeutul tău.

Nu am auzit cuvintele, ci doar niște silabe amestecate.

Și-a apropiat ecusonul de computer și mi-a privit fișa pentru o secundă, apoi a zis:

— Deci tu ești Margaret.

Nu am răspuns, așa că mi-a făcut un semn scurt din mână.

— Alo?

Asta am înțeles.

— Este timpul pentru sesiunea de fizioterapie, mi-a zis.

— Ce?

— Cum ce?

— Nu te înțeleg, i-am spus, scuturând din cap, parcă pentru a-mi scoate apa din urechi.

— Nimeni nu mă înțelege. Sunt scoțian.

Ah, așa se explica totul! Da, cu siguranță era. Credeam că îmi luase creierul o pauză, dar nu era din cauza mea, ci din cauza lui. Era super scoțian.

Atât de scoțian, încât mi se părea că vorbea cu gura plină de covrigei.

— Te vei obișnui, mi-a spus. Ești gata?

Nu eram nici pe departe gata. Am clătinat din cap.

— Nu ești gata?

Ultimul *a* i s-a agățat de buze, iar eu am remarcat că dinții lui de jos erau ușor strâmbi. Dar îi stătea bine.

Am clătinat iar din cap.

— De ce nu? m-a întrebat.

Logodnicul meu beat tocmai m-a informat că nu voi mai merge niciodată.

— Am avut o dimineată dificilă.

— Multe dimineți sunt dificile. Tot trebuie să facem asta.

— Nu.

— Nu ce?

Mai târziu, aveam să decid că nu exagera doar consoanele, ci și vocalele.

— Nu, am spus mai rar, nu pot să fac asta acum.

— Uite ce, mi-a zis, cu mâinile în șolduri și privindu-mă urât. În fiecare zi, în fiecare oră în care zaci în patul ăsta, ți se atrofiază mușchii. Nimic nu-ți poate face mai rău decât să stai fără să te miști, zi după zi. Trebuie să te ridici. Fie că ai chef sau fie că nu. Trebuie să vii cu mine la sala de fizioterapie, în fiecare zi, de fiecare dată – nu pentru că vrei sau pentru că te simți motivată, ci pentru că *dacă nu vii*, îți pui sănătatea într-un pericol serios.

Am avut nevoie de ceva efort să modelez silabele acelea ca să aibă sens. Cuvintele lui păreau să se rostogolească unele peste altele, în grămezi, în loc să formeze propoziții și fraze. Pentru un final în forță, a mai accentuat și r-ul din *pericol*. Mă întrebam dacă un american ar fi putut rosti un asemenea cuvânt. Dar am înțeles ideea.

— Mulțumesc pentru predica motivațională. Dar... nu.

— Vii!

— Nu.

— Ba da.

— Ba nu.

Nu știu unde am fi ajuns așa. Nu părea genul care să cedeze, iar eu, dintr-odată, aveam chef de ceartă.

Dar atunci a intrat Nina, să mă verifice încă o dată înainte să iasă din tură, și nu știu dacă ascultase la ușă, însă, fără să clipească, a spus:

— Ah, ea nu începe decât de mâine. A fost o greșeală pe fișă.

Ian s-a uitat de la una la alta.

— Întreabă-l pe Myles, dacă vrei. Mai are o zi.

Ne-a privit bănuitor, de parcă ne-am fi înțeles dinainte. Într-un târziu, a spus:

— Atunci, pe mâine.

A ieșit.

— Nu, nu, nu, nu, nu, a rostit Nina, tastând în același timp. Nu ți-l dau pe tipul ăsta. Deja le-am spus să-l schimbe.

— Ce? am întrebat. Nu se pricepe?

— Ba da. Însă nu-i pentru tine.

— Nu-i pentru mine?

Avea ochii lipiți de monitor.

— Nu e deloc blând. Este necruțător. Fără milă. Nu se gândește la oameni. Asta merge pentru unii, dar nu pentru tine. Facem rost de altcineva. Tu ai suficiente pe cap.

În oricare altă zi, aș fi întrebat mai multe despre el. Dar cui îi păsa de tipul ăla fără suflet? Cui îi păsa de orice?

— Nina? am spus.

A continuat să tasteze.

— Ce este, dulceață?

— Logodnicul meu a venit azi-dimineață, beat, și mi-a spus că nu voi mai putea merge niciodată.

Nina a ridicat privirea.

— Este adevărat? am întrebat-o.

După expresia ei, îmi dădeam seama că era.

Dar am așteptat cuvinte de încurajare sau o firimitură de speranță. Ea doar a oftat prelung și a făcut o pauză mult prea mare pentru a fi vorba despre vești bune.

— Este...

Atunci am știut precis cum urma să încheie propoziția, așa că am rostit-o în tandem:

— O întrebare pentru doctor.

Şase

Aşa a început cea mai stranie zi din viaţa mea – sau, cel puțin, una dintre ele. Sigur face parte din top cinci.

Ce mi-am dorit cel mai mult toată ziua era și ce îmi doream cel mai puțin.

Aveam nevoie disperată de timp doar cu mine, pentru a procesa vestea pe care tocmai mi-o dăduse Chip, și totuși nu voiam să mai procesez nimic – și nici să fiu singură – vreodată. Aveam nevoie de o pauză de la emoții, însă eram îngrozită de idee. Așa că mi-am petrecut ziua gâfâind mental, amețită, privată de oxigen, cu sufletul strigând după aer și cu creierul refuzând să îl respire, și totodată fiindu-mi groază de ideea de noapte, când nu aş mai fi fost distrasă de fiecare gând imposibil care-mi pătrundea în minte fără permisiunea mea.

Părinții m-au speriat când au apărut cu prânzul: *Tex-Mex*⁽¹⁰⁾ la pachet, din locul meu preferat. Nici nu îmi dădusem seama cum trecuse timpul. Aveau zâmbete imense, de parcă *fajitas*⁽¹¹⁾ ar fi putut rezolva totul.

Nu m-am atins de mâncare, pentru că eram prea amețită de la medicamente. Dar le-am mulțumit. Nici măcar ideea de mâncare nu mă liniștea. Tata mi-a povestit cum l-a dus pe Chip acasă. Vomitase de două ori (*leitmotivul zilei*), o dată pe geam și o dată pe bord. Părinții lui l-au așteptat pe alee și l-au condus înăuntru ca să doarmă.

— Sărmanul Chip, a spus mama. Sper că s-au oferit să plătească pentru curățarea mașinii.

Sărmanul Chip? Pentru Chip ne părea rău?

— Nu se descurcă deloc cu situația, a adăugat tata.

Mama mi-a aruncat o privire atentă.

— Uneori, cred că oamenii sunt mult mai îngrijorați pentru el decât pentru tine, a spus, de

parcă stăteam la taifas.

— Nu am nevoie de grija oamenilor, am replicat.

Eram suficient de îngrijorată eu. Era de ajuns.

— Nu ar fi trebuit să-ți spună ce ți-a spus azi, a continuat tata.

— Mi-a spus că arăt ca o pizza. Așa este?

— Nu, draga mea, a răspuns tata.

Dar mama a întors privirea.

— Aș vrea să văd, am zis, privind-o pe mama în ochi. Îmi împrumuți oglinda?

Dar a scuturat din cap într-un fel despre care știam, din experiență, că înseamnă în niciun caz.

— Nu ești pregătită.

Bine. Poate avea dreptate. Poate aflasem destule într-o singură zi. Așa că am trecut la următoarea întrebare, cea pe care nu voiam să o pun. Dar am așteptat o vreme înainte.

— A mai spus și că sunt paralizată, am zis, în cele din urmă.

Mama și-a îndreptat spatele.

— Este adevărat?

Tata a ridicat din umeri cu tristețe.

— Să spunem că e un lucru bun că ești încă pe asigurarea noastră.

Mama insistase să rămân în planul pe care-l aveau pentru angajați până când mă puneam pe picioare în privința carierei, chiar dacă primele erau mai mari. Ne certaserăm pe subiect nu doar o singură dată.

Detestam când avea dreptate.

— Ce înseamnă asta? am întrebat, întorcându-mă spre mama, care era mai curajoasă.

A oftat din nou, lung.

— Din câte ne-au spus medicii, doar timpul ne poate da răspunsul. Durează cam șase săptămâni să se vindece osul și inflamația de la nivelul coloanei tale vertebrale să se reducă. Atunci se va vedea cât de gravă este situația. Deocamdată, inflamația ar putea bloca semnalele nervoase. Este posibil ca,

odată ce se vindecă, să nu mai existe niciun blocaj, și toate funcțiile să fie recuperate.

Am încercat să le citesc expresiile.

— Posibil, am spus, dar nu sigur.

— Nu tocmai, mi-a răspuns tata. Medicul se simte încurajat de anumite detalii ale răspunsurilor tale la unele semnale nervoase și descurajat de altele. Dar mai spune și că aceste accidentări au mereu o componentă misterioasă. A mai adăugat că sunt oameni despre care n-ai fi crezut că ar mai putea face măcar un singur pas vreodată și acum aleargă la maratoane.

— Sau devin manechine pentru lenjerie, am spus eu, sunând ca un robot.

— Exact, a încuviințat mama, de parcă ar fi fost un lucru bun.

— Așa că așteptăm, a explicat tata. Facem tot ce ne spun medicii și așteptăm.

Mama tot nu mă putea privi mai mult de două secunde legate.

— Ideea este, a spus ea, cu ochii în salata de taco, că totul stă în atitudine.

M-am uitat urât. *Serios?*

— Mie mi se pare că este vorba despre inflamație și deteriorarea nervilor.

A insistat.

— Trebuie să crezi că te vei vindeca. Să depui eforturi și să nu renunți. Am văzut-o pe mama lui Chip în curte, azi-dimineață, și i-am promis că vei fi ca nouă până la vară.

Și eu, și tata ne-am uitat la ea.

— N-ai făcut așa ceva, a zis el.

Mama s-a îndreptat de spate.

— Tot azi-dimineață am văzut un clip despre un tânăr care face curse BXM...

— BMX^[12], am corectat-o amândoi.

— ...care a refuzat să permită accidentării la coloană să-l împiedice să mai participe la aceste tipuri de competiții. Își rupsese gâtul, Margaret! Apoi ea și-a atins propriul gât, ferindu-și încă

privirea de a mea. I-au spus că nu se va mai putea hrăni singur niciodată! Acum, merge pe bicicletă de la o coastă la alta, strângând bani pentru donații caritabile și va înregistra chiar și un album de piese country.

— Foarte motivațional, a spus tata. Dar nu este vorba doar de puterea minții, Linda. Dacă-ți rupi piciorul, nu-ți poți spune că nu este rupt.

— Dar corpul omenesc *se vindecă*, a susținut mama, cu un deget ațintit spre el.

— Șira spinării este diferită, a adăugat tata, răbdător. Îți amintești ce a spus doctorul? Când acei nervi de la nivelul coloanei se deteriorează, ei nu mai cresc la loc.

— Nu văd de ce nu.

Tata m-a privit. Am clătinat amândoi din cap, imperceptibil.

— Dar este posibil să nu fie deteriorați, mi-a spus el. S-ar putea doar să fi suferit o compresie nervoasă. Treaba ta este să te odihnești, să îți iei medicamentele și să faci tot ce îți spun oamenii ăștia. Pentru următoarele cinci săptămâni și jumătate.

— De ce atât? am întrebat.

— Atât acoperă asigurarea. O săptămână la ATI și cinci săptămâni și jumătate de spitalizare, ulterior.

— Foarte precis.

— Da.

— Ce se întâmplă la finalul celor cinci săptămâni și jumătate?

— Nu mai plătesc. Te mutăm acasă și începi terapia la o sală specializată.

— Acasă? Unde *acasă*?

Tata a zâmbit.

— În orice *casă* dorești.

Am încercat să asimilez că voi mai sta acolo încă cinci săptămâni și jumătate.

— Ideea este, a continuat tata, să profiți de timpul petrecut aici, cât îl ai. Vom vedea ce se va

întâmpla după aceea. Asta este tot ce putem face.

— Și să ai atitudinea potrivită! a adăugat mama, de parcă tata ar fi uitat să spună cel mai important lucru. Să crezi că poți trece peste situație, două sute la sută!

Mama fusese pe la apartamentul meu și îmi luase laptopul, romanul pe care îl citeam și niște șosete pufoase. Îmi adusese husa de pernă de un albastru palid și niște sandale ridicole, cu tocuri înalte și brețeluțe, despre care crezuse că m-ar înveseli, dar care, firește, au avut efectul opus.

Nu voiam să îmi folosesc laptopul, nici să citesc romanul, nici să mă uit la sandale. Nu voiam să văd nimic din viața mea anterioară.

— Telefonul tău mobil a fost distrus în accident, mi-a spus mama, împreună cu toate celelalte lucruri personale. Mobilul a ars complet, așa că m-am oprit la magazin să ți-l înlocuiesc. Au fost foarte înțelegători.

Mi-a întins telefonul și i-a dat tatei un încărcător. L-am privit căutând o priză.

— Nu au găsit nici inelul, a menționat, după o vreme.

— Care inel?

Atunci mama s-a uitat lung la mine pentru prima dată.

— Inelul tău de logodnă! a spus, de parcă era evident. Chip ne-a dat vestea cât erai în operație.

Mi-am privit mâna. Uitasem că am purtat vreodată un inel.

— Ah.

— Cred că a căzut în timpul accidentului.

— Era enorm, am încuviințat.

— Păcat, a spus mama aplecându-se peste geantă ca să mai scoată lucruri. Era al bunicii lui. De neînlocuit.

A scos niște fotografii înrămate. Luase două dintre cele trei pe care le țineam pe comodă: una cu mine și cu Chip dintr-o excursie în Munții Stâncoși și una cu mine și părinții mei, când ne

dăduserăm cu tiroliana. A treia poză de pe comoda mea era cu mine și cu sora mea, Kitty, de când eram mici, îmbrăcate în cowgirls, cu pălării și bandane. Pe vremea aceea, o adoram. Mama o lăsase la locul ei, acasă.

Mama și sora mea nu se înțelegeau.

Deloc.

De fapt, suspectam că mama era motivul pentru care Kitty ne ignora de trei ani.

Mama fusese ultima dintre noi care o văzuse pe Kit, înainte să plece și să nu se mai întoarcă. Părinții mei dăduseră o petrecere cu ocazia zilei de 4 Iulie, cu trei veri în urmă. Kitty băuse în seara aceea, așa cum făcea des, și făcuse scandal. La un moment dat, *din greșeală*, o împinsese pe mama în piscină. Kitty râsese atât de tare, încât se prăbușise pe unul dintre șezlonguri și rămăsese acolo, până ce mama ieșise din piscină, cu apa curgând șiroaie în urma ei, și o trăsese pe Kitty în casă, la etaj.

Preluasem eu îndatoririle de gazdă ale mamei, în timp ce lipsea, și trăseseam cu urechea după ele. Însă când mama a coborât, mult mai târziu, complet uscată și cu ținuta schimbată, Kitty nu era cu ea.

— Unde e Kit? o întrebam, dar nu mi-a zis.

De fapt, nu mi-a zis nimic, niciodată. Până atunci, nu aflasem de ce se certaseră. Tot ce știam era că probabil ieșise urât. A doua zi, Kitty îmi trimisese un e-mail în care-mi spunea că se mută la New York. Imediat.

Am încercat să o conving să vină să discute cu mine despre asta, dar nu a vrut. Am încercat să o fac să îmi spună unde era, dar nici asta nu a vrut. Nu am crezut că va pleca, dar a plecat.

Nu am crezut că va dura prea mult, dar încă dura.

A plecat fără să privească în urmă. A păstrat distanța față de noi toți. Mama nu a încercat niciodată să o contacteze, însă eu și tata am încercat, chiar dacă e-mailurile au rămas fără

niciun răspuns, iar mesajele scrise și vocale au fost ignorate.

Situația m-a uluit, la început. Mama și Kit nu se prea înțeleseseră niciodată. Știam asta. Știam și că mama o tratase mereu cu mai multă severitate pe Kit. Dar să dispară așa? Să ignore pe toată lumea? Niciun Crăciun împreună și nicio Ziua Recunoștinței? Nicio zi de naștere? Mi se părea cam mult.

După un an și jumătate de încercări eșuate, nu m-am mai străduit. Nu m-am mai întrebat ce tăcuserăm să o îndepărtăm și am început să îi reproșez plecarea. Răbdarea oricui are o limită. După o vreme, faptul că este cineva supărat pe tine te poate face să te superi și tu pe el. Cu cât păstra distanța, cu atât deveneam mai defensivă și, fără să îmi dau seama, am fuzionat cu mama, reproșându-i continuu lui Kitty că dispăruse fără să spună măcar de ce.

În momentul de față, tatăl meu cel iertător era singurul care mai spera că sora mea va decide să ne contacteze.

— Nicio poză cu Kitty? am întrebat, nu pentru că eram surprinsă, ci ca metodă de a-i atrage atenția asupra pactului nostru – o cale de a întări apropierea noastră, atât cât puteam.

Mama și-a dat ochii peste cap, ceea ce m-a încurajat.

— Te rog!

Dar aducerea lui Kitty în discuție a ridicat o altă întrebare:

— A sunat-o cineva să-i spună ce am pățit?

— Nu, a rostit mama hotărâtă, chiar când tata spunea *da*.

Amândouă l-am privit.

— Serios?

Tata a încuviințat.

— I-am trimis un e-mail cu subiectul *URGENȚĂ DE FAMILIE STRINGENTĂ*.

— Sunt surprinsă că a răspuns, a zis mama, uitându-se în altă parte.

— A răspuns, a confirmat tata. A sărit în avion și a venit acasă.

— E *aici*? a întrebat mama.

Tata a încuviințat iar.

— A venit la ATI de câteva ori. Când erai tu plecată, s-a uitat el la mama.

— Nu-mi amintesc s-o fi văzut, am zis.

— Erai sedată.

Mama s-a uitat la tata cu expresia pe care i-o aruncă atunci când face un lucru foarte rău.

— Nu am *plătit* biletul ăla de avion, nu?

Tata a ignorat-o.

— Ar vrea să vină să te vadă, mi-a spus, dar nu își dorește să te supere și nici să creeze probleme. Să îi spun că ar fi în regulă?

După expresia lui, se aștepta să fiu *de acord*. Dar eu am clătinat din cap. Ideea unei confruntări majore cu ea, întârziată prea mulți ani, mi se părea dificilă. Deja se întâmplau prea multe. Doar să mă gândesc să o revăd mă extenua.

— Bine, a zis tata. Înțeleg. Îi voi spune că nu ești pregătită.

— Spune-i să se întoarcă la New York, i-am zis. Nu voi fi pregătită prea curând.

Mama avea privirea aceea pe care o are când vrea să urle la tata, dar se abține, de dragul copiilor. Nu îl invidiam pentru drumul înapoi spre casă.

— Mersi că te-ai deranjat să îmi aduci lucrurile, i-am spus mamei, ca să o înveselesc.

— N-a fost nicio problemă, mi-a zis ea, ridicând din umeri într-un fel care sugera că de fapt se *deranjase*, însă așa era ea, o mamă mereu gata de sacrificii.

Voia să mai facă un drum mai târziu, să își aducă scaunele pliante, *să aibă vizitatorii unde să se așeze*.

— Nu vreau vizitatori, i-am spus.

Părinții mei s-au privit. Sora mea, care se înstrăinase de noi toți, era una – dar *fără vizitatori?*

— Câțiva prieteni apropiați măcar? a întrebat tata, pe un ton care-mi *cerea să fiu rezonabilă*.

— Fără prieteni. Nimeni.

— Draga mea, mi-a spus mama, telefonul sună fără încetare. Măsuța de pe hol este acoperită toată cu felicitări. Oamenii vor să te vadă.

Era momentul în care ar fi trebuit să reflectez la cât de amabili erau oamenii să se gândească la mine. Dar eu am zis doar:

— Nu îmi pasă.

— Nu putem baricada spitalul, a comentat mama.

Dar tata a adăugat:

— Putem vorbi cu asistentele să le spună că nu este pregătită.

— Dar peste tot scrie să nu o lăsăm să se izoleze.

Doamne! Citise literatură *de specialitate*. Era mai rău decât credeam.

— Am nevoie de timp, am spus, încercând să o atrag de partea mea.

Nici că fuseseră rostite cuvinte mai adevărate. Dacă trebuia să fac o listă de persoane sau lucruri pe care voiam să le văd, prietenii vechi care m-ar fi compătimit, m-ar fi judecat și apoi m-ar fi bârfit ar fi fost ultimii de pe acea listă. Nu voiam să se gândească nimeni la lucrurile la care mă gândeam eu. Nu doream să accept pe nimeni aproape de ororile situației mele curente. Nu aveam nevoie să fiu subiectul apelurilor telefonice, întâlnirilor sau actualizărilor de stare de pe rețelele sociale. Nu voiam să fiu motivul pentru care alte persoane se considerau norocoase.

Aveam să-i văd, *poate*, când și dacă voiam eu.

Astea fiind spuse, mamei i-a rămas doar să decoreze. După ce a capitulat în fața politicii fără vizitatori, ne-a cerut să ne dăm cu părerea dacă

spitalul i-ar permite să aducă niște lămpi. Voia să se oprească la *Bed, Bath & Beyond* și să cumpere o galerie și niște perdele mai acătării. Poate și o pernă de decor.

Astfel își manifesta mama iubirea față de oameni – prin decorarea oricărei suprafețe.

După aceea, s-a uitat urât la perdelele cu mov și gri, de parcă încercau să ne facă rău.

— Nu te face să plângi materialul?

— Nu sunt sigură că e materialul de vină.

— Materialul acela, a continuat ea, arătând cu un deget acuzator, este o crimă împotriva umanității.

Tata și cu mine știam că era mai bine să tăcem, decât să ne certăm cu ea. Dacă mama ar fi condus lumea, închisorile ar fi gemut de oameni lipsiți de gust.

După ce au plecat, luând cu ei cornurile franțuzești, *triste*, de dimineață, pentru a le dona asistentelor – pentru că declarasem că nu aveam de gând să le mănânc – am decis să închid ochii doar o pentru o secundă. Însă am picat într-un somn adânc. N-aș fi crezut că putea fi atât de obositor să zaci în pat.

Am dormit până când noua mea terapeută ocupațională, Priya, a venit și mi-a cerut să încerc să îmi mișc degetele de la picioare. Voia și să lucrăm la transferul din pat în scaunul rulant, spunând că, de îndată ce puteam să mă așez singură pe scaun, puteam și să merg fără ajutor la toaletă și, de îndată *ce făceam* asta, îmi puteau scoate cateterul. Astfel, cu voia lui Dumnezeu, poate reușeam să urinez normal.

Și am exersat de două ori, ca să fim sigure.

În altă ordine de idei, mă tot așteptam să îl văd pe Chip. Toată ziua, de fiecare dată când se deschidea ușa, mă așteptam să fie el, intrând cu flori – cel puțin – și cu o tonă de scuze și de cuvinte încurajatoare. Dar nu a apărut. Poate că era

încă la părinții lui și dormea. Spre binele lui, speram să fie așa.

Revenind la ceea ce făceam, toată această activitate plină de viață părea ciudat de agreabilă la suprafață. Fiecare profesionist cu care interacționam avea o atitudine plăcută, ca un fel de comportament de *încă-o-zi-la-job*, și totuși suspectam că se prefăceau. Știu sigur că *eu mă prefăceam*. Îmi păstram calmul, rămâneam amabilă, îmi luam medicamentele, dar adevărul este că mă trezisem într-o lume distopică, atât de diferită față de tot ce știam, încât până și culorile erau mai șterse, exact ca o fotografie veche, spălăcită, ce era în antiteză cu tot ceea ce era real.

Prezentul meu. Așa arăta și așa se și simțea.

Nu îmi puteam imagina viitorul și nu puteam – nu voiam – să mă gândesc la trecut. Prin *trecut*, mă refer la ceea ce se întâmplase cu zece zile în urmă. Trecutul meu nici nu avusese timp să se închețeze; îmi fusese smuls. Toată istoria despre a cui fusesem, a ceea ce făcusem și tot ceea ce sperasem dispăruseră.

Asta îți cam deviază percepția.

Eram atât de obosită în seara aceea, încât chiar speram să pot dormi peste noapte. Extenuarea este prietena celor îndurerați. Era oboseala în care somnul te trage în valurile sale blânde, fără să poți alege dacă vrei să dormi sau nu. Chiar când aproape că cedasem și închisesem ochii, s-a deschis iar ușa.

Era sora mea, Kitty. Cu o valiză.

Șapte

Kitty s-a oprit în ușă.

— Salut, Mags, mi-a zis.

Când a văzut că nu răspund, a ridicat mâna și a făcut un semn scurt.

— Știu că ai zis că nu vrei să vin, dar am venit. Evident.

M-am uitat lung la ea.

Nu a pășit înăuntru. Aștepta permisiunea pe care nu eram pregătită să i-o ofer.

Trei ani. Trei ani de e-mailuri fără răspuns și de mesaje trimise degeaba. Trei ani de nimic și iat-o.

Arăta complet diferit față de sora pe care o văzusem ultima dată. Avea părul scurt și țepos, decolorat într-un blond strălucitor, în loc de șatenul de lungime medie pe care îl știam. Avea cercei în formă de cerc, care-i ieșeau din părțile superioare ale ambelor urechi. Nu era deloc machiată, exceptând un ruj roșu puternic. Purta un inel în nas, ca de vacă.

Dar am recunoscut-o imediat. După tot acest timp.

— Drăguț inel de nas, i-am zis.

— Pot să intru?

— Nu știu, am spus.

Nu eram sigură că eram în stare.

— Doar un minutel, a promis.

— Sunt super obosită.

— Voiam doar să te salut.

Felul în care stătea emana o energie nervoasă, de parcă s-ar fi aflat la marginea acoperișului plat al unei clădiri înalte, și nu în pragul rezervei mele.

Simțeam aceeași energie care-mi făcea stomacul să se strângă. În plus, eram surprinsă, nesigură și iritată. Ar fi putut *suna*, nu? M-ar fi putut preveni. Chiar aveam nevoie de această formă de atac prin surprindere din partea ei? Avusese trei ani la dispoziție să ia legătura cu mine și așteptase până

acum. Mi se părea prea mult. Voiam să-i spun să plece.

Dar nu am putut.

O parte din mine își dorea să rămână. O parte mai mare decât aş fi crezut.

— Bine, i-am spus şi am privit-o în timp ce se apropia. Şi-a pus valiza jos şi s-a apropiat de marginea patului meu.

— Bună!

— Tata mi-a zis că eşti în oraş.

A încuviinţat.

— L-ai văzut? am întrebat-o.

A încuviinţat iar.

— Ai văzut-o pe mama?

A clătinat din cap.

— Ai de gând, înainte să pleci?

A zâmbit puţin.

— Încerc să mă conving.

Nu ştiam ce să spun. Nici măcar de unde să încep. Era foarte ciudat şi totodată deloc ciudat să o văd. Fireşte că era aici. Era sora mea mai mare. Şi totuşi, mi se părea că văd doar o fotografie trezită la viaţă.

— Arăţi mai bine, mi-a spus.

— Mama nu e de aceeaşi părere.

— Uneori e o ticăloasă.

Nu se înşela.

— Aşa este, am zis.

— Şi o mincinoasă.

— De *asta* nu sunt sigură, m-am încruntat.

Kit a schimbat subiectul.

— Cum eşti?

— Nu sunt convinsă că există cuvinte pe lume cu care să pot răspunde.

A ridicat din umeri. A încercat o abordare nouă.

— Cum te simţi?

— Fizic? Sau emoţional?

— Oricare. Ambele.

Dar nu voiam să împărtăşesc nimic cu ea. Să vorbesc despre lucruri atât de intime necesita o

apropiere pe care o anulasese cu multă vreme în urmă.

— Care-i faza cu valiza? am întrebat.

— Mă gândeam că aş putea să vin să stau cu tine seara. Ştii tu, când nu e mama în zonă.

M-am uitat la şezlong. Trebuia să se plieze şi să devină pat, dar nu ştiam cum.

Am clătinat din cap.

— Nu.

— Ce nu?

— Nu ar trebui să stai aici.

— Nu vrei companie?

— Nu a ta.

S-a încruntat puţin.

— Eşti supărată pe mine?

M-am uitat în altă parte.

— Mi se pare ciudat să te văd, iar viaţa mea e deja destul de ciudată, în acest moment.

— Vreau să ajut.

— Da, însă nu ajuţi deloc. În răutăţeşti situaţia.

Nu a răspuns. Era limpede că nu se gândise la asta.

— Vrei să ştii la cine stau? a întrebat voioasă. Înainte să pot spune că nu, a continuat: la Benjamin Grasu'. Din liceu. Ți-l aminteşti?

Un truc clasic pentru Kitty era să pretindă că lucrurile erau în regulă până când uita toată lumea că nu erau. Încerca să mă păcălească.

Nu am răspuns.

— Îţi aminteşti cum mă conducea acasă, în *Jetta*^[13] lui cu geamurile din spate sparte, care aveau saci lipiţi cu bandă adezivă peste ele?

— Tocmai i-ai zis Benjamin *Grasu'*.

— Toată lumea îi spune aşa.

— Mi se pare răutăcios.

— Nu îi pasă. E genul durdului simpatic. Era mort după mine, însă nu i-am dat niciodată atenţie fiindcă era atât de pufos şi avea o freză oribilă. Dar acum nu mai e chiar gras, ci mai degrabă... solid. Arată bine! Sau poate standardele mele s-au redus.

În orice caz, stau la el pe canapea, dar îmi dau seama că încă mă place și sunt convinsă c-o să mă culc cu el dacă nu plec de acolo.

Nu m-am uitat la ea. Țsta era argumentul ei pentru prezența aici? Să nu cumva să se culce cu un tip pe nume Benjamin Grasu'?

A ridicat din umeri.

— Aș vrea să pot sta aici.

— Nu îmi cere din nou asta.

— Nu-ți cer nimic. Am zis că aș *vrea*.

— În viață nu primim tot ceea ce ne dorim.

— Doar că mi se pare o idee proastă să mă culc cu el.

— Atunci nu o face.

A ridicat din umeri.

— Nu mă pricep să spun nu.

M-am uitat în ochii ei.

— Spre deosebire de mine.

Nu aveam de gând să o las să reapară brusc în viața mea, după trei ani, și să mă facă să vorbesc despre *băieți* – asta dintre toate lucrurile. Nu putea apărea așa, așteptându-se să o luăm de la capăt din același punct naiv din care rămăseserăm.

— Oricum, am zis, sunt foarte obosită, așa că...

— E în regulă, a răspuns Kit, refuzând aluzia.

Mi-am adus reviste.

— Trebuie să pleci.

S-a apropiat puțin.

— Aș vrea să stau.

Dar am clătinat din cap. Apoi mi-am întors fața, până când a renunțat și a plecat.

Opt

În dimineața zilei următoare, am aflat ceva nou despre rezerva mea: avea o acustică fenomenală.

După ritualul de dimineață (baie cu buretele, spălat pe dinți în ploscă, luat pastile, schimbare cateter, evacuarea materiilor fecale, mic-dejun cu terci de ovăz și *Jell-o*⁽¹⁴⁾), am făcut terapie ocupațională cu Priya. Am parcurs trei runde în care m-am așezat în scaunul rulant și înapoi în pat și am ratat două încercări de a-mi mișca degetele de la picioare.

Ușa mea era chiar lângă camera asistentelor. Pentru prima dată, mi-am dat seama că auzeam voci discutând despre medicamente și recomandări. Auzeam și pe cineva tastând. Altcineva întreba ce să ia de la *Starbucks*. Un tehnician încerca să flirteze cu o asistentă, însă ea nu avea timp de așa ceva.

Apoi am auzit vocea Ninei, pe un ton mai ridicat decât al celorlalte persoane din încăpere.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre programul ăsta.

Un bărbat cu o voce nazală i-a răspuns:

— Bine. Dă-i drumul.

— I l-ai alocat pe Ian pacientei ăsteia.

— Da.

— Am consemnat câteva notițe pe fișa ei, ca să-i dai pe altcineva.

— Am văzut.

— Și le-ai ignorat?

— Uite ce, Ian e super liber acum.

— Da. Dintr-un motiv anume.

— Vrei să spui că Ian nu este capabil să lucreze cu pacienta asta?

— Spun că nu i se potrivește. Și cred că știi și tu. Mă întreb dacă nu cumva speri că va exploda în fața tuturor.

— Ce tot zici, Nina?

— Exact ce crezi tu că zic, Myles.

Tipul ăsta, Myles, era super enervant.

— Crezi că încerc să-l îngrop pe Ian? Crezi că sacrific starea pacientei ca să-l vedem cu toții cum se autodistruge?

— Da.

— Nu e nevoie. Omul e o bombă cu ceas și se va distruge oricum.

Nina nici nu voia să audă.

— Nu cu pacienta mea. E la limită. Tocmai s-a *logodit*. A pierdut totul. Trebuie să-i dai pe cineva care să fie blând și încurajator. Pe April sau chiar pe Rob.

— Nu refac tot programul pentru o pacientă.

— Are nevoie de altcineva.

— Toți ceilalți sunt full.

— Schimbă pe cineva.

Dar Myles, care părea un soi de supraveghetor, nu prea înghițea ordinele. În tăcerea care a urmat, l-am simțit înfoindu-se.

— Nu e decizia ta, ci a mea. Iar dacă îmi faci necazuri, îți fac și eu. Programul rămâne.

Cred că plecase, pentru că, după câteva secunde de tăcere, câteva asistente, inclusiv Nina, au început să vorbească urât despre el, folosind cuvinte ca *gelos*, *avid de control* și *mic Napoleon*. Aproape că mi s-ar fi putut părea amuzantă situația, dacă aș mai fi fost în stare să găsesc ceva haios în condițiile de față. Asta dacă nu ar fi fost atât de limpede că pacienta despre care vorbise Nina, cea care tocmai pierduse *tot ce conta*, eram eu.

Atunci am auzit un accent scoțian.

— Am încercat să schimb și eu, dacă te consolează cu ceva. Am vorbit ieri cu Myles.

— N-ai încercat destul.

— Nu-mi dă niciodată ce vreau.

— Nu îl lăsa să facă tot ce voia din tine cândva.

— Nici nu era șeful pe-atunci.

Vocea Ninei era hotărâtă.

— Ai face bine să te porți frumos cu ea, Ian.

— Dacă mă port frumos, n-o să fie puternică.

Două secunde mai târziu, s-a deschis ușa rezervei.

— Este timpul pentru fizioterapie, Maggie Jacobsen, a spus Ian, fără să mă privească în ochi.

Mi-a împins scaunul rulant aproape de pat.

— Margaret, am spus. Nu a răspuns, așa că am repetat: Mi se spune Margaret.

— Nu arăți ca o Margaret, mi-a zis foarte serios.

— Nu tu decizi, nu?

— Bine, Maggie. Cum spui tu.

A apucat planșa de transfer și a coborât patul, la fel și brațul scaunului, apoi a pus planșa ca pe o punte între cele două.

După aceea s-a îndreptat spre ușă.

Stai, *ce*? Unde pleca? Îl enervasem cu chestia cu Maggie? Chiar era o bombă cu ceas? Era pe cale să se autodistrugă acum?

— Nu mă ajuți?

S-a oprit, fără să se întoarcă.

— Nu. Apasă pe buton când ești gata.

Și am rămas singură. Eu, planșa și scaunul. Ah, și punga de cateter prinsă de coapsa mea.

Era o problemă serioasă.

Am găsit butonul pentru pat și l-am manevrat în poziție șezândă. Mi-am apropiat fundul de planșă. Pantalonii mei de yoga erau ușor evazați, și un crac s-a prins de bară, însă am reușit să îl desprind. Eram pe marginea patului, pe cale să mă mut pe planșă. Dar, cu podeaua dură a spitalului, am simțit că îmi era teamă pentru prima oară de la accident. De fapt, am simțit *ceva* pentru prima dată de la accident. M-am oprit și m-am întrebat de ce prima mea senzație nu putea fi de bucurie. Sau de râs.

M-am mai apropiat puțin, sprijinindu-mă cu toată greutatea în palme. Mușchii trunchiului erau atrofiați, da, dar încă funcționau. Asta mă ajuta, însă greutatea moartă a picioarelor mă făcea să mă dezechilibrez. M-am clătinat puțin, apoi m-am

aplecat până mi-am revenit. Scaunul era la vreo treizeci de centimetri depărtare, dar la fel de bine s-ar fi putut spune că era la o distanță cât un teren de fotbal. M-am mai mișcat doi centimetri, mi-am pierdut echilibrul și m-am aplecat iar. Am repetat. Și iar. După o vreme, mi-am dat seama că materialul pantalonilor avea două pete umede pe coapse. Și atunci am realizat că, în timp ce credeam că mă *concentram*, de fapt plângeam. Probabil de ceva vreme.

Am decis să iau o pauză, pe la jumătatea planșei.

Atunci a reintrat Ian.

— Doamne, n-ai terminat? Am băut deja o cafea și am citit și ziarul.

Dacă ar fi fost altcineva, aș fi fost în regulă — poate. Dacă am fi fost prieteni, dacă aș fi știut că e de partea mea, dacă ne-am fi construit o relație, poate aș fi luat-o ca pe o tachinare simpatică. Așa însă, era doar un necunoscut răutăcios.

Apoi, când am ridicat privirea și când mi-a văzut fața, fără îndoială umflată și udă de lacrimi, s-a înmuiat pentru o secundă, înainte să se apropie și să îmi îndrepte umerii.

— Sunt aici, mi-a zis. Continuă.

Cu el acolo, a mers mult mai repede. Înainte să-mi dau seama, îl urmam, rulând scaunul pe hol către sala de fizioterapie. Am încercat să mă gândesc la un alt moment când mă simțisem la fel de singură în prezența unei persoane. Nu vorbea. Nu mă privea. Ai fi crezut că ieșise doar el la o plimbare.

Apoi, s-a oprit lângă ușă ca să o țină deschisă, și mi s-a părut un gest amabil, dar imediat după aceea a spus:

— Nu. Tehnica e complet greșită.

Părea iritat, de parcă am fi trecut prin asta de o mie de ori.

— Păi, am zis, nu știam că *există* o tehnică. Este prima dată când fac asta.

— Nu ți-a arătat nimeni până acum cum să folosești scaunul rulant?

Am clătinat din cap.

— Dar ar fi trebuit să afli în prima lecție de terapie ocupațională.

— Cred că încă ne ocupăm de premise, am încercat să fac o glumă, care s-a dovedit a fi slabă.

Nu a zâmbit. S-a aplecat să mă privească în ochi și mi-a strâns bicepsul. Apoi, cu o voce care suna de parcă urma să-mi împărtășească informații vitale, a zis:

— Brațele nu sunt picioare.

I-am aruncat atunci o privire care voia să spună: *Serios?*

— Ce vreau să zic este că nu pot să susțină același efort ca picioarele. Trebuie să ai grijă să nu le forțezi.

— Nu prea cred că am de ales.

— În perspectivă, nu, a fost el de acord. Dar poți să te ajuți ținând cont de detalii. De aici și tehnica de utilizare a scaunului. Și-a pus mâna peste a mea – am remarcat că era caldă – și apoi pe roată. În loc de zece împingeri mici, a spus, e de dorit să împingi o dată cu putere și apoi să-l lași singur să ruleze.

Mi-a întins mâna de-a lungul părții din spate a roții și a împins-o într-o strânsoare a marginii. Apoi, a ridicat-o în față și a împins, iar eu am pornit pe coridor suficient de repede, încât să mă sperii, așa că am apucat de margine să mă opresc și contactul cu aceasta m-a ars.

Ian a alergat după mine.

— Ai nevoie de mănuși, mi-a spus.

Apoi, ne-am ocupat de întoarceri, de rotirea pe loc și de ridicarea pe roți – deși pe ultima nu prea am exersat-o.

— Chiar e necesară? l-am întrebat.

— Da, mi-a spus, deși nu mi-a explicat de ce.

— Trebuie să știi cum să-ți controlezi roțile.

— De ce?

— Pentru că trebuie să știi cum să te descurci pe toate tipurile de teren.

— În caz că merg într-un *off-road* în Marele Canion?

A ridicat privirea.

— Mai degrabă dacă dai de trepte. Sau de gropi. Sau de o curbă. S-a întors, apoi a continuat: Dacă vrei să pleci undeva, trebuie să știi cum să te descurci.

— Nu vreau să plec nicăieri.

— O să vrei, a spus, îndepărtându-se.

Era înalt, athletic, solid. Mi se părea aproape răutăcios faptul că era atât de în formă și felul în care i se așezau pantalonii de uniformă peste ceea ce orice femeie cu puls ar fi recunoscut că era un fund perfect. Era un specimen suprem din punct de vedere fizic. Nu mă comparam cu el, iar să fiu în apropierea unui asemenea gen de robustețe mă făcea să mă simt slăbită și veștedă.

Momentul scaunului rulant ne-a făcut să întârziem câteva minute la sală, ceea ce a părut să îl irite pe Ian.

— Acum am ajuns târziu, a comentat el, uitându-se cât era ceasul. De parcă era vina mea.

Ca și cum mai conta.

M-am uitat în jurul meu cât a strâns el echipamentul. Dacă aș fi putut aprecia ceva, ar fi fost sala aceea. Avea tot soiul de aparate, chestii colorate și jocuri. O mașină pentru baschet și două pinball-uri, cu tematică *Războiul stelelor* și *Gardienii galaxiei*. Mai avea greutatea – pentru ridicat – ca orice sală și oglinzi peste tot, dar și un set de bare ajutătoare, un cadru de sprijin și un ham integral. Tot acolo puteai găsi o planșă cu motor cu lacăte, zăvoare și șuruburi pentru exerciții. Avea scări de antrenament, o mini trambulină și un șir de biciclete culcate. Avea chiar și o mașină vopsită în nuanța acvamarin – albastru deschis cu tentă de verde – probabil pentru ca oamenii să poată exersa intrarea și ieșirea. Am

remarcat și sistemul audio, din care răsună un mix nemilos de piese rock ușoare, interpretate de Eagles și Van Morrison.

Cea care fusesem înainte s-ar fi simțit tentată să dea nițel din șolduri, însă cea de acum a rămas pe loc ca un sac cu făină.

Ian mi-a notat numele pe o tablă mare, care avea un loc pentru fiecare pacient. Pe ea scria OBIECTIVE și avea desenate fețe zâmbitoare – *smile*-uri – dar și multe semne de încurajare. În timp ce așteptam, am văzut ceilalți preparatori, care, fără nicio excepție, erau o gașcă veselă și optimistă. Râdeau tare, băteau cuba și le spuneau pacienților *campioni*. Convingeau, încurajau. Izbucneau în urale. Fredonau versuri.

Un tip cu părul prins în coc stil John Snow, despre care aveam să aflu că se numea Rob, lucra cu o doamnă de optzeci de ani, care folosea un cadru. Nu flirta cu ea, dar îi oferea suficientă atenție încât să înflorească. O fizioterapeută pe nume April arunca la coș cu pacientul ei, un tip la vreo patruzeci de ani, în scaun rulant, și băteau cuba după fiecare punct. Era ca o petrecere de fitness și recuperare. În jurul meu, oamenii se mișcau, vorbeau și își impuneau provocări și, dacă pacienții erau mai sobri, preparatorii erau de-a dreptul joviali.

Cu excepția terapeutului meu.

M-am uitat la Ian, care era încruntat și avea maxilarul încheștat. Era atât de serios și de acru, atât de contrastant față de jovialitatea generală a celorlalți colegi, încât m-aș fi așteptat să poarte un semn din desene animate deasupra capului, care să simbolizeze *posomorâtul*.

Nu e de mirare că este liber, mi-am zis.

— Iar ai întârziat, Ian, am auzit vocea aceea nazală.

Aceași pe care o auzisem vorbind cu Nina. M-am uitat și l-am văzut prima dată pe Myles, apropiindu-se de noi. Avea părul ondulat și roșcat.

Crea un tot puternic cu bluza de trening roșie pe care și-o încheiase peste uniformă. Arăta exact cum îi suna vocea, cu ochii lui mici și duri.

Ian nu i-a răspuns.

— Nu-mi place să te notez, a continuat Myles, aproape uitându-se urât la Ian, dar regulile sunt reguli.

Ian a rămas pe loc, amenințător, privind în altă parte.

— Uită-te și tu la ceas și respectă programarea.

Nu voiam să îi iau apărarea, dar am făcut-o.

— M-a ajutat cu tehnica pentru folosirea scaunului rulant, pe coridor, am spus fără să mă gândesc.

Myles s-a uitat la mine.

— Nu ține de el, ci de cei care se ocupă cu terapia ocupațională.

— Dar îmi corecta tehnica.

— Nu-i treaba lui. Nu-i așa, campionule? Nu-i treaba ta.

Ian și-a încleștat maxilarul.

Myles a continuat:

— N-aș vrea să creadă oamenii că nu îți cunoști îndatoririle.

Am vrut să intervin iar, dar Ian mi-a aruncat o privire.

Myles îl provoca.

— N-aș vrea să creadă oamenii că nu ai ce căuta aici.

Din partea lui Ian, tăcere. Și tăcere.

— Mi-a părut bine să stăm de vorbă, a zis Myles, după încă un minut, bătându-l pe Ian pe umăr.

După aceea, s-a întors spre mine și mi-a spus:

— Dacă mai ai nevoie de sfaturi, îți sugerez să mă cauți. Sunt în biroul din colț.

L-am văzut pe Ian strângându-și pumnul și întinzându-și degetele iar.

Apoi, Myles a arătat spre el și a adăugat pe un ton aparent motivant:

— Du-te să faci minuni.

Chiar *cerea* să fie lovit? Aproape că și eu voiam să-i dau una.

— Scuze, am spus după ce am ajuns în partea îndepărtată a sălii. Încercam să te ajut.

— Nu încerca să mă ajuți, mi-a zis Ian, clătinând din cap. Nu mai face niciodată asta.

Apoi a plecat.

S-a oprit în partea cealaltă a sălii. Exasperat, a constatat că nu îl urmasem. A făcut o mișcare ce transmitea mesajul *vino aici*, iar eu m-am îndreptat spre el.

Când am ajuns, mi-a întins o planșă de transfer și a zis:

— Știi ce ai de făcut.

De la accident, nu-mi mai dădusem niciodată jos cotiera, și mi-a luat un minut să găsesc închizătoarea, timp în care Ian s-a uitat pe geam, iritat.

— Ai putea să mă ajuți, dacă te grăbești.

— Nu sunt aici să fac asta pentru tine. Trebuie să te descurci singură.

— Nu ți-am cerut să o faci pentru mine, ci am spus c-ai putea să ajuți.

— E același lucru.

Îmi puteam imagina oricare dintre ceilalți preparatori spunând asta pe un ton jucăuș, însă Ian era la fel de jucăuș ca un cadavru de animal aflat pe marginea drumului. Era tăcut, tensionat și acum, de la întâlnirea cu Myles, emana ostilitate.

Simțeam că nu îmi era adresată, însă eram victimă colaterală. Ranchiuna îi ieșea prin toți porii. I se putea citi pe față, în mers și în felul în care rămăsese țeapăn ca o figurină de plastic. Iar eu mă alesesem cu el.

Așa cum crezusem, Rob, tipul cu coc, a scos un chiot legat de ceva grozav pe care tocmai îl făcuse pacienta lui. Toți cei din sală s-au oprit să aplaude.

Mai puțin Ian.

— Haide, mi-a zis, arătând spre un covoraș.

M-am mișcat, am coborât suportul pentru braț și, în cele din urmă, m-am târât peste planșă și apoi pe covoraș, însă lipsa de ajutor a lui Ian cel iritat nu a ușurat deloc lucrurile. Nici nu le-a grăbit.

Când am reușit să ajung, gâfâiam deja.

Înainte să îmi pot reveni, Ian s-a aplecat peste mine și m-a întins pe covoraș, atent la arsuri. Am început o serie de exerciții, ca să evalueze ce puteam și ce nu puteam face în acel moment. A făcut asta fără să îmi explice, așa că am crezut că încerca să mă ridice. M-am aplecat în față odată cu el și am reușit să îmi strivesc obrazul în colțul dintre gâtul și clavicula lui. Pentru o secundă, înainte să mă retrag, i-am simțit gâtul nebărbierit, ferm, asemănător pânzei de in, și mirosul lui sărat.

Ar fi putut fi un moment amuzant, ușor jenant, de care să râdem, dar Ian a decis să îl facă umilitor. Când am ridicat privirea, mi s-a părut super iritat.

— Jos, a spus, arătând covorașul, de parcă mi-ar fi explicat deja de o sută de ori.

Am simțit arsura rușinii.

— Da, i-am răspuns.

Cu asta, am evaluat starea mea generală: Puteam să mă ridic singură în fund? (Cu greu. Cu multe icnete.) Mă puteam rostogoli? (Da. Stângaci, însă da.) Puteam să stau întinsă pe spate și să îmi ridic genunchii? (De fapt, da. Dar coapsele mele erau slăbite și tremurau ca niște piftii.) Eram capabilă să stau pe margine și să întind piciorul? (Nu. Nici pe departe.) Puteam să stau întinsă pe burtă și să îmi ridic picioarele la spate? (Doar până la jumătate.) Puteam să îmi întind, să îmi mișc sau să îmi îndoi degetele de la picioare? (Nu, nu și nu.) În final, aveam o idee generală. Tot ce era deasupra genunchilor părea să funcționeze — deși nu întotdeauna. Sub genunchi, începea însă o altă poveste.

Tot procesul a părut să dureze ore întregi și m-a făcut să tremur. Știam că picioarele mele nu prea funcționau, dar să analizez *detaliile*, reprezentate

de fiecare mușchi în parte, a făcut totul foarte real. Într-un fel, nu îmi doream să știu ce puteam sau nu puteam să fac. Să observ versiunea asta nouă, stricată a corpului meu, părea să îi confere o validitate pe care nu o merita.

Dar dacă Ian îmi conștientiza nefericirea, nu părea să îi pese prea mult. A insistat, testând totul: glezne, degete de la picioare, coapse, mușchii soldului. A făcut teste de presiune pe toată suprafața picioarelor mele, înțepându-mă cu o agrafă, și l-am văzut notând *neregulat* pe fișă iar și iar.

Făcea o listă a tuturor mușchilor care nu funcționau. Era mult mai lungă decât mă așteptasem, dar, să fiu sinceră, simpla enumerare a mușchilor era mai lungă decât credeam. Lista *nefuncțională* a lui Ian includea câțiva mușchi ai piciorului cu denumiri în latină care începeau cu *biceps*, ceea ce mă deruta, pentru că *biceps* suna a fi un mușchi al brațului, iar brațele mele erau în regulă. Ian m-a ignorat și a continuat să își completeze lista, care, în final, arăta așa:

biceps femoris (mușchiul femural)

biceps semitendinosus (mușchiul semitendinos)

biceps semimembranosus (mușchiul semimembranos)

tibialis – anterior și posterior (mușchiul tibial anterior și posterior)

peroneus longus (mușchiul peroneu lung)

gastrocnemius (mușchiul gastrocnemian)

soleus (mușchiul soleus)

flexor digitorum longus (mușchiul flexor al degetelor laterale)

M-am gândit dacă ar trebui să îl întreb care erau unii dintre mușchii aceia, dar, pe măsură ce creștea lista, nu am mai fost atât de sigură că voiam să știu.

A fost extenuant din punct de vedere fizic și m-a secătuit emoțional, însă, chiar cred că partea cea

mai urâtă din toată experiența asta a fost că *nu am vorbit*.

Eu fac parte dintr-o familie de vorbăreți. Mama poate să-ți explice despre perdele oribile și despre cine ar trebui trimis la Centrul de Detenție de la Guantanamo pentru că le-a ales, dar în același timp și să vorbească cu adevărat cu tine. Tata o împacă pe mama și folosește cuvinte. Nu cred că petrecusem vreodată, în toată viața mea, o perioadă atât de lungă cu o altă persoană, și totuși să rostesc atât de puține cuvinte câte rostisem cu Ian. Din toată după-amiaza, nu cred că s-ar fi putut construi o propoziție din vorbele noastre.

Asta m-a deranjat. Visceral.

Dar eram prea obosită, demoralizată, descurajată și amorțită să fac ceva. Era treaba lui să înceapă conversația, la naiba. Toți ceilalți preparatori – și am avut suficient timp să-i urmăresc – duceau greul discuției, oferindu-le pacienților plăcerea de a conversa fără a depune efort și lăsându-i să se concentreze la propriile misiuni.

Cu Ian, am avut parte exact de senzația opusă. Am trăit disconfortul tăcerii, plus dezamăgirea comparativă a ideii că aveam parte de cel mai urâcios fizioterapeut din sală.

Era tăcut și nemilos. Nu ne-am încheiat sesiunea decât după ce toți ceilalți oameni plecaseră și întreg corpul meu părea făcut din *Jell-O*. Credeam că Ian mă va ajuta să mă urc în scaunul rulant, la final, dar el a trântit planșa și s-a întors spre fereastră.

Am oftat lung și m-am uitat la ea.

Nu am cerut ajutor. Știam că nu voi primi.

Trebuia să îmi ajustez din nou tubul cateterului, care se desprinsese. Apoi, am început să îmi împing fundul într-o parte, peste planșă.

Dar eram mai extenuată decât crezusem. Chiar înainte să ajung la scaunul rulant, când mi-am

schimbat greutatea pe braț, mi-a cedat cotul și am căzut.

Ar fi trebuit să lovesc podeaua, dar nici bine nu mi-am dat seama că eram în cădere că Ian m-a și prins. Aș fi putut paria pe o sută de dolari că se concentrase numai la fereastră, dar cred că își folosisese vederea periferică, pentru că am fost prinsă de brațele lui sigure și așezată pe scaun înainte să realizez ce se întâmpla.

— Mulțumesc, i-am spus, înainte să-mi aduc aminte că el era motivul din cauza căruia căzusem.

Înainte să se ridice, s-a uitat în ochii mei pentru prima dată.

— Te-am obosit, mi-a zis.

— Din mai multe puncte de vedere. De-abia atunci am remarcat că ochii lui erau albaștri. De un albastru închis, aproape bleumarin.

— Ai muncit din greu astăzi.

Pe cât de supărată eram, mi s-a părut drăguț că recunoștea asta. *Iar tu, m-am gândit, te-ai holbat pe geam.*

Mi-a mai privit fața o secundă, apoi s-a ridicat și a adăugat:

— E timpul să te întorci în cameră.

Îi văzusem pe ceilalți preparatori împingând scaunele rulante ale suferinzilor, mai ales dacă printre ei erau și persoane în vârstă sau bolnavi extenuați, și presupuneam că la fel va proceda și Ian cu mine.

Am greșit, bineînțeles.

Și-a îndreptat fundul perfect spre ieșire și n-am avut de ales decât să mă târăsc după el.

La ușă, s-a oprit lângă panoul alb, pe care erau trecute numele pacienților. Sub numele meu se afla doar o căsuță goală. Căsuțele altor pacienți aveau stele, emoticoane și inimioare, dar Ian a marcat-o pe a mea cu un X negru și solemn.

Exact cum mă simțeam, de altfel.

Nouă

Înapoi în rezervă, o asistentă pe care nu o mai văzusem ne-a certat.

— Ian, trebuia să se întoarcă acum patruzeci și cinci de minute.

Serios? M-am uitat urât la el, dar m-a ignorat.

— N-a vrut să renunțe, a zis el. E o mașinărie.

— Am nevoie de ea acum.

— A ta e.

Chiar atunci a sunat mobilul pe care mi-l adusese mama. Nu mai auzisem niciodată tonul acela de apel, atât de puternic și de strident, și ne-a speriat pe toți. Ian l-a luat de pe noptieră și mi l-a dat.

— Alo? am spus.

— Margaret Jacobsen? Era o voce de tip.

— Da?

— Sunt Neil Putnam, de la Resurse Umane *Simtex*.

Noul meu job! Doamne, uitasem! Să îi explic ce se întâmplase sau știa deja? Mi se părea că interviul avusese loc acum o sută de ani, în viața altei persoane.

— Da, îmi amintesc, am spus. Neil Putnam fusese tipul care mă anunțase că promisem jobul, neoficial. Ce mai faci?

— Excelent. Avea o voce excesiv de bucuroasă, însă nu am remarcat la început. Te-am sunat, a continuat el, parcă amintindu-și, pentru că maimarii au luat o decizie oficială pentru postul tău.

Mi-am ținut respirația. Era o problemă imposibilă. Aveam douăzeci și opt de ani, tocmai terminasem o școală de business și obținusem un job de vis, la care nimeni cu lipsa mea de experiență nu avea dreptul. Da, promisem o ofertă de care aveai parte o dată în viață, iar acum, ținând cont că nici măcar să merg la toaletă fără ajutor nu puteam, nu eram în stare să mă bucur de ocazie.

Ce mă făceam dacă voiau să încep săptămâna viitoare?

Niciodată nu fusesem pusă în postura de a mă confrunta cu o provocare și să renunț la ea. Partea aceea din mine care nu renunța nicicând nu își putea imagina ca eu să fac altceva decât să mă zbat ca să intru într-un costum *Ann Taylor* și să-mi târăsc fundul în campusul lor corporatist, în clipa în care spuneau *haide*. Dar, o altă latură a mea, mult mai vocală, latura care, să zicem, avea un cateter prins de coapsă, nu își putea închipui nici măcar să părăsească rezerva, cu atât mai puțin să își dedice gândurile *unui angajament strategic, la nivel operațional înalt, în mediul logistic*.

Singura mea șansă era să amân. Poate reușeam să obțin o dată de începere în vară. Cât va dura să îmi revin? Două luni? Poate patru?

Dar, când am deschis gura să sugerez asta, Neil Putnam a spus:

— Au ales un alt candidat.

— Pardon?

— Pe cineva cu mai multă experiență.

— Dar ai spus că jobul e al meu!

— Neoficial. Dar a apărut un candidat mai bun.

Am închis ochii.

— Vor trimite o scrisoare oficială, însă am vrut să îți oferim un răspuns verbal ferm.

— Înțeleg, am spus în cele din urmă. Firește. Oare auziseră despre accident? Știau cu ce mă confrunt?

— Îți dorim numai bine și sperăm să îți revii curând.

Cred că auziseră.

Am apăsat pe ÎNCHEIERE APEL și am scos un oftat prelung, compus dintr-un *fu... i* fără sfârșit.

Când am ridicat privirea, Ian și noua asistentă se uitau la mine.

— Tocmai am fost concediată, le-am explicat. Deși nu tocmai. Nu era încă oficial. Dar, înainte de

accident, mi-au spus că am primit postul. Era de vis. Și mă puteam descurca demential.

— Dar nu pot face asta! s-a oripilat asistenta, de parcă eram amice de-o veșnicie.

— Sigur că pot, a zis Ian. Așa e lumea. Niciun pic de simpatie. Uscată ca iasca.

— Ghinion, a zis asistenta și m-a luat de mână ca să o strângă. Doar când m-a atins, mi-am dat seama ce mâini reci aveam. Îmi pare rău, a adăugat.

— E OK, am zis, ridicând din umeri.

Într-un fel, era o ușurare. Sau cel puțin, era o provocare imposibilă pe care nici măcar nu mai fusesem nevoită s-o înfrunt.

Aveam parte de suficiente provocări, zilele acelea.

Dar, privind în perspectivă, nu era OK. Voiam jobul acela, da, însă aveam și nevoie de el. Cumpărasem un apartament elegant în virtutea viitorului meu strălucit. Trebuia să achit împrumutul pentru studii, rata la mașină, creditul. În plus, nu aveam idee cum puteau ajunge să arate facturile medicale pentru situația mea.

Apoi, m-a cuprins brusc panica în ceea ce privește viitorul meu incert, ca și cum se declanșase o furtună de praf pe dinăuntru. Altă piesă din vechea mea viață tocmai se sfârâmase.

Și, lucrul cel mai ciudat legat de toate emoțiile care îmi străbăteau corpul era că le simțeam intens și, în același timp, abia dacă le conștientizam. Nu am idee cum funcționa acest mecanism, dar jur că era adevărat. Simțeam că sunt cuprinsă de panică, și totuși amorțită. Mă întrebam dacă urma să mai percep vreodată lucrurile normale și apoi speram imediat să treacă multă vreme până atunci.

Niciodată ar fi fost o idee bună.

Ian se întorsese deja la atitudinea lui profesională.

— Deci, mi-a spus, să recapitulăm. Am făcut o hartă a corpului tău azi, iar în săptămânile care

urmează vom întări ce funcționează și vom încerca să activăm ce nu. Vorbea cu ochii în clipboard, de parcă subiectul, în general, și eu, în particular, l-am fi plictisit de moarte. Există mult mister în jurul accidentărilor coloanei vertebrale și nu putem estima cine își va reveni și cine nu. Deficiențele tale sunt la nivelul rotulei și mai jos, deci aceea e zona pe care ne vom concentra. Ai întrebări?

Mi-a așteptat răspunsul privind pe fereastră.

Am clătinat din cap.

— Mă întorc mâine, atunci, a zis el. Data viitoare, mi-a strigat peste umăr, trebuie să încerci.

Asistenta și cu mine l-am privit plecând. Aș fi putut să mă simt iritată, probabil, însă eram prea obosită să fiu supărată. De fapt, mi-am simțit toată energia rămasă ieșind brusc din corp, ca un suspin. Ziua se terminase. Tot ce trebuia să mai fac era să mă vâr înapoi în pat. Apoi, puteam închide ochii ca să mă cufund în uitare.

Dar chiar înainte să caut planșa de transfer, o altă siluetă a apărut în ușă.

Kitty.

Iar.

— Credeam că ți-am zis să nu mai vii.

— Acum multă vreme.

— *Ieri.*

— Am crezut că poate te-ai răzgândit.

— Nu.

— Benjamin Grasu' mi-a mărturisit că încă mai are un elastic de păr care a fost al meu în liceu. Apoi, a încercat să mă sărute în ureche, cu limba.

— Am multe probleme acum, i-am spus, iar limba lui Benjamin Grasu' în urechea ta sigur nu e printre ele.

Kitty a părut jignită.

— Nu îți cer să îmi rezolvi problemele.

— Ba da. Ca de obicei. Dar nu mai vreau.

N-am spus-o, însă își pierduse dreptul acela.

— Nu și de data asta, a insistat. Acum, sunt aici să te ajut eu.

— Ți-am zis deja că nu poți.
A clipit.
Așa că am spus-o iar:
— Tot ce poate face prezența ta aici e să înrăutățească lucrurile.
— Aduc briose.
— Nu.
— Romane porcoase și rulouri de primăvară de la restaurantul thailandez care-ți place?
— Nu.
— Nu mă alunga, mi-a spus. Hai să vorbim despre asta.
Era simpatică, dar eu nu aveam răbdare pentru ea.
— Vorbesc serios, i-am zis. Pleacă. Du-te acasă. Du-te înapoi la New York. Nu te pot suporta acum.
— Nu poți sau nu vrei?
— Ambele.

Kit a plecat, dar s-a întors a doua seară, chiar când îmi terminam cina. Cu prăjiturele.

Am trimis-o acasă, din nou.

A venit după cină și în seara următoare, dar cu macarons, și am alungat-o iar.

Apoi, a patra seară, când am văzut că nu a apărut după cină, mi-am dat seama că eram dezamăgită. Așteptam să o revăd. Mai mult, ideea de a fi din nou lângă mine nu mi se mai părea ciudată și destabilizatoare. De fapt, chiar îmi doream asta. Îmi doream să o văd. Deja anticipam apariția ei, cu părul bizar și cu tatuaje, purtând un tutu sau ceva la fel de neconvențional. Să nu mai zic de prăjituri, negrese, gogoși sau ce-i mai venea în minte să aducă.

M-am trezit îngrijorată că renunțase să mai vină și regretând că fusesem atât de rece.

Când a apărut, în sfârșit, mi-a adus o brioadă perfectă cu ciocolată fină, de la patiseria mea favorită, aflată la douăzeci de minute distanță.

— Încerci să mă mituiești?

— Îți demonstrez, mi-a spus, că nu sunt aici doar ca să scap de tranzacționarea unor favoruri sexuale cu Benjamin Grasu' în schimbul unui acoperiș deasupra capului. Sunt aici să fac tot ce pot ca să-ți îmbunătățesc starea de spirit. Așa că am început cu briose.

M-am uitat la prăjitura adusă și am luat-o.

— Îmi cer scuze și pentru că te-am ignorat trei ani.

— Bine, i-am zis, îndesându-mi glazura netedă în gură. Am înghițit. Poți rămâne.

— Serios?

Am mai mușcat o dată, savurând, apoi am spus mai tare, pentru emfază:

— Dar dacă înrăutățești lucrurile, ai zburat.

— Nu va fi așa.

— De exemplu, am adăugat, acum e ora de somn.

Kit s-a uitat la ceas.

— Dar nu e nici măcar nouă seara.

Terminasem briosa. Terminasem și discuția.

— Da, am spus, de parcă trecuse ora de culcare a întregii lumi. Fă-ți patul și la somn cu noi!

Apoi, am privit-o desfăcând șezlongul și acoperindu-l cu un cearșaf. Își adusese pernă și pilotă, ambele în carouri.

Mă făceau să mă simt ca în tabără. Am privit-o mișunând prin încăpere. Mișcările și silueta ei îmi erau atât de familiare, încât ochii mei s-au închis de la sine. Îmi amintesc că m-am gândit că eram atât de obosită, încât nu o să mă mai trezesc. Am adormit întrebându-mă dacă ea o să se culce cu inelul acela în nas.

M-am trezit câteva ore mai târziu cu Kitty lângă pat, șoptind:

— Hei! Trezește-te!

Am deschis ochii. Era aplecată deasupra mea. Purta un tricou de dormit cu R2-D2^[15]. Am simțit că nu puteam respira.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o.

— Aveai un coșmar.

Nu se înșela.

— Mă înecam, i-am zis. Eram prinsă în avion.
Sub apă.

— Mi-am dat seama că era ceva rău.

Am închis ochii strâns și am încercat să îmi revin.

Părul meu – ce mai rămăsese din el – era ud de sudoare, iar eu tremuram. Kitty a făcut rost de o cârpă albă, groasă, de la baie și mi-a apăsă-o pe frunte. Fără să spună niciun cuvânt, s-a urcat în pat, lângă mine, fiind atentă să nu îmi atingă gâtul. Era suficient de subțire să încapă. S-a ghemuit pe o parte și mi-a mângâiat şuvițele răsfirate.

— Părul tău e varză, mi-a șoptit.

— L-a ars focul, am spus eu.

— Ce noroc ai, mi-a zis. Ghici cu ce mă ocup eu de când nu ne-am mai văzut.

— Zi-mi.

— Tund.

— Ești frizer?

— *Hair-stylist*. Sunt celebră. Am patruzeci și șase de mii de urmăritori pe *Instagram*.

— Ești celebră?

— Fac și tatuaje. Am un loc numit *Beauty Parlor*, în Brooklyn. Facem și piercinguri.

— Faci tatuaje?!

— Da. Tatuaje și tunsori. Sunt multilateral dezvoltată. Și știi ce mai fac? Mă culc cu managerul. Sau poate el cu mine.

Numele managerului era Ethan și avea o mustață imensă, pe care și-o dădea cu ceară la vârfuri, așa că toată lumea îi zicea Moustache. Inclusiv Kitty.

Mi-a povestit despre el pe un ton liniștitor, în timp ce eu așteptam să mă opresc din tremurat. Despre motocicletă, despre talentul la gătit și despre cărțile lui preferate.

După ce am lăsat-o să vorbească, am întrebat.

— Folosești mereu numele ăsta când i te adresezi? Gen, îi spui: *Moustache, vino aici!* Sau: *Ce avem la cină, Moustache?*

— De fapt, direct, îi spunem Stache, de parc-ar fi un nume. Dar când vorbim despre el, îi spunem Moustache, ca un titlu.

— El cum îți spune?

— Nu pot să zic. E porcos.

Ultima dată când o văzusem, încerca să lucreze ca recepționeră. Purta pantofi *pumps* și un costum cenușiu, care îi ședea prost și pe care refuza să îl ducă la modificat.

— Te-ai schimbat mult, i-am spus.

— În bine.

— Poate. Exceptând inelul din nas.

— Nu-ți place?

— Arăți ca Vaca Elsie.

— Dar sexy.

Sora mea, stilista cu inel în nas.

— Îmi poți rezolva păruț? am întrebat-o.

— Bineînțeles. Îți fac un *pixie* adorabil. Va arăta mai simpatic ca înainte.

Nu va fi așa, bineînțeles. Dar eram prea obosită ca să mă cert cu ea.

— Îți amintești când i-am tăiat părul unei fete în tabără și am făcut-o să plângă?

— De fapt, ți-a ieșit un bob tare simpatic.

— Doar că i-am tăiat douăzeci și cinci de centimetri din coamă.

— Și-a sunat părinții să vină să o ia, mi-am amintit.

— Ar trebui să-i trimit un voucher. Acum pot face pe oricine să arate bine. Chiar și pe tine, m-a înghiontit.

Știam că glumea, dar tot am închis ochii.

— Am glumit, a zis, când am tăcut.

— Mama nici nu poate să mă privească.

— Asta e problema ei.

— Am *fața arsă*.

Kitty a plescăit din limbă.

— E ca o arsură solară. Așa arată. Cu excepția bășicilor. Nu-i mare lucru. Ți arăt mâine.

Era ciudat să ascult conversația noastră. Mi se părea că trag cu urechea. Într-un fel, noi două sunam ca întotdeauna, cu argumentele și tachinările noastre. Aveam un singur fel de a vorbi una cu alta: în joacă, glumind mereu. Nu se potrivea cu situația actuală, însă numai așa știam noi. Prin urmare, vorbeam, dar cu măsură – o versiune cenușie, înăbușită.

Dar, mai nou, tot ce spuneam, făceam sau gândeam părea așa. Plat, lipsit de culoare, alterat.

— Kitty? am întrebat după o vreme.

— Ce este?

— Rămâi aici peste noapte, bine? Nu vreau să fiu singură.

— Rămân aici.

— Nu, chiar aici. În pat.

— OK.

— Nu mai vreau coșmaruri, am spus.

— Te veghez eu.

— Mersi.

Ne-am liniștit și am încercat să ne pregătim de somn, dar trebuia să mai clarific ceva.

— Nu poți să bei alcool aici, să știi. E o regulă.

— Să beau? a întrebat.

— O iei razna când bei, iar eu nu mai suport drama...

— Nu am mai băut alcool de trei ani, mi-a zis Kit. Tata m-a trimis la dezalcoolizare.

Ar fi trebuit să mi se pară o veste minunată, însă inima mea era prea amorțită să simtă ceva.

— Grozav, am spus. Nu știam.

— Da, s-a gândit să păstreze secretul.

— De aceea ai plecat?

— Parțial.

— Și ai rămas departe... pentru că erai prea fragilă?

— Și de asta. Cândva, o să-ți spun toată povestea. Dar nu acum. Pentru că ai avea iar

coșmaruri.

— Deci... nu mai bei deloc?

— Deloc. A fost groaznic, dar am reușit.

— Îmi pare rău.

— E în regulă. Cu toții ne purtăm luptele. Am ieșit mai puternică din asta.

— Mama știe?

— N-am idee.

— Ar trebui să îi spui.

— Nu.

— V-ar putea ajuta să vă împăcați.

— Păi, asta e ideea, a spus Kit. Că nu știu dacă vreau să mă împac cu ea.

Oferea răspunsuri la niște întrebări pe care le purtasem cu mine multă vreme, dar parcă aceste noi informații dădeau naștere altor întrebări. Ce se întâmplase în seara în care o împinsese pe mama în piscină? Pe ce temă se certaseră? Cine era supărată pe cine, mai precis? Ce ar fi putut să o facă pe Kit, care-și dorise mereu atenție, să ne țină la distanță atâta vreme? Voiam să știu, dar, în același timp, nu voiam. Trebuia să fie ceva important, iar eu nu eram foarte sigură că puteam face față nici măcar unui lucru neimportant.

Să mă întreb ce se întâmplase mă distrăgea de la ale mele și, în fața pustiului în care se transformase viața mea, distragerea mi se părea o ușurare.

Până când Kit a întors discuția spre mine.

— Pot să-ți spun ceva reconfortant despre situația ta? a întrebat ea, după un minut.

— Nu.

Firește că nu fusese o întrebare în adevăratul sens al cuvântului, ci o introducere.

— Serios? Nu vrei să fii liniștită?

— Nu.

Nu mă credea.

— Toată lumea își dorește asta.

Cum să îi explic că nu putea spune nimic care să mă liniștească? Chiar și o încercare ar fi înrăutățit

lucrurile. Nu existau aspecte pozitive. Nu exista nimic să-mi îndulcească situația. Nimic.

Dar nu credeam că ar fi putut înțelege.

— Nu încerca să mă liniștești. Nu spune nimic. Dormi înainte să te dau iar afară.

— OK, a spus Kit.

Am rămas așa, în pat, amândouă, toată noaptea: Kit încercând să mă liniștească, răbdătoare și eu respingând chiar și simpla idee.

Câtă vreme inspira și expira lângă mine, în ritmul acela tipic ei, era bine. Nu mai credeam în liniștire și știam sigur că nu mă voi simți niciodată mai bine. Dar să o am alături de mine? Să nu mai fiu singură? Ei bine, nu mă făcea să mă simt *mai rău* – și tot conta.

Zece

Kitty plecase deja când m-am trezit și îmi strânsese șezlongul atât de frumos, de parcă nici nu ar fi fost vreodată acolo. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva plecase de-a binelea, până când i-am remarcat lucrurile într-o grămăjoară ordonată într-un colț. Poate că doar încerca să o evite pe mama.

Așa am început o nouă zi, de una singură. Totul a fost cam la fel, până în ultima secundă, când Ian m-a condus înapoi după o altă sesiune bizară, tăcută, antisocială de fizioterapie și am găsit o asistentă pe care nu o mai văzusem niciodată înainte, așteptând în rezerva mea.

M-a privit cu un zâmbet radiant.

— Ce-ai spune de niște vești bune?

M-am uitat la Ian, care a ridicat scurt din umeri.

Am ezitat.

— Păi... să auzim?

Zâmbetul asistentei s-a lărgit.

— Am vești bune pentru tine.

Am așteptat. Nu eram convinsă că puteam stoarce entuziasmul pe care-l aștepta.

— Atunci, spune-mi.

A arătat spre zona mea inghinală.

— Suntem pe cale să-ți scoatem cateterul.

Nu exista nicio garanție că nu mi-l vor monta la loc. Chirurgul notase *țesut sacral neafectat în zonele inferioare* și credea, cu optimism, că simțeam suficient cât să știu când aveam nevoie la toaletă și că aveam suficient control muscular. Dar nu exista nicio garanție.

Trebuia să încerc.

Asistenta a întins un material absorbant pe pat înainte să mă ajute să mă urc pe el și apoi a scos tubul fără altă introducere. M-a ajutat să mă îmbrac cu un halat cu spatele deschis, pentru noapte, cu *acces facil*.

— Când simți că ai nevoie să urinezi, mi-a zis ea, să te miști repede. Să apeși pe buton. Nu încerca să faci singură transferul.

— OK.

— Și nu aștepta până când ești pe cale să plesnești!

— N-o să aștept.

Urma să se întoarcă curând să mă verifice. Întrebarea era dacă simțeam sau nu? Și dacă simțeam și reușeam să ajung la baie fără să fac pe mine, oare uretra mea știa ce să facă apoi?

Nu apreciasem niciodată cu adevărat genialitatea elegantă a sistemului urinar. Acum, devenise un personaj important în povestea vieții mele. Pacienții în stări similare cu a mea își petreceau adesea restul vieții conectați la un cateter, confruntându-se cu umilințele și cu disconfortul – nemaivorbind de infecțiile cronice provocate de tuburi. Mi-am dorit ca vezica mea să ne impresioneze pe toți.

După ce a plecat asistenta, am stat în liniște în cameră, trăgând cu urechea la conversații și așteptând să simt nevoia familiară de a urina – oare cum se simțea? Abia dacă-mi mai aminteam. Țineam pumnii ca uretra mea mică și curajoasă să se ridice la înălțimea așteptărilor și să triumfe.

Dar am adormit.

Am dormit până când a venit Kitty cu mâncare chinezească.

— Dormi? m-a înghiontit.

Mi-am acoperit ochii cu mâna.

— Nu mă trezi când dorm, Kit!

— Am adus cina, mi-a spus ea, de parcă asta justifică orice, și a început să scoată recipientele.

Când m-am trezit de-a binelea, am remarcat ceva.

— Doamne! Simt nevoia să fac pipi! Simt!

Kit m-a privit de parcă o luasem puțin razna.

— Ura?!

Am arătat spre planșa de transfer.

— Trebuie să mă ajuți să ajung la baie.

Pe scurt: am reușit. Uretra mea și cu mine am reușit, fără probleme.

Cu excepția momentului în care am ridicat privirea și am dat de Kit, care încerca să îmi facă o poză pe closet.

— Kit! Ce mama naibii? Nu-mi face poze în timp ce urinez!

— Pentru *Instagram*, a zis ea, de parcă așa ar fi fost mai bine. Este foto-jurnalism!

Oare fusese mereu atât de nebună? Abia dacă reîncepuserăm să vorbim.

— Termină.

— Glumesc, a zis Kit. Dar urmăritorii mei chiar îți țin pumnii.

— Regula numărul doi, am continuat. Fără fotografii. Niciodată.

— Nici măcar selfie-uri?

— Este rezerva mea, și eu fac regulile. Fără alinare. Fără poze. Fără niciun nenorocit de selfie.

— Bine.

— Acum ajută-mă să urc iar în scaun.

Am reușit să ajung din nou în pat și, după ce mi-am tras pilota sub bărbie, Kit a așezat mâncarea chinezească ca un adevărat festin: găluște prăjite, rulouri cu ou și pui cu susan. Preferatele mele din copilărie.

Știam ce punea la cale.

— Asta nu-i mâncare de *alinare*, nu?

Kit și-a îngustat ochii.

— E ceea ce-mi place. Nu mă poți învinui dacă mi se pare reconfortantă.

— Te învinuiesc dacă am eu chef, am spus, dar i-am zâmbit ușor.

Mi s-a părut ciudat, de parcă și mușchii aceia s-ar fi atrofiat.

Kit și-a înfipt bețișoarele într-o bucată de pui.

— Nu te bucuri că sunt aici?

De fapt, chiar mă bucuram. Mai mult decât voiam să recunosc.

— Dacă nu îmi faci poze pe budă!

Nu am putut mânca foarte mult, dar Kit s-a descurcat. A terminat toate rulourile cu ou și găluștele la abur, sorbind sosul și lingându-și degetele. Apoi, după ce a strâns, mi-a spus:

— E timpul pentru tunsoare!

— Sunt prea obosită, m-am strâmbat.

— Abia ce-ai tras un pui de somn!

— Da. Un somn care îi precede culcării în sine.

— Nu! a protestat Kit. Am planificat seara fetelor.

Așa că, a început să scoată obiecte din geantă și să le pună pe tava măsuței portabile. O cutie de bomboane, un kit pentru manichiură cu un soi de pictograme care înfățișau fețe zâmbitoare, o pungă de popcorn și câteva romane de dragoste, cu conținut porcos. Plus un set de cabluri lungi pentru computer.

— Ai planificat o petrecere serioasă.

A încuviințat.

— Destrăbălare totală.

— Acum mă bucur că m-ai trezit.

A încuviințat, ratând sarcasmul din vocea mea.

— Pot să-mi conectez laptopul la TV. Am descărcat *Grease*.

Am zâmbit fără să vreau. Când eram mici, adoram *Grease*. Puneam coloana sonoră și dansam prin casă, urcându-ne pe mobilă și cântând duetele din film.

Dar ea mă pune mereu să fiu Danny.

Kit s-a ridicat, cu un deget în aer, ca într-o poză a *la Travolta* în tribune.

Eu, nimic.

— Haide. Te las să fii tu Sandy.

— Prea târziu. Nu vreau să fiu Sandy.

— Ba da, vrei.

— Nu îmi vine să cânt.

— Mereu îți vine să câți.

— Acum nu îmi mai vine.

S-a uitat bănuitoare la mine.

— Când ai cântat ultima dată?

— Nu știu.

— Am citit un articol care spunea că dacă ai un talent și nu găsești nicio cale de a-l pune în valoare, viața din interiorul tău s-ar putea resorbi ca și cum ar fi înghițită de o gaură neagră.

— Prea târziu.

— Este cel mai deprimant lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

— Dar este adevărat.

Insista, și tot ceea ce puteam face era să o resping.

— Nu este.

Atunci am simțit că mi se zburlește nițel puful de la nivelul cefei. Dacă eu ajungeam să afirm că viața mea era ca o gaură neagră, atunci chiar că era o nenorocită de gaură neagră.

— Va trebui să fim de acord că nu suntem de acord.

O citeam ca pe o carte deschisă. Credea că sunt încăpățânată.

Cu cât se uita mai lung la mine, cu atât simțeam că mi se încordează corpul, în defensivă. *Serios?* Chiar voia să stea acolo, cu picioarele ei funcționale, și să-mi reproșeze atitudinea insuficient de voioasă?

— Se pare că s-au inversat puțin rolurile, mi-a spus Kit, în cele din urmă.

Am așteptat și am ridicat nițel din sprânceană. *Nu mai spune!*

— Cred, a continuat ea făcând conversație, de parcă discutam despre vreme, că este prima dată când eu îmi dau interesul să ameliorez situația, iar tu încerci să o înrăutățești.

Dintr-odată, m-am enervat.

— Nu *trebuie* să încerc, am spus, cu un nod în gât. Lucrurile sunt deja rele.

— Lucrurile pot deveni oricând mai rele, a declarat Kit.

Replica mea a venit din reflex – dar dintr-un reflex pe un ton ridicat.

— Nu și pentru mine!

În general, când vine vorba despre surori, sunt întotdeauna uimită să văd cât de repede se poate declanșa sentimentul de furie. De parcă ar ține toate lucrurile din cauza cărora sunt supărate într-o debara emoțională, supraaglomerată. Urmând ca, în clipe ca acestea, să nu dureze mai mult de două secunde ca ușa să se deschidă și să pornească avalanșa.

— Trebuie să încerci! a insistat Kit, pe un ton de parcă mi-ar mai fi spus-o de o sută de ori.

— Dar încerc!

— Nu o faci!

Asta era problema cu surorile. Și cu familia. Abia crăpasem ușa către viața mea, iar Kit se năpustise înăuntru și se făcuse comodă. Îmi făcea poze și îmi judeca abilitățile de rezistență la stres. Nici măcar nu ne împăcaserăm bine și deja îmi dădea ordine.

— Așa cum credeam, a continuat. Tu, a zis apoi, arătând spre mine, ai nevoie să cânti.

În acel moment, furia s-a aprins în mine ca o flăcără – atât de solidă, încât am simțit că iau foc.

— Nu vreau să cânt! am strigat.

Apoi, parcă toată mânia pe care nu mi-am permis să o simt față de Chip, față de mama, față de oamenii din spital, care mă puneau să fac lucruri imposibile, s-ar fi adunat ca un gaz inflamabil. Kit tocmai aprinsese un chibrit.

Am lovit cu ambii pumni în pat.

— Nu o să cânt! Vocea mea era prea tare și totuși insuficient de puternică. Nu mă poți obliga să cânt! Chiar crezi că e ușor? Nu poți apărea aici, cu niște popcorn și cu o coloană sonoră, și să repari totul! Nu mai încerca să îndrepti situația! Lasă-mă în pace!

Kit a clipit. Apoi a mai clipit puțin. M-am întrebat dacă va începe să plângă sau va ieși din

cameră. Dar ea doar a încuviințat.

În tăcerea lungă care a urmat, m-am dezumflat.

— Bine, a spus Kit după o vreme, încetișor. Bine, ai dreptate.

Am oftat prelung.

— Nu trebuie să câști, a continuat ridicând din umeri și privindu-mă cu altă atitudine.

Mi-am adaptat tonul la al ei.

— Nu trebuie.

— Te ascult, a zis ea. Fac un pas în spate. Dar apoi m-a privit pe sub gene. Pot măcar să mă ocup de tunsoare?

O oră mai târziu, era păr împrăștiat pe toată podeaua camerei. Mă transferasem în scaunul rulant, ca să nu dorm apoi într-un pat plin de păr, și țesusem un covor de șuvițe în jurul roților.

Kitty s-a agitat, apoi s-a agitat iar. Toată operațiunea a durat mai mult decât ar fi fost cazul, pentru că toate tendințele ei perfecționiste genetice s-au activat. În cele din urmă, s-a declarat mulțumită și mi-a întins o oglinjoară. Am vrut să o ridic, dar am ezitat.

— Uită-te, m-a îndemnat.

Am strâmbat din nas.

— Nu vrei să te vezi?

Voiam să văd tunsoarea, însă nu știam cum să fac să nu îmi văd și fața.

— Știi ce? i-am spus scuturând din cap. Sunt OK. Sunt convinsă că e bine.

— Ți-e teamă că arăți groaznic? Nu e așa.

Da, firește că îmi era teamă de cum arătam.

Când propria mamă nu te poate privi, e posibil să semeni cu un monstru. Dar nu era doar asta, ci era mai mult decât atât. Odată ce aș fi știut cum arătam, aveam să știu mereu. Sunt lucruri pe care nu le poți uita.

Ar fi fost ca atunci când mătușa mea m-a dus la sicriul deschis al bunicii, ca să îmi iau rămas-bun, și am văzut o versiune îmbălsămată, aplatizată,

greșită a feței pe care o cunoscusem și iubisem. Pentru multă vreme după aceea, singura față pe care o percepeam când mă gândeam la bunica era cea *greșită*. Cumva se ștersese chipul pe care doream să îl păstrez în suflet.

Nu voiam să mă uit în oglindă și să descopăr că dispărașem.

Kit a părut să îmi citească gândurile.

— Arăți ca tine. Nițel arsă de soare și cu câteva chestii care fac coajă pe bărbie... Și-a atins propria față. Și ai cea mai drăguță tunsoare posibilă – *cu plăcere*. Dar tot tu ești.

Am ridicat puțin oglinda.

— Nu-ți fie teamă, m-a îndemnat.

Dar îmi era. Aveam mâinile reci. *Nu te gândi*, mi-am spus. Era timpul să îmi înfrunt viitorul, indiferent cum arăta. Mi-am ținut respirația și am ridicat oglinda, apoi am înclinat-o centimetru cu centimetru, până când m-am putut uita la mine.

Era fața mea. Puțin stâlcită, dar familiară, ca un prieten vechi.

— Vezi? mi-a spus Kit. Ești tot o frumusețe.

Mi-a scăpat un oftat întretăiat.

— Nu vreau să fiu o frumusețe. Vreau să fiu recunoscutibilă.

— Ești, a zis Kit. Doar că acum ai mai mult stil.

Nu purtasem niciodată breton. Tunsoarea asta îmi acoperea fruntea și era scurtă la spate. Stil *pixie*. Mereu purtasem părul lung – probabil de teamă că, dacă-l tăiam pe tot, trebuia să aștept o veșnicie până când aveam să îmi recuperez imaginea. De asemenea, mama credea că părul scurt urătea fetele.

Dar tunsoarea asta nu era rea.

Kit avea un zâmbet larg.

— Cât de simpatică ești, ia zi? Este tunsoarea pe care ai așteptat-o toată viața!

— Nu o detest, i-am spus.

— O adori. Haide!

Mi-am înclinat oglinda spre gât. Să-mi văd fața arătând mai bine decât crezusem mă făcuse să sper că și restul putea fi așa.

Dar grefele de piele arătau mai *rău*.

Partea laterală a gâtului meu, de la maxilar la claviculă, era de nerecunoscut. Era violet, cu textura ca pielea de găină, pestriță precum pizza cu peperoni. Arăta ca de Frankenstein. Fața mea avea să se vindece, dacă nu mă scărpinam. Dar grefele, chiar și vindecate, urmau să arate ca plastilina amestecată – așa cum menționase Chip, plin de tact. Aveam să fiu pentru totdeauna persoana la care ceilalți se vor strădui să nu se holbeze la băcănie. Aveam să fiu cea care îi va face pe ceilalți să se simtă incomod.

Un nou sentiment mi-a străbătut starea de confuzie: indignarea.

Știam cum era să îmi detest părți ale corpului. Oare ce femeie nu a simțit asta, măcar o dată, pe pielea ei? Poți să *detești* grăsimea din spatele genunchiului sau degetul mic de la picior, care e ascuțit și ți se pare că nu se potrivește cu celelalte. Sau dintele strâmb. Orice parte a ta despre care insiști în sinea ta că este defectă și care, în ciuda tuturor încercărilor tale de a o face să devină complet de necriticat, îți provoacă ostilitate.

Dar acum era diferit. Grefele nici măcar nu arătau omeneste.

Mi se părea că gâtul îmi fusese asaltat de o creatură extraterestră. Vechile nemulțumiri față de corpul meu s-au risipit în fața senzației încercate când îmi priveam umărul. Îmi detestasem părțile moi înainte, mi se păruseră scârboase unele lucruri, însă nici măcar nu știusem ce înseamnă acele cuvinte până atunci. Vederea grefelor – umflate, moi, strălucind de unguent *Silvadene* – era atât de șocantă, încât am simțit că îmi vine să vomit.

Am întors privirea.

De senzația aceea îmi era teamă. Dar era mai rea decât mă temusem. Era ca și cum o parte din vechea eu, dulce, vulnerabilă și șocant de inocentă, ar fi murit. E una să te gândești teoretic – *știm că nu va dura pentru totdeauna* – și alta să vezi că se întâmplă. O parte din mine fusese *distrusă*. Am închis ochii strâns și am simțit un val de regret. De ce nu apreciasem niciodată până atunci curbura gâtului meu, moliciunea pielii ori pistruii ei palizi și aproape invizibili? La ce mă gândisem în seara aceea de purtasem o rochie fără bretele? De ce nu fusesem mai atentă? Cum de fusese posibil să am în păstrare un lucru atât de prețios precum corpul meu și să îmi bat joc de el?

— Ar fi putut fi *fața*, mi-a spus Kit apoi, privindu-mi umărul cu ochii mijiți. Ai noroc.

Iar chestia cu *norocul*...

— Așa îmi tot zic oamenii.

Nu ne-am uitat la *Grease* în seara aceea. Tunsoarea și ce a urmat au fost mai mult decât suficiente. Am lăsat-o pe Kitty să îmi seteze laptopul ca să-mi pot citi e-mailurile, dar apoi l-am închis imediat când am văzut că Chip postase o poză cu mine cât eram încă la ATI, arătând absolut oribil, pe *Facebook*, făcând apel la rugăciuni.

După un accident tragic, scrisese, iubirea vieții mele se zbate să supraviețuiască la Terapie Intensivă.

— Un accident tragic? a întrebat Kit, când i-am arătat postarea. *El* este un accident tragic.

Postase fotografia pe pagina lui de *FB* și îmi dăduse și tag. Făcuse legătura cu un clip de la știri și cu un articol din ziar.

Oamenii se alarmaseră, firește. La fiecare comentariu, *Facebook* îmi trimisese o notificare, așa că aveam căsuța inundată cu mesaje. Lumea se *ruga* și trimitea tot felul de fețișoare cu inimioare, pupici și îngeri. Toți făceau comentarii despre cât

de minunată eram și mă încurajau. Dar volumul – cred că erau o sută! – mi s-a părut copleșitor.

M-am uitat iar la fotografie, uluită de exagerarea lui Chip. Nu voiam să văd nici măcar poze cu *pedichiura* oamenilor în feed-ul^[16] meu, darămite să vizualizez o imagine cu mine învinețită, cu tuburi medicale și pungi colectoare, emanând o suferință abjectă. La ce se gândise? Ce încerca să dovedească? În ce univers mi-aș fi dorit ca o poză cu mine, arătând ca o chiftea crudă, să fie postată în văzul întregii lumi? Abia îmi adunasem curajul să mă uit în oglindă – și totuși, eram ultima care afla cum arăt. Un fost iubit îmi lăsase un comentariu *GIF* cu cățeluși și pisicuțe care se lingeau.

Probabil așa aflaseră Neil Putnam și *Simtex* despre situația mea. Întregul oraș părea să știe.

— Nu mai intru niciodată pe *Facebook*, am zis.

— Bineînțeles că nu, a fost de acord Kit. *Facebook* este pentru bunicuțe. Urmărește-mă pe *Instagram*.

Mai târziu, după ce am tăcut o vreme și Kit începuse deja să respire mai lent, parcă adormind, a trebuit să o trezesc.

— Kit! am șoptit. Apoi, pentru că nu am primit niciun răspuns, am repetat mai tare: Kit!

A tresărit și s-a ridicat.

— Vești minunate! i-am zis, în șoaptă.

— Ce e?

— Trebuie să fac numărul doi.

S-a aplecat spre mine.

— Astea-s veștile tale?

— Ajută-mă să mă dau jos.

— Nu te-ai dus la baie chiar înainte de culcare?

Am pocnit din degete spre ea.

— A fost pentru pipi.

S-a dat jos din pat.

— Știi ce înseamnă, nu? i-am spus, în timp ce încercam să mă așez în scaun.

Kit avea un singur ochi deschis.

— Ce înseamnă?

— Că pot să fac pipi și treaba mare singură.

— Asta înseamnă că te simți mai bine?

— Înseamnă că nu mă simt mai rău.

— Asta pot să pun pe *Instagram*? m-a întrebat, în timp ce mă ajuta să mă așez pe toaletă.

— Dacă mai spui o dată *Instagram*, te urc în primul zbor spre Brooklyn.

— Am notat.

A așteptat afară o vreme, căutând pe *Google* chestii aleatorii ca să treacă timpul.

— Știai că Ben Franklin a inventat cateterul în 1752, când fratele lui, John, suferea de pietre la vezica biliară?

— Nu tocmai.

— Știai că poți folosi urina ca să faci praf de pușcă?

— Se poate dovedi util.

— Știai că șaptezeci și trei la sută dintre oamenii cu accidente la coloana vertebrală nu mai defechează normal?

— Nu-mi spune asta! E deprimant!

— Nu pentru tine.

— Unde găsești toate astea?

— Aici: *PeeTrivia.com*.

Mi-a luat ceva. Kit a dat de înțeles de câteva ori că era gata să se întoarcă în pat, dar eu nu aveam de gând să grăbesc miracolul.

Unsprezece

A doua zi, la prânz, nu am putut petrece nici măcar șaizeci de secunde bucurându-ne de triumful abilităților mele regăsite – de evacuare a intestinelor – că mama a decretat subiectul *de prost gust* și s-a întors la altceva: grija ei pentru relația mea cu Chip.

— A fost să te viziteze? m-a întrebat ea.

Dintr-odată, sandvișul meu cu bacon, salată și roșii și-a pierdut gustul.

— Am putea să nu vorbim despre asta?

— Am citit pe internet... a început ea.

M-am uitat la tata.

— Începem, a zis el.

— ...și cred că poate se teme de tine.

— Se *teme* de mine?

— De ce reprezinți. De faptul că ești un simbol al slăbiciunii și nesăbuinței lui.

— Asta reprezintă?

— Păi, ce altă explicație ar mai fi?

— Nu pot analiza acum din punct de vedere psihic comportamentul lui Chip.

Eram deja ocupată cu eforturile de a trece peste încă o zi.

— Cineva trebuie să o facă!

— Văd că te descurci de minune.

Mama a pus jos sandvișul – semn că ne apucam de treabă. A vrut să vorbească, dar s-a abținut și s-a întors spre tata.

— Știi ceva, dragă? Sandvișul ăsta nu e chiar grozav.

Tata s-a uitat la feliile de pâine.

— Nu-mi place să întreb, dar te-ai supăra să mergi și să-mi cumperi o salată *Caesar*?

Tata tocmai luase prima gură din propriul sandviș. S-a uitat de la el la mama pentru o clipă.

— Vrei să mă duc din nou la magazin?

Mama a încuviințat și a făcut un gest din cap.

— Ne-ar prinde bine o discuție ca între fete.

Tata s-a uitat la mine. Apoi s-a ridicat, cu sandvișul într-o mână și cheile în cealaltă, și a ieșit din cameră.

Mama s-a apropiat după ce s-a închis ușa, vorbind pe un ton scăzut.

— Am citit un articol aseară: *Funcția sexuală după un accident la coloana vertebrală*.

— Mamă! Cum de citești așa ceva?

— Pentru că dacă apetitul lui Chip este ca al tatălui său – sau ca al oricărui bărbat – asta va fi un aspect important pentru el.

M-am strâmbat.

— Te rog să nu-mi pomenesci de *apetitul* lui Jim Dunbar.

— Sunt cea mai bună prietenă a lui Evelyn de ani de zile, dragă. Știu *totul*.

Am clătinat din cap.

— Nu, te rog. Chiar nu.

— Vestea grozavă este că, a continuat ea, deși bărbații aflați în situația ta își pierd adesea funcția sexuală, femeile nu. Ceea ce înseamnă că ești încă OK din acest punct de vedere, chiar dacă nu vei putea merge din nou – însă, firește că vei putea.

Oare ce era mai rău: să vorbesc cu mama despre funcționalitatea sexuală a tatălui lui Chip sau despre a mea? Nu aveam cuvinte pentru cât de mult voiam să evit *subiectul ăsta*. Dar ea își luase avânt.

— Poți avea copii și tot tacâmul. De fapt, singura problemă cu care se confruntă majoritatea femeilor aflate în situația ta este să găsească pe cineva care să vrea să...

S-a oprit.

— Care să vrea să ce?

S-a întors la sandviș, împachetându-l, parcă pentru a-l mânca mai târziu.

— Care să vrea să *ce*?

A reînceput, cu mai multă atenție:

— De obicei, nivelul de activitate sexuală a femeilor scade, însă nu din cauza accidentării, ci pentru că nimeni...

S-a oprit, parcă incapabilă să spună cuvintele.

— Nimeni nu mai vrea să le-o tragă?

A închis ochii.

— Știi că nu pot să suport limbajul ăsta.

Dacă aș fi putut ieși pe ușă, asta aș fi făcut.

Dar, lipsită de o astfel de opțiune, mi-am trântit capul înapoi pe pernă.

— Este mesajul motivațional cu care ai venit azi să mă vezi?

Era suficient de conștientă de ceea ce a debitat, încât să pară ușor rușinată. Și-a împăturit șervețelul pe picior.

— Am citit articolul și mi s-a părut o informație utilă.

— De ce? Ce să fac cu ea? Să îmi doresc și mai mult un miracol? Să sfidez legile fiziologiei umane?

— Încerc să ajut.

— Speriindu-mă?

— Ideea este, a zis mama, că trebuie să fim proactive. Trebuie să înfruntăm situația! Vindecarea și recuperarea au loc în primele șase sau opt săptămâni de la accident, și tu ai deja două în spate.

— Vrei să spui că sunt leneșă?

— Spun că trebuie să te implici.

Exista întotdeauna o logică dubioasă în nebunia mamei. Acum însă, am înțeles. Nu îmi dezvăluise *accidental* că mă confruntam cu o situație de viață în care aș fi putut fi considerată nedemnă de sex. O făcuse intenționat. Încerca să mă motiveze. Să mă facă să mă concentrez. Să trezească o parte a sufletului meu care s-ar fi ridicat ultragiată, refuzând să renunțe.

Cel mai aiurea era că strategia ei funcționa.

Așa mă motivase toată viața: cu teama de scenariul cel mai urât. Încerca să mă sperie ca să

acționez. Să genereze un moment de tip *Rocky*, să dea mai tare coloana sonoră și să mă arunce într-un montaj cu scheme de antrenament.

Credeam că îmi puteam convinge coloana vertebrală să se vindece? Evident că nu. Puteam depăși orice situație doar prin puterea voinței? Firește că nu. Exista o linie slab marcată între hotărâre și negare? Absolut.

Dar ce opțiuni aveam? Sigur că juca murdar. Sigur că se purta ca o teroristă. Dar intențiile ei erau curate și nu se înșela. Nu voiam să îmi petrec restul vieții într-un scaun rulant. Nu voiam să renunț la toate speranțele mele. Nu voiam să îl pierd pe Chip.

Stați așa. Oare așa era? *Vechea eu* nu voia să-l piardă pe *vechiul Chip*. Dar, gândindu-mă la asta, nu îmi era clar ce credea *actuala eu* despre *actualul Chip*. Firește că, în fața declarației înflăcărate a mamei, ceea ce simțeam față de Chip nu era tocmai relevant. Potrivit spuselor ei, dacă nu-mi reveneam, aş fi putut pierde orice tip.

Era una dintre mișcărilor ei clasice. Dacă o linguriță de teroare putea risipi ceața și mă putea inspira să încerc, de ce nu?

Mama m-a simțit capitulând chiar dacă era în cealaltă parte a rezervei. Pentru o doamnă total indiferentă la emoțiile celorlalți, putea fi incredibil de agilă. Observând starea mea, și-a așezat prânzul pe jumătate consumat înapoi în pungă și a venit să stea lângă pat, luându-mă de mână.

— Draga mea, știu că ai avut un șoc.

Am așteptat.

— Cu toții suntem șocați.

Am așteptat în continuare.

— Chiar și Chip.

Iată.

— Sunt îngrijorată pentru el. Lumea lui pare...

— a căutat un cuvânt potrivit – să se clatine.

— Să se clatine? Cum?

— Cred că este dezorientat. Mama lui spune că bea, vine acasă la ore la care nici nu te-ai gândi, nu face duș.

Chip făcea mereu duș. Făcea trei dușuri pe zi.

— Ce ați avut voi doi era special.

— Sunt de acord.

— Nu vrei să ai din nou acel *ceva*?

— L-am pierdut?

— Nu, a spus cu atâta empatie, că a sunat aproape cântat. Bineînțeles că nu. Dar... a venit să te vadă?

— Uneori, am răspuns. *Nu tocmai.*

— Vreau doar să-ți zic că e timpul să te faci bine și să îndrepti lucrurile.

De ce apăsa totul pe umerii mei? De ce nu era treaba lui Chip să se facă bine și să mă viziteze?

— Când spui asta, vrei să zici să merg din nou?

A reacționat ca și cum nici nu se gândise la așa ceva.

— N-ar fi ideal? Nu merită încercat?

Merită încercat? Am crezut c-o să înceapă să mi se învârtă ochii. Ce credea că fac eu aici? Mă joc pe *Xbox* și beau bere? Încercam. În fiecare dimineață în care mă trezeam și îmi aminteam de ruinarea vieții mele, încercam. Cu fiecare gură de aer, încercam. În fiecare secundă în care eram conștientă, încercam.

Am inspirat încet. Apoi am spus:

— Eu mă bucur că pot să îmi fac singură nevoile.

Ochii mamei s-au mărit, dar, înainte să poată răspunde, cineva a bătut la ușă.

— Intră! am spus amândouă simultan, fără să pierdem contactul vizual.

Ușa s-a deschis și a intrat Kitty, furioasă.

Mama nu o mai văzuse pe Kitty de trei ani. Nu văzuse părul blond, tuns *pixie*, nici tatuajele, nici piercingurile. Nici măcar nu sunt sigură că a recunoscut-o.

Dar, când și-a dat seama cine era, a încremenit.

Kitty a privit-o fix și a intrat direct, oprindu-se de cealaltă parte a patului. Gâfâia ușor. Le-am privit studiindu-se.

Când mama a vorbit, într-un târziu, avea vocea în surdină:

— Credeam că vii doar seara.

— Voiam să te văd, a zis Kit.

Mama a ridicat o sprânceană.

— Nu prea cred.

— Am ceva de zis.

— Cred că ne-am spus totul.

— Eu nu.

Cu asta, Kitty mi-a stârnit curiozitatea, dar nu și pe a mamei.

— După cum vezi, sunt ocupată acum.

— Vreau să-i spui lui Margaret de ce am plecat.

Mama a fixat-o pe Kitty cu privirea.

— Nu.

— Merită să știe.

— Nu sunt de acord.

— Este supărată pe mine pentru că am plecat.

Pe mine!

— Nu pot să îi spun ce să simtă.

— Dar poți să îi spui de ce a trebuit să plec.

Așa funcționa mereu când erau împreună: Kit insista până când mama izbucnea. De data asta, n-a durat mult. Mama s-a aplecat peste pat.

— N-a trecut deja prin destule?

Tonul acela mi-ar fi închis gura, dar Kit fusese mereu cea curajoasă.

— Nu cred că ești îngrijorată pentru ea, ci pentru tine.

— Ridicol, a zis mama, privind în altă parte.

În clipa aceea, am știut că, indiferent despre ce vorbeau, Kit avea dreptate.

— Spune-i, a insistat sora mea. Spune-i acum. Lucrurile astea s-au lungit prea mult.

— Nu vreau.

— Spune-i sau o s-o fac eu.

Mama avea o privire disperată. Nu se așteptase ca lucrurile să escaladeze de nicăieri, ca o inundație venită brusc: Kitty apăruse din senin și ceruse deodată lumină.

Adineauri, mama încerca să mă manipuleze – un teren sigur și confortabil pentru ea – însă acum o manipula Kitty pe ea. Îi vedeam mintea învârtindu-se și încercând să găsească o cale de a o opri.

Kit s-a întors spre mine.

— În seara în care am plecat, mama și cu mine ne-am certat.

— Termină, i-a zis mama, încordată ca un arc.

— Îmi amintesc, i-am zis lui Kit. Ai împins-o în piscină.

— Am împins-o pentru că nu voia să răspundă la o întrebare.

— Termină, a repetat mama, cu ochii la Kit. Cu ce puteam să te ameninț? Că nu mai vorbesc niciodată cu tine?

— Deja nu vorbești cu mine și nici nu cred că ai vorbit vreodată.

Dar mama încerca în continuare:

— Te șterg din testament! Nu îți mai dau inelul cu rubin al bunicii!

— Nu am nevoie de testamentul tău, i-a zis Kit. Nici de inele. Vreau ca unica mea soră să înțeleagă ce se petrece aici! a țipat ea.

Mama a clipit.

Kit s-a întors spre mine.

— Îți amintești de perioada în care lucram pentru o tipă specializată în genealogie?

— Vag.

— Ajuta oamenii să își găsească strămoșii și să își contureze istoricul de familie.

— OK. Parcă da. Nu îmi dădeam seama unde voia să ajungă cu asta.

— M-a convins să îi ofer o mostră de ADN pentru analize. Avea un discount de grup la o firmă. Trimitea câteva mostre și primea o trusă în plus. Așa că, din întâmplare, am acceptat.

— Nu-mi amintesc.

— Nu ți-am spus. N-am spus nimănui. De ce s-o fac? Doar nu eram pe cale să primesc cine știe ce rezultate interesante.

Adevărat. Ne puteam afla arborele genealogic, așa cum pot mulți americani. Mama noastră avea câte puțin din toate genele: irlandeze, engleze, germane, canadiene, franceze și se zvonea că și niște gene ale tribului *Huron*. Familia tatei, în schimb, era sută la sută de origine norvegiană. Strămoșii lui imigraseră din Scandinavia într-un oraș complet norvegian din Minnesota, unde norvegienii s-au căsătorit între ei timp de generații, până când, într-o zi, bunicul meu patern s-a mutat în Texas cu familia și a rupt tradiția.

— Ha, am zis. Deci, ți-ai trimis sângele?

— Saliva, de fapt.

A urmat o pauză.

Kit s-a uitat la mama.

Mama s-a uitat la Kit.

— Și, ai aflat ceva? am întrebat eu.

— Da, a zis Kit.

Mama a clătinat din cap spre sora mea.

— Nu trebuie să faci asta.

— Ba da! Fiindcă nu o faci tu!

Mama și-a plimbat privirea prin rezerva în care eram, având ochii cuprinși de o disperare cum nu mai văzusem la ea – căutând, mi se părea, o cale de a împiedica să se întâmple orice ar fi urmat. Dar, dacă nu o trântea pe Kit la pământ, nu prea avea ce face altceva.

— Orice o să iasă din asta, i-a zis mama, este vina ta.

— Ah, a spus Kit, mijind ochii, cred că puțin va fi și a ta.

A clătinat din cap: *Nu face asta!*

Kit și-a înclinat capul: *Nu-mi dai de ales.*

Mama a inspirat adânc și, fără alte cuvinte, a plecat din cameră în tăcănit de tocuri, lăsându-și poșeta și sandvișul acolo.

Când am rămas doar noi două, m-am uitat la Kit.

— Poate că nu ar trebui să îmi spui, i-am zis. Poate cădem de acord că ai avut motivele tale și eu îți pot promite să nu mai fiu supărată.

— Trebuie să știi.

Am clătinat din cap.

— Nu sunt sigură de asta.

Dar ea a încuviințat.

— E timpul.

Am oftat.

— Când am primit rezultatele și le-am văzut, m-au surprins.

Nu îmi dădeam seama cum de ceva atât de banal ar fi putut cauza o asemenea ruptură între mama și Kit.

— Cum?

— Știi cât de mândru este tata de rădăcinile lui norvegiene.

— Da, i-am spus. Oricine petrecea cinci minute cu tata știa asta.

— Laboratorul la care am trimis mostra împarte rezultatele după regiuni. Am primit tot ce te-ai aștepta de la mama: Anglia, Irlanda, Europa Occidentală, adică tot ce știam deja. Dar am și un strop de Italia și Grecia. S-a uitat la mine.

— Așa, și?

— Ghici ce nu am deloc? *Gene scandinave*.

Am pufnit la simpla idee: Kitty Jacobsen nu avea gene scandinave.

Dar ea și-a încrucișat brațele și a așteptat să mă prind.

— Nu am *nicio urmă* de gene scandinave în moștenirea mea genetică.

Am clătinat din cap.

— Nu poate fi adevărat.

— Gândește-te, mi-a zis Kit.

Nu mă puteam gândi. Creierul meu refuza asta.

— Dacă tata este complet norvegian sau cel puțin are majoritatea genelor de origine

norvegiană, a spus Kit, iar eu nu am *deloc* gene dintr-acestea în profilul genetic... A așteptat.

Am clătinat din cap.

— E o nebunie. O greșeală.

— Nu e o greșeală.

— Cred că au confundat mostrele.

— Așa m-am gândit și eu, așa că am trimis o mostră nouă. Am primit aceleași rezultate.

— Nu poate fi adevărat!

— Despre asta am întrebat-o pe mama la petrecerea de 4 Iulie, acum trei ani.

Conversația începea să mi se pară ca un drum șubred, într-un cărucior de mână, pe o pantă abruptă.

— Și ce-a zis mama?

— Ce *nu* a zis? Că sunt nebună, că mă înșel, că sunt răzgâiată și egoistă. Că nu e treaba mea. Că ar trebui să las baltă totul și să arunc rezultatele la gunoi. Că i-am distrus viața. Apoi și-a lipit pe față un zâmbet mare, fals, în stilul celui afișat de soțiile din serialul *Neveste Perfecte*^[17] și s-a întors în curte ca să-și vadă de petrecerea de la piscină.

Am clipit.

— În acel moment, am știut cu siguranță că tata nu este tatăl meu.

Doisprezece

Atunci m-am frecat la ochi și i-am spus:

— Nu poate fi adevărat.

— Dacă-ți spun, a zis Kit. Este. *Am știut.*

Avea o privire răbdătoare, de parcă nu era cazul să mă convingă, căci, într-un final, faptele m-ar fi condus oricum acolo, iar tot ce trebuia să facă era să aștepte.

— Dar... am protestat eu. Este imposibil. Aveți același zâmbet! Și același simț al umorului! Adorați amândoi să navigați! Și seria *Matrix*! Și popcornul!

Kit mi-a aruncat o privire.

— Toată lumea adoră popcornul. Nu e ceva genetic.

— Trebuie să fie o greșeală.

— Mama a luat-o razna în seara aia. A negat totul atât de vehement, încât am știut că am dreptate. După aceea, evident că am băut tot bolul cu margarita, pentru că așa mă purtam atunci, și am împins-o în piscină. N-a fost momentul meu de glorie. Când a ieșit, udă learcă, am urmărit-o și am insistat până când mi-a zis adevărul.

Am așteptat multă vreme înainte să o întreb:

— Care e adevărul?

Kit m-a privit în ochi.

— Am fost o greșeală.

Nu am întors privirea.

A continuat.

— Am fost un *accident nefericit*. Cu un bărbat care nu era tata.

Tot aerul mi-a ieșit din plămâni și m-am simțit ca un cauciuc înțepat.

Când a început deja să mă usture pieptul, am inspirat adânc.

— Tata știe?

Kit a clătinat din cap.

Am început să pun lucrurile cap la cap. Mama știa, bineînțeles. Kit știa de trei ani. Acum știam și eu. Toată lumea – mai puțin tata.

A urmat o tăcere lungă. Apoi am zis:

— De aceea ai plecat.

— I-am spus că trebuia să aleagă: fie spunea adevărul, fie plecam.

— Dificilă alegere.

În acel moment, Kit m-a fixat cu privirea.

— Îi ieși apărarea?

— Spun doar că a fost greu să aleagă.

— Nu și pentru Linda. M-a alungat în cinci secunde.

Pentru o clipă, am văzut că s-a înclinat ușor, apoi și-a corectat poziția spatelui și a adăugat:

— În fine.

— Gândește-te, am spus. A purtat secretul atâția ani. Trebuie s-o fi îngrozit să o pui în fața faptului împlinit, așa.

— De aceea a vrut să plec, a zis Kit. Eu sunt dovada că ceea ce spun e adevărat.

— Cine era tipul?

— N-a vrut să-mi zică.

— Îi spui tatei?

— Niciodată!

— Dar mi-ai spus mie.

— Ți-am spus fiindcă vreau să înțelegi.

Era mult de procesat. Mi se învârtea capul.

— De ce-ai așteptat atât?

— Am tot sperat că îți va spune, dar n-a făcut-o. M-am gândit că va reacționa, că își va cere scuze, dar n-a făcut nici asta. La început, aveam lucruri mai importante de făcut. Trebuia să trec printr-un proces de dezalcoolizare și peste primul an fără băutură. Apoi, a trebuit să pun pe picioare *Beauty Parlor* și, uite așa, timpul a zburat. Dar adevărul este că eram foarte, foarte, foarte furioasă. Credeam că n-o să mai vreau să vă văd niciodată.

— Dar eu n-am făcut nimic!

— Nu. Dar tu puteai fi fata adevărată a tatei, iar eu nu. Știu că sună prostește, dar simțeam că mi l-ai furat.

— Dar n-am făcut-o!

— Creierul meu știa asta, mi-a zis Kit. Dar cu inima era altă poveste.

Am încercat să mă pun în pielea lui Kit.

— Erai supărată pe toți.

— Pe toți. Pe toate. M-a agitat enorm această situație. Mai ales pentru că mereu crezusem că pe tine te iubește mai mult. Și, iată, se dovedea a fi adevărat.

— Dar *nu* mă iubește mai mult, am spus, însă nu era prima dată când îmi puneam problema.

Kit a ridicat din umeri.

— Este în regulă. Nu am nicio șansă cu ea. Dar nu voiam să te pierd și pe tine.

— Deci, accidentul te-a făcut să îți fie dor de mine?

— Accidentul m-a făcut să nu mai pierd timpul.

— Prin urmare, ai venit acasă ca să mă vezi.

— Dar nu am putut să îți explic. Mi se părea că nu era secretul meu. Voiam să-i ofer șansa mamei de a spune măcar ceva.

— De ce azi? am întrebat-o. Era o întrebare corectă. Era aici de două săptămâni. De ce ai năvălit tocmai acum?

— Am dat peste Piper McAllen la *Starbucks*, de dimineață. Îți amintești de ea?

Am clătinat din cap.

— A fost una dintre fetele răutăcioase din clasa mea. Acum are doi copii și se dă mare. Mi-a spus că toată lumea vorbește cum că am luat-o razna și m-au dus la ospiciu. Mi-a zis asta în față! La *Starbucks*! Se pare că asta e părerea generală a oamenilor care mă știu. Atât mi-a fost să aud! Era momentul să clarific totul. Mi-am lăsat latte-ul pe tejghea și am venit înapoi.

Eram pe cale să-i sugerez că ar trebui s-o găsească pe mama, care-și lăsase poșeta aici și nu

putea ajunge prea departe fără ea, atunci când am auzit o bătaie în ușă. Când s-a deschis, era tata.

În clipa în care l-am văzut, am simțit un val de simpatie. Era iubitul din liceu al mamei. Se căsătoriseră în vara de după absolvire, iar Kit se născuse la doar câteva luni mai târziu. Tata voia să plece la facultate în California, dar s-a înrolat în Marină. Mama a renunțat de tot la facultate.

Niciunul dintre ei nu primise ce sperase.

Erau lucruri știute de mult, însă se dovedeau a fi doar o parte din poveste. Ce avea să creadă tata acum, dacă afla totul? Avea să-și schimbe părerea despre familia lui? Despre Kit? Despre mama? Ne-ar fi părăsit? Nu-mi puteam imagina familia noastră fără el. Era cel mai bun dintre noi.

Mi-am jurat în minte că nu îi voi spune niciodată.

— Hei, fetelor, ne-a zis tata, intrând. Uitați pe cine am găsit!

Din spatele lui a apărut Chip.

Chip arăta ca naiba, adică exact cum mă amenințase mama.

Chiar și așa, să-i văd fața mi-a provocat un fior de plăcere. Era ca un reflex pavlovian. Îl vezi pe Chip, simți emoție. Fie că vrei, fie că nu vrei. Fie că arată sau nu, ca naiba. Fie că merită, fie că nu. A fost o descoperire importantă și mi-a amintit de ce-mi spusese Kit. Creierul meu știa ceva, dar cu inima era altă poveste.

În plus, mama își petrecuse ora de vizită de la prânz sperându-mă de moarte.

Chip a ezitat în ușă, simțind că întrerupsese ceva.

Părea să fi dormit cu hainele pe care le purta. Nu era bărbierit. Ținea un plic din piele de căprioară într-o mână. I-a făcut cu mâna lui Kit, dar apoi a trecut la treabă.

S-a apropiat puțin, uitându-se la mine. Îl priveam cu toții.

— Tocmai am primit pachetul ăsta de la AFA^[18]. L-a ridicat. Au încheiat investigația accidentului nostru. Eroare de pilotaj. A lăsat capul în jos și a pufnit. Le-am fi putut spune și noi asta.

— Credeam că a fost *o tragedie fără sens*, am spus, iar Chip m-a privit clipind.

Apoi s-a uitat la plic.

— Dau la fier vechi rămășițele avionului, iar eu trebuie să-l plătesc. Dar au găsit și ăsta.

A scos inelul de logodnă al bunicii lui din plic și ni l-a arătat. Era carbonizat.

— L-au găsit, am șoptit.

— Ne știau povestea din interviul dat pe post, așa că și-au dat seama ce este.

Nu aveam idee ce să spun. Era atât de straniu să îl văd aici pe Chip, mai ales așa! Fusesse întotdeauna perfect, având controlul deplin asupra oricărui lucru și arătând mereu îngrijit ca un fotomodel. Tipul ăsta răvășit părea exact opusul lui.

De îndată ce mi-am zis asta, m-am întrebat dacă își spunea și el același lucru despre mine. Mai ales acum că eram indezirabilă, potrivit mamei.

— Hei! a exclamat. Te-ai tuns.

Mi-am atins părul țepos.

— Da.

— Nu te îngrijora, mi-a spus ridicând din umeri. Va crește la loc.

— Chip, i-am zis, ce cauți aici?

— Ți-am adus inelul.

Am privit, șocată, cum îngenunchează, pierzându-și echilibrul pentru o secundă, și cum ridică inelul spre mine ca un puști care se joacă de-a *Regele Arthur*.

— Margaret... a început cu o voce de actor medieval, dar s-a întrerupt. Rahat! Care e al doilea prenume al tău?

— Rosemary, i-a suflat tata din culise.

Chip a luat-o de la capăt.

— Margaret Rosemary Jacobsen, am avut parte de o lună dificilă. Te-am lăsat baltă în mai multe feluri decât pot număra. Dar cred că inelul acesta poate simboliza un nou început pentru noi. Jur să fiu un om mai bun! Știu că pot. Acum, te întreb în fața tatălui tău și a surorii tale duse cu pluta: în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, te căsătorești cu mine?

Îmi cunoșteam replica. Dar nu am zis-o.

Am analizat o vreme această nouă versiune a lui Chip. Adevărat, mama aproape că reușise să mă convingă că era cea mai bună ofertă, cea a unei versiuni dezamăgitoare, fleșcăite a bărbatului vieții mele. Dacă mama ar fi fost aici, mi-ar fi șoptit să accept și să am răbdare până-și revenea.

Dar nu puteam.

Voiam să mă căsătoresc cu el?

Dorisem asta ani de zile. Aproape că nici nu știam cum să *nu* vreau. O parte din mine își dorea încă poate mai mult ca niciodată. Dar altă parte se răzgândise de-a dreptul.

Mă privea, așteptând să spun *da* sau *nu*.

Răspunsul ar fi putut fi unul ușor. Dar nu mai exista nimic ușor. Asta dacă chiar existase vreodată.

— Nu prea cred, Chip.

Expresia lui shakespeareiană a pălit. S-a ridicat.

— Nu vrei?

— Ai spus chiar tu că a fost o lună dificilă.

— Încerc să o îmbunătățesc.

— Înțeleg, dar nu cred că asta e calea.

În acel moment, fața i s-a zbârcit. Nu exista un alt cuvânt pentru asta.

— Îmi pare atât de rău pentru seara aceea! Nu am vrut să se întâmple așa. Aș da orice, chiar orice, să fac schimb de locuri cu tine.

— Nu este vorba despre accident, i-am zis.

— Dar despre ce?

— De câte ori m-ai vizitat aici? l-am întrebat.

Chiar nu știam.

Părea și el confuz.

— Nu sunt sigur.

— De trei ori, a răspuns tata, cu tot cu ziua de azi.

— De trei ori în două săptămâni. Crezi că e suficient?

— Doar că... a început Chip cu vocea gătită. De fiecare dată când te văd arsă, distrusă, mă simt atât de vinovat, fiindcă știu că a fost din cauza mea și că ți-am dat viața peste cap. Mă sufoc.

— OK, am spus. *Serios?* Unu, încă se deliberează în privința vieții mele. Și doi, du-te dracului! Ar fi trebuit să vii, oricum. Nu îmi pasă dacă te simți vinovat. Ar fi trebuit să fii aici în fiecare secundă a fiecărei zile. Să dormi aici, să te trezești aici, să îmi cumperi plușuri de la magazinul de cadouri și să-mi aduci mâncare chinezească. *Kitty* mi-a fost o prietenă mai bună decât tine aici.

Kitty s-a uitat la tata.

Chip a privit în pământ.

— Îmi pare rău!

— Vezi, deci, de ce ideea de a mă căsători cu tine, ideea de *la bine și la greu* nu prea mai are sens pentru mine acum.

A încuviințat.

— Nu este vorba despre accident, i-am spus. Ci despre tot ce s-a întâmplat de atunci până acum.

— Dar nu anulezi logodna, nu? m-a întrebat ridicând privirea.

— Păi, nici nu o *continui*.

— Poate fi în așteptare?

Am simțit șase ochi ațintiți asupra mea. Voiam să îl pedepsesc. Voiam să îi spun că se terminase sută la sută. Să fie limpede pentru toți că jignirile nu vor fi tolerate.

Dar am oftat.

— Poate fi.

Chip a zâmbit.

— E ceva. Pot lucra cu asta.

Nu merita să zâmbească acum. Dar nu l-aș fi putut refuza și știam amândoi asta. Nu eram gata să renunț la Chip. Tocmai picase un test al iubirii, da. Însă nu puteam decide dacă era și singurul test care conta.

— Porți inelul? a insistat.

Voiam să port inelul acela îndoit și ars? Nu prea. Era cam prea aproape de iertare. Dar i-am permis să mi-l strecoare pe deget. Eram prea obosită ca să-l refuz. Mai mult decât atât, să las și trecutul, și viitorul să îmi scape printre degete în același timp mi se părea prea mult.

Mi-a pus inelul pe deget și a pufnit într-un hohot ușurat, de râs amestecat cu plâns, și am simțit un iz de alcool.

— Este puțin îndoit, mi-a spus.

— Se potrivește mai bine acum.

— Pot să te sărut?

Am încuviințat, dar nu l-am putut privi în ochi. Atunci mai mult am simțit decât am văzut cum se apleacă. Am stat nemișcată, fiind pregătită de impact. Când buzele lui le-au atins pe ale mele, am încercat din răspuț să simt ceva. Și, într-un fel, am și simțit. Dar nu era nici măcar pe departe o senzație asemănătoare cu vreuna trăită în timpul săruturilor din trecut. Era doar un memento a ceea ce fusese viața mea, urmat de un mare regret că dispăruse pentru totdeauna.

Treisprezece

În timpul sărutului, Kitty și cu tata au plecat, presupunând, cum era și firesc, că eu și Chip voiam să fim singuri.

De fapt, ceea ce îmi doream cu adevărat era puțin timp ca să discut cu Kitty. Și să-l îmbrățișez pe tata pentru rănilor pe care nu știa că le poartă. Și să-mi dau seama unde naiba dispăruse mama.

Dar Chip nu și-a îndepărtat fața de a mea pentru multă vreme.

Ceva la el sărutându-mă, a făcut ca arsurile de la nivelul feței să mă usture. Mi-am vârât mâinile sub pătură, ca nu cumva să mă scarpin.

Când așteptam să termine, a intrat Ian.

— Gata cu giugiuleala, oameni buni, a spus.

Chip s-a retras și ne-am întors spre el.

Ian părea mereu iritat, dar acum era și mai și.

— E timpul pentru terapie, Maggie Jacobsen. Poate că tipul tău te poate ajuta cu transferul cât îmi iau eu o cafea.

Am clătinat din cap. În niciun caz.

— N-a mai făcut asta până acum.

Ian a ridicat din sprâncene.

— Păi n-are a face.

Chip s-a întors spre mine.

— Ce a zis?

— E scoțian, i-am explicat. Vrea să mă ajuti să trec din pat în scaunul rulant. Spune că e foarte ușor.

Chip s-a încruntat, de parcă urma să mai pice un test.

— Poate-mi arăți cum se procedează, i-a zis lui Ian.

— Vrei să-ți arăt?

Chip a încuviințat, și, ca întotdeauna, i-am citit perfect expresia. Se gândea că, dacă primește o lecție, l-ar scuti să facă singur treaba.

Ian a ridicat din umeri.

— Nu-i cine știe ce știință, omule. Dar dacă vrei o lecție, haide. De dragul lui Maggie.

Chip s-a uitat la mine.

— Tocmai ți-a zis *Maggie*?

— Nu poate să pronunțe *Margaret*. M-am întors spre Ian. N-am nevoie de ajutor.

Ian a clătinat din cap.

— Ba da.

— Nu ai spus asta înainte.

— Înainte, îți dădeam o lecție.

— Care? am întrebat. Că ești un ticălos?

Ian a clipit și nu i-am putut interpreta expresia.

— Că *poți* singură, mi-a spus el. Apoi s-a uitat din nou la Chip. Dar asta nu înseamnă că trebuie.

Chip m-a privit.

— Nu înțeleg deloc ce spune. Parcă ar avea un defect de vorbire.

Ian nu și-a luat ochii de la mine.

— Ai grijă, omuleț!

Și exact atunci s-a auzit o bătaie în ușă, apoi vocea tatei.

— Ați terminat cu pupatul?

— Da, am zis eu și Chip simultan.

A intrat tata, cu mama după el, arătând confuză.

— Uite pe cine am găsit la automatul cu dulciuri!

— Unde e Kit? am întrebat.

— A trebuit să plece, a răspuns tata. Are întâlnire cu Benjamin Grasu', mi-a zis, pe un ton șoptit, ca și cum ar fi fost pe o scenă și voia să fie auzit doar de mine, nu și de ceilalți actori.

Mama, la câțiva metri în urma lui, ținea un baton *Hershey*, nedesfăcut, în mână. Părea zguduită. Am avut o tentativă de a comunica telepatic cu ea, încercând să îi promit că *nu îi voi spune tatei niciodată* ceea ce aflasem de la Kit. Dar nu cred c-a funcționat.

Tata era pe atât de vesel, pe cât era de neștiutor, iar asta mi s-a părut și mai trist. A înconjurat-o pe

mama cu brațul și a strâns-o ușor. Apoi i-a zis lui Ian:

— Aș vrea să văd și eu cum se face transferul.

— Ai auzit conversația? am întrebat.

— Sigur, mi-a zis tata. Poți auzi totul de pe hol.

Așa am știut că tu și *iubițel* ați încheiat sesiunea.

— Atunci de ce ai întrebat?

A ridicat din sprâncene.

— Ca să te fac să te simți prost.

Parcă încercând să încheie discuția mea cu tata, Ian a tușit. Apoi s-a aplecat după planșa de transfer din spatele meu și a coborât patul.

L-am privit pe Chip. Pe lângă Ian, părea dintr-odată un *omuleț*. Mă gândisem mereu la el ca fiind genul de tip *aranjat* sau *sportiv*, dar văzându-l în preajma lui Ian, îmi lăsa impresia de om micuț și firav.

— Faza cu transferul, le-a spus Ian tuturor, este să o lăsați pe Maggie să facă tot ce poate de una singură. Însă e indicat să stați aproape. Există tentația, când o persoană iubită se chinuie, să vrei s-o ajuți prea mult. Nu uitați că lupta o face mai puternică.

Atunci i-am aruncat o privire lui Ian. Eram în pericol de multe lucruri, dar să primesc prea mult ajutor, cu siguranță nu.

Însă Ian nu se uita la mine, ci la Chip.

— Cel mai important lucru, a zis el, este să fiți prezenți.

Când a terminat să-l privească pe Chip de sus, a atins planșa și a făcut un semn către mine ca și cum mi-ar fi spus: *Vino aici*.

Mi-am dat cuverturile la o parte, și cu toții am văzut – pentru că purtam un halat pentru proiectul *folosește olița* – picioarele mele goale.

Chip le văzuse de o mie de ori, le mângâiasse, le sărutase, chiar le răsese o dată, într-o încercare de joc erotic care funcționase mai bine în teorie decât în practică. Dar acum, nu erau picioarele pe care le cunoștea el. Se atrofiaseră într-atât, chiar și în

scurta perioadă de când eram aici, că arătau ca picioarele unui vițel nou-născut: foarte subțiri, moi și nesigure. Într-un cuvânt – diforme.

Să le văd m-a făcut să mă rușinez profund. Le detestam. Voiam să le lovesc cu pumnii. Voiam să le transform în niște mase însângerate pe saltea.

— Vei avea nevoie de pantaloni pentru sală, fetițo.

I-am arătat mamei dulăpiorul, iar ea a găsit o pereche într-o geantă sport, alături de ultimul meu sutien curat – roz bombon, cu dungi ca de tigru. A mai luat și unul dintre cele câteva tricouri pe care le tăiasem la umăr.

Ian m-a ajutat cu blândețe să mă îmbrac cu pantalonii, ridicându-i, iar când a trebuit să mi-i trag în jurul fundului și șoldurilor, s-a aplecat ca să-i înconjoare gâtul cu brațele. M-am sprijinit de el cât să-i inhalez mirosul delicios. De ghimbir. De condimente dulci, ca pentru prăjituri, amestecate cu un iz microscopic de masculinitate sărată.

Nici măcar nu pot să exprim în cuvinte, dar probabil știți momentul acela când aduc tava cu deserturi la restaurant, iar voi deja v-ați hotărât ce vreți. *Aceea de acolo!* Exact așa am reacționat eu la mirosul lui.

Apoi a urmat faza de îmbrăcare a părții superioare, așa că mama le-a cerut bărbaților să părăsească rezerva.

— Chiar și eu? a întrebat Chip.

— Mai ales tu, am zis eu.

Câteva minute mai târziu, când bărbații au fost din nou primiți înăuntru, aveam un look de *Flashdance*⁽¹⁹⁾, cu bareta sutienului care corespundea părții arse vârată la subsuoară. Pentru o persoană obișnuită, ar fi fost o ținută provocatoare. Pe mine însă arăta de-a dreptul trist, iar mama a promis să îmi aducă alte haine a doua zi.

Apoi Ian a început demonstrația, însă eu nu eram deloc atentă. Încercam să îl adulmec din nou.

Mai târziu, la sală, pe covoraș, când Ian se ocupa de picioarele mele, i-am mărturisit:

— Îmi pare rău că ți-am zis că ești un ticălos.

— Ai zis *poate*. E diferit.

— Nu tocmai.

Cu o persoană obișnuită, ar fi putut fi un început de conversație, dar Ian a lăsat-o moartă. Am continuat să lucrăm mai întâi o parte, apoi cealaltă, după am făcut niște abdomene. I-am urmărit pe ceilalți terapeuți vorbind cu pacienții lor, încurajându-i, glumind, și nu m-am putut abține: m-am simțit nedreptățită.

Orice încercare de discuție se stinge ca un cărbune în apă.

— Ești căsătorit? am întrebat.

— Nu.

Am așteptat.

Nimic.

Pauză incomodă.

— Ai copii?

Și-a încleștat maxilarul.

— Nu.

Pauză.

— Hobby-uri? Chestii pe care le faci ca să te distrezi?

A urmat o altă pauză atât de lungă, încât am crezut că nu va răspunde. Era agonie pură din punctul de vedere al conversației.

— Triatlon.

— Participi la triatlon ca să te distrezi?

— Provocările *sunt* distractive.

Aș spune că, în mare, era la fel de bucuros să discute cu mine, cât era să discute cu Myles. Dar eu nu eram Myles, la naiba! Nu îl tachinam așa. Nu îl provocam. Nu îi supravegheam fiecare mișcare.

Sau poate că, într-un fel, asta făceam.

Nu mi-am dat seama atunci, dar faptul că Ian era atât de reticent îmi făcea bine. Când unii oameni –

nu toți, doar unii – fug de tine, vrei să alergi după ei. Așa era Ian – atât de retras, că mă atrăgea pe mine afară din carapace.

— Mulțumesc pentru lecția despre transfer.

Nimic.

— Familia mea a luat-o un pic razna, am încercat.

Nici măcar un gest. Lucra cu gleznelor mele, cu capul aplecat.

Într-un târziu, am încercat ceva diferit:

— Știai că îți poți bea propria urină?

A ridicat privirea, foarte surprins, și a zâmbit șocat, o fracțiune de secundă, înainte să lase din nou capul în jos.

— Nu știam, mi-a spus, întorcându-se la treabă.

Dar acum că aflasem că zâmbetul era posibil, mai voiam încă unul.

— Unele jachete de tweed sunt vopsite așa.

Nimic.

— Romanii se spălau pe dinți cu urină, ca să îi albească.

Când nici asta nu a primit răspuns, m-am uitat să văd dacă își ascundea zâmbetul. Și chiar asta făcea.

Acum, îmi prindea benzi gigantice de cauciuc în jurul gleznelor, pentru rezistență. Apoi, m-a rostogolit pe burtă și mi-a spus să trag de ele până când îmi atingeam fundul cu călcâiele. Asta mi-ar fi întărit tendoanele, se pare, care erau încă funcționale.

— Vrei să îmi ating fundul cu călcâiele?

— Încearcă.

— Chiar trebuie să se atingă?

— Nu.

— Vrei să spui că este mai important să încerc decât să reușesc?

— Întotdeauna.

A urmat apoi o altă pauză lungă, de tăcere, cât timp am încercat – fără să reușesc – să îmi ating fundul cu călcâiele.

- Nu ești foarte vorbăreț, nu? am zis.
- Nu când lucrez.
- Alți oameni par capabili să le facă pe ambele.
- Eu nu sunt ca alți oameni.
- Așa se pare.
- Suntem aici să te ajutăm să devii mai puternică. Nu ca să facem glume.

Chiar atunci, un grup de alți fizioterapeuți a izbucnit în râs la ceva ce zisese unul dintre pacienți.

M-am uitat în ochii lui.

— OK.

Dar n-o puteam lăsa așa. Niciodată nu mă simțisem în largul meu în tăcere. Nu pot să merg la masaj, la manichiură sau la epilare inghinală fără să vorbesc încontinuu. De asemenea, nu pot să fiu în prezența altei ființe umane, mai ales una pe care o cunosc bine, fără să vorbesc, fie că vrea și ea sau nu. M-am uitat iar la ceilalți preparatori fizici, care conversau plini de bunăvoință cu pacienții lor. Dacă aș fi fost repartizată unuia dintre ei, poate aș fi rămas pasivă și aș fi lăsat conversația să vină și să plece, dar să fiu blocată în același spațiu cu regele tăcerii mi-a trezit toată nevoia compulsivă de a vorbi și am început să turui, ca o nebună.

Hotărâsem că orice este mai bine decât nimic.

De aici monologul următor, livrat în timp ce stăteam întinsă pe spate, adresându-mă tavanului, în timp ce Ian mă făcea să împing diverse obiecte cu picioarele:

— Știai că m-am logodit chiar în ziua accidentului? Cred că da. Toată lumea pare să știe acest detaliu. Asistentele vorbesc mereu despre asta. Le aud pe coridor. Le pare atât de rău pentru mine... Nu își pot imagina cum este să fii în locul meu. Asta mi se pare amuzant, pentru că nici eu nu pot. Cea mai frumoasă zi din viața mea și cea mai cumplită sunt, de fapt, una și aceeași. Cât cântărește asta într-o viitoare căsnicie? Dacă se va întâmpla. Dacă prințul tău fermecător nu devine un

alcoolic jalnic și nu moare într-un șanț, undeva. Acum port inelul ăsta și nici măcar nu vreau. Sau poate vreau. Nu știu cine sunt. Cândva, alergam. Am alergat la trei maratoane. Nu am luat nicio medalie, nimic, dar știam cum să trag de mine și cum să mă dedic unui obiectiv. Când lucrurile mergeau prost, ieșeam la alergat. Alergam prin ploaie. Uneori, alergam noaptea sau la patru dimineța. Acum ce-o să fac? O să ies să mă *rostogolesc*? Nu mă pot mișca. Abia dacă pot respira. Dar cine sunt eu să mă plâng? Sunt fete vândute ca sclave. Copii bătuți. Jumătate din lumea asta o duce mai rău ca mine – probabil cu mult mai rău. O parte din timp simt că mă plâng, iar cealaltă parte, că am îndurat ceva dincolo de orice imaginație. Și nu găsesc o cale de mijloc. Tot ce știu este că viața mea, așa cum o cunoșteam, nu mai este. Nimic nu mai e la fel. Mâncarea nu mai are același gust. Vocile nu sună la fel. Urăsc lucrurile care îmi plăceau cândva. Urăsc și lucrurile pe care le uram. Nu vreau să văd pe nimeni, nu vreau să vorbesc cu nimeni. Telefonul meu are vreo cincizeci de mesaje necitite. Mă detest și detest pe toată lumea. Mă gândesc la moarte. Pare mai ușor. Dar nu vreau să mor. Nu vreau nici să trăiesc. Mama spune că singura cale să mă fac bine este să cred c-o să mă fac bine – să fiu o maniacă hotărâtă, ca nici măcar legile firii să nu mă poată opri – dar apoi mă uit la tăieții pe care-i am în loc de picioare și nu îmi vine să cred. Parcă mi-ai cere să admit că este verde cerul. Cerul nu este verde și nu pot pretinde că ar fi. Tot ce știu este că nu simt nimic, nici măcar speranță.

Într-un punct al acestui monolog, am închis ochii. Când, am rămas fără cuvinte și am tăcut, mi-am dat seama că Ian îmi pusese jos picioarele și nu mă mai atingea. Plecase? Poate după cafea? Poate de tot? Știam că nu asculta, însă ceva la ideea că nici măcar nu mai era acolo m-a durut puțin.

Am deschis ochii și atunci am văzut că se ridicase și se apleca să mă ia de mâini.

— Ridică-te, mi-a zis, fără să mă privească, într-un fel care mi-a dat impresia clară că eram doar o altă obligație iritantă a zilei.

L-am luat de mâini, dar nu m-a tras în sus. M-a ținut, în timp ce eu mă ridicam în fund.

Când m-am așezat, mi-a dat drumul.

Apoi s-a aplecat în fața mea și s-a uitat pentru prima dată în ochii mei. S-a uitat direct în pupilele mele, până când mi-a atras atenția și mi-a spus:

— Fie că o să mergi din nou sau nu, un lucru îți pot spune sigur.

— Care?

A inspirat adânc.

— Încercarea este cea care te vindecă. Atât trebuie să faci. Să încerci.

Alte cuvinte nu a mai rostit tot restul zilei.

Paisprezece

Mai târziu, m-am simțit stânjenită.

Îl *asaltasem* cu vorbăria mea. Cu siguranță, nu îi plăcea să vorbească și nici nu ceruse să asiste la expunerea poveștii mele jalnice. Fusese robotic tot timpul și, după aceea, își păstrase o expresie neutră.

Să încerci te vindecă. Asta mi-a rămas în minte.

A doua zi, m-am trezit gata să încerc. Nu știu de ce.

După rutina de dimineață, mi-am petrecut *ora de odihnă*, pe care o folosisem până atunci să mă uit pe pereți, ca să fac cercetări despre accidentările la coloana vertebrală. Mama mea nu era singura persoană care putea citi articole. Am început cu Fundația *Christopher Reeve* și am continuat să citesc despre așteptări, terapii, strategii, echipamente, îmbrăcăminte și teorii experimentale. Am învățat termeni precum *germinare axonală*⁽²⁰⁾ și *neurogeneză*⁽²¹⁾ și am memorat numele și numerele tuturor vertebrelor. Am studiat diagramele anatomice ale coloanei și ale întregului corp. Am căutat pe *Google* termenii *accidentare coloană vertebrală* și *recuperare miraculoasă* și am citit fiecare articol găsit de mama, plus alte câteva. Am ales să mă motivez. Am făcut liste cu lucruri menite să îmi readucă speranța. M-am obligat să mă uit la cer și să-l văd verde.

În momentele acelea – indiferent că aveau loc după-amiaza târziu, când mușchii îmi tresăreau de la tot ce mă forțase Ian să fac, sau că se întâmplau la ore târzii din noapte, când mă trezeam și nu mai puteam adormi – mă simțeam din nou ca mine, cea dinainte. Pentru că așa cucerisem fiecare provocare a vieții, cu organizare impecabilă și concentrare. Prin urmare, am pus-o pe Kitty să îmi cumpere dosare și pixuri. L-am rugat pe tata să îmi

seteze o imprimantă și am început să printez articole și să le organizez în dosare diferite, aplicând coduri de culori.

Mama spusese ceva bun: nu aveam timp să jelesc. Tot ce citeam îi confirma spusele. Există o șansă pentru recuperare, și apoi ar fi fost o prostie să sper la mai mult. Irosisem două săptămâni, iar asigurarea mai putea sponsoriza doar patru și jumătate. Așa că mai aveam o lună. O lună ca să încerc toate lucrurile posibile pentru a-mi recăpăta viața.

Am citit un articol care spunea că trebuia să vorbești cu trupul tău și să îi spui ce voiai, așa că asta am și făcut. Altul spunea să îți masezi membrele ca să obții răspunsuri de la nervi. Am făcut și acest lucru. Iar altul recomanda o listă de scopuri tangibile, pe care să le bifezi pe măsură ce le realizezi, așa că am făcut-o și pe asta.

Lista suna cam așa:

- să îmi mișc degetele de la picioare;
- să îmi îndrept degetele de la picioare;
- să îmi îndoi degetele de la picioare;
- să îmi rotesc picioarele la trei sute șazeci de grade, din glezne;
- să îmi întăresc pulpele;
- să îmi întăresc abdomenul;
- să îmi mișc picioarele folosind genunchii;
- să fac un pas;
- să stau singură în picioare cinci minute;
- să merg din nou – ca o șefă!

Dintre toate lucrurile de pe listă, puteam face doar unul, și anume: puteam sta cu genunchii blocați (cu un picior pe podea și celălalt îndoit la spate) vreo două minute, însă asta numai dacă aveam o bară sau o persoană de care să mă țin. Și totuși, să fiu în stare să îmi țin, pe rând, genunchii fixați era ceva greu de înfăptuit. Mulți oameni nu reușeau nici măcar asta.

Dar dintre toate sfaturile descoperite și dintre toate trucurile mentale pe care le-am încercat, favoritul meu era articolul care spunea să îmi vizualizez iar și iar scopul final. Vreți să știți care era scopul meu final? Să ies din spital, într-o zi de primăvară, în scaunul rulant și să mă duc acasă pentru totdeauna, iar acolo să dau peste Chip.

În imaginația mea, purtam blugii mei preferați și o cămașă cu guler albastru-petrol, care-mi acoperea toate cicatricile, iar el venea să mă ia, dar se oprea văzându-mă, fiindcă arătam mult mai bine decât s-ar fi așteptat. Departe de luminile bolnăvicioase ale spitalului și de decorul liliachiu, cu razele soarelui mângâindu-mi pielea după o lungă perioadă, aveam o strălucire aparte. Dintr-odată, Chip mă vedea nu ca pe o invalidă pentru care ne pare tuturor rău, ci ca pe mine, cea reală. În secunda aia, cât rămânea el pe loc, eu mă ridicam și făceam un pas spre el, apoi încă unul, iar el era atât de uluit, că nu mai putea respira.

Ăsta era. Marele final. Eram din nou eu, însă mult mai bună. Pentru că îi uimisem pe toți. Făcusem imposibilul. Mă întorsesem din iad – mai înțeleaptă, mai puternică și recunoscătoare pentru toate binecuvântările cotidiene.

Chip se simțea uluit, apoi cuprins de o dragoste disperată, iar cea mai bună parte era că, în fantezia mea, mă identificam cu el și trăiam aceleași lucruri. Era o ușurare profundă, pentru că tot ce simțeam față de corpul meu torturat, disfuncțional, zilele acestea, era dispreț. De fapt, nu. *Dispreț* e un termen prea simplu. Era mai mult decât atât. Era dezamăgire. Dezgust. *Repulsie*.

Dar în imaginația mea totul dispărea. Tot ce fusese rău era înlocuit de admirație. O citeam pe fața lui atât de limpede, încât o simțeam și eu. Mă prindea în mreje și era extraordinar de plăcut să revin la acel moment, iar și iar. Chip era uluit de tăria mea de caracter, de determinarea mea de a-mi fixa obiective și de puterea de a reuși. Apoi

ajungeam în brațele lui, iar el mă săruta de parcă reușisem într-o nouă provocare. Până și părul meu arăta ca înainte sau chiar mai bine – *de ce nu?*

Nu era îngăduință de sine, mă asigurase articolul. Era terapie.

Trebuia doar să văd ce voiam. Trebuia să *vreau* ce voiam. Trebuia să îmi creez o viziune ca să pot avansa. Cu cât petreceam mai mult timp creând acea imagine în mintea mea, cu atât eram mai aproape de concretizarea ei. Așa că, în baza acestei teorii, mi-am permis să tânjesc după vechea mea viață, deoarece, cu cât tânjeam mai tare, cu atât eram mai atrasă și mai motivată să îmi redobândesc viața de dinainte de accident.

Oare faptul de a-mi concentra fantezia în jurul lui Chip nu era cam un soi de manifest anti-feminist?

Poate.

O puteai percepe oricum. Spre exemplu, ca pe o fantezie gen *prințul salvator*, deși, de fapt, Chip nu mă salvase.

El nu făcea nimic în fantezia mea, ci era doar martorul reușitei mele. Făcusem totul singură. Oare profesorul meu, care ținea cursul despre studii de gen în facultate, ar fi spus că reușita mea n-ar fi putut fi considerată importantă, n-ar fi putut avea însemnătate sau n-ar fi putut determina reacții emoționale până când nu era apreciată de un bărbat? Sigur. Da, e corect. Poate că la asta puteam lucra într-o zi, la terapie. Dar mai aveam patru săptămâni și jumătate, iar vizualizarea era puternică. Aveam nevoie de toată puterea.

Să mă concentrez mă ajuta să simt că dețin controlul, îmi limpezea mintea. Cel mai rău lucru la acele prime două săptămâni în spital fusese să fiu atât de pasivă și de pierdută.

Într-o seară, Kit a venit cu un teanc de articole despre beneficiile pentru sănătate ale cântatului și mi le-a trântit pe cărucior.

— Am stat toată ziua online, mi-a spus ea, și am căutat motive ca tu să cânti.

— N-o să cânt, Kit.

A ridicat prima treime dintre acele lucrări.

— Acestea vorbesc în detaliu despre beneficiile emoționale ale cântatului.

— Nu mă interesează.

A ridicat și a doua treime.

— Beneficii sociale.

— Nu-mi pasă.

— Iar astea, a ridicat ultima treime, teancul semănând cu *Statuia Libertății*, se referă la beneficiile fizice.

Am oftat.

Kit a început să numere pe degete.

— Cântatul ajută la eliberarea oxitocinei, dopaminei și endorfinelor. Scade anxietatea și depresia. Reduce stresul și ajută la reglarea sistemului endocrin. Creează o mai bună oxigenare a sângelui și îmbunătățește calitatea somnului. Crește procentul de anticorpi și întărește sistemul imunitar. Și... s-a apropiat pentru finalul apoteotic.

— Nu spune că te face fericit.

— Te face fericit.

Mi-am lăsat capul să cadă pe pernă.

— Nu vreau să fiu fericită.

— OK. Nu fi. Dar cântă. Îți face bine din toate punctele de vedere.

— Reduce inflamația de la nivelul coloanei vertebrale?

— Nu există niciun studiu care să spună că nu.

Trebuia să recunosc că era pregătită. Fata asta avea de gând să mă facă să cânt sau să moară încercând. Apoi mi-a descris studiu după studiu. După aceea, mi-a spus povești motivaționale. Nu s-a dat bătută și m-a asaltat cu statistici și subiecte care să mă inspire. Spre exemplu, mi-a spus că un studiu clinic din Danemarca – sau Olanda? – urmărise trei sute de pacienți cu cancer, din care jumătate intrase în coruri și cânta de cel puțin trei

ori pe săptămână, iar jumătatea cealaltă, grupul de control, nu făcuse asta. Cei care cântau au avut șanse mai ridicate de a intra în remisie și de a rămâne la acel stadiu și și-au sporit speranța de viață cu șase luni față de ceilalți.

Când am vrut să protestez, a continuat:

— Da, știi, știi. Nu ai chef să cânti. Știi ce? Îmi dai senzația că poți cânta doar dacă ești *deja* fericită. Dar eu cred că simplul fapt de a cânta *te poate face* fericită, iar știința pare să fie de acord cu mine. În plus, o endorfină, două n-o să-ți strice.

— Eu nu cred că mai pot fi fericită.

— Eu cred că poți.

— De ce tot insiști cu asta?

— Pentru că adori să cânti.

Cândva, adoram să cânt.

— Îmi place să cânt la fel de mult ca oricui altcuiva.

— Fals. Așa zice mama.

M-am uitat la ea urât, de parcă o luase razna.

— Mama nu vorbește despre cântat.

— Exact. Nici nu îl încurajează, nici nu îl prețuiește. Nici nu îți recunoaște talentul.

— Nu sunt o cântăreață talentată. Sunt o persoană obișnuită.

— Cu voce perfectă.

— Nu am o voce perfectă.

— Poți să cânti *orice*. Chiar orice! Crezi că toată lumea poate asta?

Am ridicat din umeri.

— Nu. *Nimeni* nu poate, a adăugat.

— Mare lucru.

— Este mare lucru. N-ar fi trebuit să renunți. Acum, ai de gând să începi să cânti sau o fac eu?

Dar nici măcar n-a așteptat răspunsul. S-a mișcat repede, ca să nu o blochez și, când a rămas fără *muniție*, fără să se oprească, și-a atins telefonul pe care pregătise deja *Let It Be* și a apăsat PLAY.

Știa că nu pot rezista acestei melodii.

S-a apucat să fredoneze în timp ce o priveam cu gura închisă și brațele la piept. Apoi a început, deliberat, să greșească versurile, cântând chestii de genul: *And when the broke and hardened people*^[22].

— *Broken-hearted people*^[23]! nu m-am putut abține să nu o corectez.

— *For though they might be partying*^[24], a continuat ea.

— *Parted!*^[25] am urlat. Nu *petrec*. Nu este un cântec despre petreceri.

Dar ea se distra prea bine. A mutilat restul cântecului, schimbând *whisper* în *whistle* (șoaptă în fluier), *cloudy* în *crowded* (înnorat în aglomerat) și *light* în *blight* (lumină în necaz), în timp ce eu protestam tot mai vehement. În cele din urmă, neam apropiat de final.

— Știi că l-am pus pe *repeat*^[26], nu?

Și uite așa, când a început din nou, cu acordurile sale profunde și sentimentale de pian, de care ne aminteam de pe discurile vechi ale tatei, mi-am sprijinit capul pe pernă, mi-am fixat privirea în tavan și mi-am permis să cedez. Iubeam cântecul acela. Era ca o hrană de alinare, făcută din piese ale trupei Beatles. Chiar m-ar fi ucis dacă aș fi luat o mușcătură mică?

— Bine, am zis, dar cânt-o corect de data asta.

— Tu ești șefa.

Am cântat.

Da, am cântat puțin, improvizând o armonie care să completeze linia melodică originală, fredonată de Kit.

M-a făcut fericită? Cu siguranță nu m-a făcut nefericită. Când s-a terminat, am cântat-o din nou.

Cincisprezece

După aceea, am stabilit un program zilnic și ne-am ținut de el.

Prima mea sarcină în fiecare dimineață era să încerc să îmi mișc degetele de la picioare. Nu reușeam. În continuare, făceam următoarele lucruri: mergeam la baie și mă spălam cu buretele, îmi schimbam bandajele, aplicam unguentul *Silvadene*, făceam terapie ocupațională cu Priya, care era încântată de progresul meu legat de transferul pe și de pe scaun, mă spălam pe dinți, îmi făceam nevoile singură, mă încălțam cu tenișii și legam șireturile, îmi puneam și scoteam șosetele și mă îmbrăcam, fără niciun ajutor, cu pantalonii de yoga. De asemenea, începeam să progrez la parcursul cu obstacole pentru scaunul rulant, mergând într-un loc special conceput pentru un astfel de antrenament, care era situat lângă sala de terapie fizică. Puteam să iau atât curbele înguste, cât și să ocolesc obiectele pietruite fără să mă răstorn, iar Priya făcea deja aluzie la ultima frontieră: curbe și trepte. Apoi, a vrut să mă ducă la bucătărie, ca să parcurgem o tură de prăjiturile, așa, de antrenament.

Și, nu în ultimul rând, a insistat să mă apuc de tricotat.

— Tricotat? am întrebat-o.

— E bine să ai un hobby, mi-a zis.

— Pot să-mi aleg eu unul?

— Nu.

La mijlocul zilei, luam mereu prânzul cu părinții mei, care apreciau cu fețe optimiste poveștile motivaționale despre oamenii ca mine, istorisiri pe care le găsisem online.

Urma terapia cu Ian, care continua să se priceapă de minune la *nevorbit*. Foloseam bicicleta și covorașul aproape zilnic și mai alternam și cu alte elemente, cum ar fi paralele și inelele. M-a pus

chiar și pe cadru de câteva ori, operațiune care presupunea prinderea într-un ham și atârnarea de un cadru metalic, deasupra unei benzi rulante. Eu îmi aduceam coapsele în față, iar Ian mă ajuta să îmi poziționez picioarele și să fac cu ele mișcări ca de mers.

Ideea era că șira spinării și chiar și mușchii în sine aveau, cumva, un simț al memoriei. Mersul, în teorie, reprezenta o activitate omenească fundamentală și, în unele cazuri, putea să nu aibă neapărat nevoie de creier ca să îl direcționeze. Așadar, ca un reflex, semnalele neurologice pentru mers se puteau redirecționa singure și puteau *părăsi* creierul complet, dacă erau suficient de inspirate.

În urma tuturor procedurilor întreprinse până acum, existau îmbunătățiri, cu siguranță. Articulația genunchiului era mult mai puternică și acum o puteam fixa (spre exemplu, când încercam să ridic genunchiul la spate și să-l țin pentru o perioadă așa). De fapt, tot trunchiul meu era mai puternic, iar masa musculară pierdută în urma accidentării și a statului în patul de spital, fără niciun fel de exerciții, își revenea.

Dar adevărul era că, dacă tot ce se afla deasupra genunchilor făcea progrese, ce se afla dedesubt, nu.

În ciuda tuturor lecturilor, diagramelor, sublinierilor și scopurilor avute. Chiar și cu toate proiecțiile mele interioare – cu plimbări nocturne prin pădure, pe plajă ori într-o parcare goală – care erau atât de convingătoare, că uneori mă întrebam dacă viața din ele nu era cumva cea reală și viceversa – îmbunătățirile aveau rezultate slabe.

Cel puțin acelea referitoare la porțiunea de sub genunchi.

Dar să revenim la realitate.

Într-o zi, am crezut că mișcasem un deget de la picior, dar n-a mai văzut nimeni. În altă zi, pe

bicicletă, am simțit că împinsesem cu talpa, dar când am încercat să repet mișcarea, doar s-a târât.

Mama mi-a adus o serie de cărți de specialitate care spuneau că, atât timp cât corpul se putea adapta la îmbunătățirile anterioare, platourile tibiale^[27] erau normale. Așa că *platourile sunt normale* a devenit un fel de mantră a mea, interioară.

Mai nou, Ian a devenit principalul subiect de conversație în serile cu Kitty. Voia să primească *Raportul morocănos*, iar eu aveam instrucțiuni precise să notez fiecare zâmbet ascuns, orice cuvânt spus și fiecare moment omenesc. Petreceam atât de multe ore încercând să îl analizăm din punct de vedere psihic pe Ian, încât am ajuns la o vastă teorie: încercam să aplicăm o psihologie profundă^[28]. Poate că, am decis noi, femeile vorbeau despre bărbați ca și cum acest lucru ar fi fost un mecanism de apărare, de protecție. Cumva, era ca o distragere de la problemele reale din viețile lor.

Fără îndoială că mi se părea mai amuzant să mă agit pentru Ian, decât pentru mine.

Poate ar fi trebuit să vorbim despre Chip. Dar nu prea mă mai atrăgea mare lucru la el.

În ciuda promisiunilor, după repetarea cererii în căsătorie, reușise doar trei vizite scurte în trei zile, rămânând mereu în picioare și parcă așteptând să fie eliberat. Avea o sincronizare groaznică: chiar când apărea asistenta pentru baie cu buretele, când Priya mă forța să exerseze dezbrăcarea pantalonilor sau când mă îndreptam spre baie. Rămâneau vreo treizeci de minute când, în loc să aibă toată atenția concentrată către mine, își verifica mesajele iar și iar, mă săruta sec și dispărea. Așteptam să îl văd toată ziua, cu ochii la ușă, sperând să apară, dar când venea mă trezeam că îmi doream să plece cât mai repede.

Eram confuză.

Ian era un subiect mult mai atractiv. Era aproape ca un personaj fictiv misterios. Chip, cu toate defectele lui, era prea real.

După multe discuții, Kitty a dezvoltat o teorie complexă despre Ian, cum că în interiorul lui era blocată o persoană amuzantă, care încerca să iasă de acolo, zgâriindu-i coastele. A numit-o teoria *Frumosul și bestia* și a insistat că i se întâmplase ceva cumplit în trecut. Dar eu nu eram de acord. Teoria mea era că fusese privat de atenție foarte mult timp, în vreun orfelinat scoțian îndepărtat, astfel încât ratase o fereastră critică pentru dezvoltarea abilităților sociale și a empatiei.

— Este orfan? a întrebat Kitty.

— N-am idee.

Oricare era faza cu Ian, și pe cât de ciudat ar suna, s-a dovedit a fi ceva benefic pentru mine.

Nu vorbeam prea mult cu alți membri ai personalului, dar, când apărea Ian, dezlănțuiam orice gând, teorie, observație, vis sau opinie ținute în interior cu o zi înainte. Parțial, asta se manifesta ca o frică față de momentele de tăcere, dar mai remarcasem și că era din ce în ce mai amuzant să râd de el. Era ca încercarea de a provoca un membru al Gărzii Palatului Buckingham să se miște. Ian nu răspundea, și asta mă făcea să mă strădui și mai mult. Am încercat chiar și să îl șochez sau să îl surprind. Am spus toate glumele pe care le știam. Fața lui lipsită de expresie devenea tot mai irezistibilă. Nu reacționa, dar asculta, așa că, odată cu trecerea zilelor, m-am trezit căutând pe *Google* lucruri trăsnete, dorindu-mi să-l văd ca să testez materialul găsit.

— Știi, îi spuneam eu, că fiecare caracatiță are câte trei inimi? Când nu primeam răspuns, treceam la: Știi că există o cutie poștală subacvatică în Japonia? Când întrebarea mea era urmată de tăcere, continuam imediat cu: Ai auzit de tipul ăla care a trebuit să fie hrănit intravenos timp de un an, motiv pentru care și-a pierdut papilele

gustative fiindcă nu le mai folosise de atâta vreme? Da, au dispărut. Limba lui a devenit complet netedă.

Era singura parte a zilei în care mă simțeam ca vechea eu. Singura dată când se ridica puțin ceața. Jocul era atât de incitant, că uitam de mine, pe cât era posibil, în timp ce încercam și nu reușeam să străbat paralelele de la un capăt la celălalt.

Ar fi trebuit să fie cea mai urâtă parte din zi, pentru că ratam provocare după provocare. Dar era cea mai frumoasă.

În aceeași săptămână, mi-au scos bandajele de pe locurile donatoare de sub clavicule, așa că aveam două cicatrici roșii, cărnoase, ca niște fâșii grase de bacon, adăugate la carnavalul ororilor în care se transformase trupul meu. Dar măcar fața mea se vindeca. Câteva bășici de dimensiunea unui bănuț, din zona maxilarului, mi se cicatrizaseră. Cicatricile, într-adevăr, erau mult mai evidente decât bășicile, dar mergeam în direcția bună, cu siguranță, iar restul feței mele abia dacă mai părea arsă. Ce-i drept, zona respectivă mă mânca îngrozitor, exact cum mă avertizase medicul, dar nu m-am scărpinat niciodată.

Kitty continua să apară în fiecare seară cu o gamă diversificată de mâncăruri de la restaurantele noastre favorite, dar și de la unele despre care nu auzisem niciodată. Aproape că nu a lăsat niciun fel gastronomic nedigerat. Astfel, am fost răsfățată cu tot soiul de mâncăruri specifice bucătărilor indiene, thailandeze, mexicane, italiene, cajune^[29], japoneze, vietnameze.

Kit își făcuse un scop din a mă surprinde și a mă delecta.

Se alăturase Priiei în privința tricotatului, insistând să fac un fular în timp ce ne uitam la musicalurile ei favorite: *South Pacific*, *Singing in the Rain* sau *Meet Me in St. Louis*. Nici măcar nu mă mai certam cu ea în privința cântatului. Mă alăturam fiecărei melodii fără să protestez, la

început timid – deși, la final, parcă eram deja un fel de Judy Garland.

Fularul pe care mă obligau să îl împletesc era oribil. Credeam că alesesem un albastru precum cerul pe timp de furtună, dar s-a dovedit a fi doar un gri obișnuit. Arăta ca un melc mutant, care dezvoltase tumori.

— Îi facem pompoane, mi-a spus Kit. Nu-i problemă.

Adevărul era că unele părți ale personalității mele au revenit rapid. Încă mi se părea că oamenii și arta conversației erau cele mai bune distracții posibile. Când aveam cu cine să vorbesc, mă concentram pe asta și glumeam compulsiv. Acele clipe erau pentru mine, dacă nu *foarte bune*, cel puțin mai bune decât de obicei.

Dar existau și multe momente de liniște, de tristețe și incertitudine, în care mă simțeam pierdută, adică exact pe dos față de clipele anterioare. Nu vreau să uit de ele pentru că majoritatea erau așa. Tot ce se întâmpla, fiecare sesiune de fizioterapie, baie cu buretele, vizionare de *Auntie Mame* era suprapusă peste un fundal în care eu încercam să-mi țin capul sus. În clipa în care rămâneam singură sau când vedeam ceva la TV care-mi amintea de viața pe care o lăsasem în urmă ori mă trezeam dimineața și îmi aminteam unde eram, cenușiul năvălea înapoi în viața mea. Era o regulă, nu o excepție.

Într-o după-amiază, în pauza dintre fizioterapie și cină, pe care ajunsesem să o privesc drept perioada sacrosantă^[30] dedicată puiului de somn, am primit o vizită neașteptată: mama lui Chip, Evelyn.

A ajuns în timp ce dormeam și a târât scaunul prin cameră până când m-am trezit.

— Ah, a spus ea, dormeai?

Știa că dormeam.

— Da.

— Pari surprinsă că mă vezi.

Eram. Nu văzusem pe nimeni de când mă aflam aici, asta în afara unui cerc foarte restrâns de oameni. Fusesse decizia mea.

— Nu permit vizite.

— Le-am spus că sunt viitoarea ta soacră.

— Presupun că a funcționat.

Nu mă mai văzuse de mult timp – mai exact, de când fusesem adusă la Camera de Urgență.

— Arăți mult mai bine.

Cuvintele ei erau blânde, însă avea o privire critică. Felul în care mă studia mă făcea să vreau să mă scarpin. Apoi, a continuat:

— Cu excepția cicatricilor de pe gât și... Doamne!

Îmi văzuse grefele de piele. Și-a ferit privirea și a încercat să își revină.

— A trebuit să te radă pe cap? m-a întrebat, după o vreme, de parcă răspunsul ar fi fost *da* oricum.

— Nu, i-am spus. Este o tunsoare *pixie*.

— Sunt convinsă că va crește repede înapoi.

— O să-l păstrez așa. Îmi place.

— Să nu faci asta! mi-a zis. E cam masculin.

— Eu cred că e super.

— Sunt convinsă că te vei răzgândi odată ce îți revii.

Mama lui Chip semăna foarte bine cu mama. Se concentra excesiv pe aspectul lucrurilor, în loc să urmărească îndeaproape emoțiile pe care le generau. Era extrem de dură cu ea și cu ceilalți, dar, totodată, era prea milostivă pentru a nu fi așa și în conversațiile politicoase.

Totuși, mai dădea pe lângă, ceea ce mi se părea caraghios.

O cunoșteam de suficientă vreme ca să știu ce gândește. Ea și mama jucau tenis, își făceau pedichiura împreună și întrețineau o prietenie autentică. Erau vecine de zece ani și nu cred că se certaseră vreodată. Era o coincidență remarcabilă

că două femei ca ele ajunseseră vecine. Aveau aceleași păreri despre aproape tot, iar ideea principală a fiecărei conversații era să își valideze reciproc opiniile. Care erau șansele?

Firește că voiau ca eu și Chip să fim împreună și să alcătuim cu toții o mare și minunată familie.

Tocmai de aceea nu mă așteptasem să se încrunte, să își tragă scaunul mai aproape și să spună:

— Vreau să discut cu tine despre Chip.

Mi s-a părut ciudat să îi aud numele. Începuse din nou să facă duș, remarcasem asta la ultima lui vizită, și mi se părea un progres. Trimisese câteva aranjamente florale și, chiar dacă lăsasem instrucțiuni clare ca toate florile pe care le primeam să fie trimise la Pediatrie, cele de la el ajungeau la mine.

Mamei mele îi plăcea să le aranjeze continuu pe pervaz.

Chip depunea ceva efort, trebuia să recunosc.

— Pare să se simtă mai bine, i-am spus lui Evelyn. Face din nou duș.

— Da, a zis ea. Și nu mai stă toată noaptea în baruri.

— Un progres, am comentat.

— Dar, a spus ea, luându-mă de mână, nu cred că e fericit.

Fericit? Era o opțiune? Eu speram la termenul *conștient*.

— De aceea sunt aici, a continuat. Îmi fac griji pentru el.

— Eu îmi fac griji pentru noi toți.

Dar ea avea ceva de spus și, de regulă, nu se lăsa până nu făcea asta.

— A fost doborât de ceea ce s-a întâmplat. L-a sfâșiat în bucăți. Trebuie să se forțeze să vină aici de fiecare dată. Întotdeauna când se uită la sărmana ta față, îl copleșește vinovăția.

— Îmi ceri să îmi pară rău pentru Chip?

Vocea ei a căpătat un ton indignat.

— A fost greu și pentru el, Margaret.

— Sunt convinsă. Cel puțin pentru ficatul lui.

— Nu toată lumea e la fel de puternică, să știi.

— Eu nu sunt puternică. Sunt blocată. Corpul meu continuă să respire împotriva voinței mele.

— Termină cu drama.

M-am sprijinit de pernă și am închis ochii. Renunțasem la puiul meu de somn pentru asta.

Evelyn a profitat de moment și s-a repus în funcțiune.

— Tatăl lui Chip și cu mine am vorbit despre asta și am dori să îți cerem o favoare.

— O favoare?! Am deschis ochii.

— Știi cât de loial este Chip. Știi cât de important este pentru el să facă lucrurile corect. Știi că nu și-ar permite niciodată să anuleze logodna.

— Nici măcar nu sunt sigură că mai suntem logodiți, i-am spus. Stabiliserăm așa ceva?

— Porți diamantul de două carate al mamei. Cred că asta contează.

— Dacă zici tu...

— Nu sunt sigură care sunt așteptările tale, ținând cont de situația ta.

— Situația *provocată de Chip*?

— Doar nu vrei să se însoare cu tine din vinovăție.

— Ce tot vorbești?

— Se află într-un impas, mi-a spus, dându-se puțin înapoi.

— Nu ne aflăm cu toții, ce naiba?!

— Te rog să ai grijă cum vorbești.

— Glumești, nu?

A clipit o secundă.

— Ne descurcăm cu toții cum putem.

— Unii dintre noi mai bine ca alții. Minte mea a început din nou să funcționeze. Stai așa, el te-a trimis? Și-a trimis *mama* să mă amenințe că se desparte de mine?

— Nu știe că sunt aici.

— Așa că ai decis că e treaba ta.

— Copilul meu este treaba mea.

— Nu e un copil!

S-a îndreptat de spate.

— O căsnicie... să începi o viață împreună... are nevoie de un fundament puternic de... A părut să caute cuvântul. Dorință.

Dorință? Vorbeam despre sex?

— *Dorință?!*

— Printre altele.

O furie ciudată, acidă, a început să îmi cuprindă pieptul. Doar nu intrase în rezerva mea ca să îmi spună că fiul ei nu mai voia să mi-o tragă.

— Ah, dar are suficientă dorință, i-am zis.

Chiar voia să abordăm subiectul? Aici voia să ajungă? Bine. Atunci aveam să discutăm despre acest aspect. Puteam să-mi petrec toată ziua așa.

— Chip mă *dorește* în cabana de golf de la club, am spus. Și în dormitorul lui din copilărie. Pe banca din grădină, în spatele statuetelor tale ciudate cu heruvimi. În jacuzziul principal, când sunteți plecați în concediu. Chiar și în cămară, în timp ce voi luați cina de Crăciun. *Copilul* tău este disperat după sex. Are dorință cât cuprinde. Cred că găsește el o cale să se descurce.

Voiam să mă simt bine atacând-o, dar n-a fost așa.

Evelyn a rămas neclintită.

— Asta era înainte, mi-a zis. Lucrurile s-au schimbat.

— Da, f... -i!

Și, *din nou*, și-a întors fața la auzul cuvântului obscen.

— Tatăl lui Chip și cu mine credem că acum caută altceva. Ceva pe care nu-l poate găsi la tine.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Așa credeți?

Avea o față solemnă.

— Spune că vrea să fie cu tine, dar noi vedem cum se poartă.

— Și cum se poartă?

A închis gura, de parcă aş fi pus o întrebare cumplit de nepotrivită. De parcă n-ar fi fost chiar ea cea care deschisese subiectul.

— Nu ai de gând să îmi spui? am întrebat. Despre ce vorbești?

Îmi dădeam seama că simțea că întrecuse măsura.

— Spune-mi, i-am zis pe un ton amenințător.

S-a întors.

Și, când a făcut asta, am văzut amândouă o siluetă în ușă.

Era Chip.

Dacă l-aş fi putut plesni peste față atunci, pe loc, aş fi făcut-o.

— Ai trimis-o pe *maică-ta* să te despartă de mine?

Chip și-a privit mama.

— Ce crezi că faci?

— Încerc să te ajut. Vocea ei a început să tremure. Tatăl tău și cu mine suntem foarte preocupați de starea ta.

Și-a dus mâna la față și mi-am dat seama că își ștergea lacrimile. Dintr-odată, mi s-a părut foarte fragilă – și am regretat puțin toate momentele în care înjurasem.

Un fiu nu poate fi supărat pe mama lui care plânge. Vocea lui s-a înmuiat.

— Mamă, a zis. Nu mă poți ajuta. Nu vreau să ajuți, OK?

S-a apropiat, a sprijinit-o să se ridice și a condus-o afară din cameră. A ridicat mâna spre mine, transmițându-mi *cinci minute*. Cred că voia să o conducă înapoi la valetul spitalului care-i parcase mașina și să o trimită acasă.

Când au plecat, mi-am dat seama că respiram întretăiat și că mă înțepa puțin pieptul, de parcă un acid imaginar ar fi provocat în interiorul meu o vizuină găunoasă, care tocmai fusese inundată de tristețe. Am petrecut apoi câteva minute încercând

să îmi spun că era bine că simțeam *ceva*, măcar, înainte să decid că totul era o prostie. De ce singurele emoții care păreau să pătrundă prin stratul de ceață erau atât de cumplite?

Când s-a întors Chip, am remarcat că arăta – pentru prima dată de la accident – exact ca înainte. Era Chip de care mă îndrăgostisem. Era Chip care își ținea firea, gata treacă cu încredere peste orice obstacol. Arăta de parcă era desprins dintr-o fotografie. Se tunsese. Purta un tricou cu guler polo, fără nicio cută, și pantaloni lejeri, la dungă. Se spălase pe dinți și poate chiar folosise ață dentară.

Mi s-a părut important să îl revăd în formă. De parcă Chip cel adevărat ar fi fost plecat în tot acest timp, iar acum se întorsese, și toată supărarea și împotrivirea pe care le simțeam față de Chip cel nou s-au dezintegrat de îndată ce l-am revăzut pe cel vechi.

— Suntem logodiți? l-am întrebat pe un ton blând. Am stabilit asta?

Mi-a zâmbit în faimosul stil Chip Dunbar.

— Știi că suntem, cel puțin din punctul meu de vedere. *Flirta cu mine!* Poziționarea ta este incertă, dar îmi porți inelul, deci...

— Mama ta crede, i-am spus, desenând ghilimele în aer, că *nu mă mai dorești*.

A râs. Apoi s-a așezat pe scaunul de pe care abia ce se ridicase mama lui, apucându-mă de mână, într-un mod familiar.

— Te doresc. Doamne... te doresc în continuare, și încă cum!

Am dat drumul unei respirații pe care nu realizasem că o țineam. În acel moment, am simțit că aveam o fărâmbă de speranță că lucrurile ar putea fi în regulă pentru noi în cele din urmă.

Până când a continuat:

— Te doresc așa cum erai înainte.

Ce?

— Mă gândesc mereu la tine, așa. Chip și-a lipit fruntea de mâna mea, iar umerii au început să i se zguduie. Mi-e atât de dor de ea, a zis, înfundat.

— Ți-e dor de ea? Dar n-a plecat nicăieri, am spus, fără să încerc măcar să îmi ascund uimirea. E chiar aici.

Plângea? Din nou?

— Mi-e dor de părul ei, a continuat. De mersul ei pe tocuri. De felul în care-i veneau blugii pe șolduri.

Aici a fost de-a dreptul răutăcios.

— Îți dai seama că vorbești despre mine la persoana a treia?

— Îmi pare rău, a șoptit.

— Mama ta crede că vrei să continui cu logodna doar pentru că te simți vinovat, i-am spus. Consideră că nu mai vrei să te căsătorești cu mine, dar, pentru că – știi tu – sunt *paralizată* din cauza ta, ai simțit că este de datoria ta să faci asta.

— Nu. A clătinat din cap, ridicându-l. Încă mai vreau să mă însor cu tine. Îmi doresc mai mult decât orice.

— Cu cine? Cu fata de care îți este dor? Sau cu mine? De parcă nu am fi aceeași persoană! Cu vechea eu sau cu actuala eu?

— Cu oricare tu pe care pot pune mâna.

Asta m-a făcut să zâmbesc puțin. Voiam senzația aceea de bucurie înapoi.

— Deci tot mai vrei să te însori cu mine?

— Mai mult decât pot spune.

M-am simțit bine auzind asta. N-o să mint.

Chip s-a îndreptat de spate și mi-a dat drumul mâinii ca să își șteargă fața. A inspirat adânc, de parcă s-ar fi pregătit să strige ceva, dar apoi s-a oprit. Când a reușit să scoată cuvintele, într-un târziu, au ajuns la mine ca o șoaptă:

— Eu vreau să mă însor cu tine, Margaret. Dar nu cred că pot.

Am rămas nemișcată.

El și-a coborât privirea.

— Cred că, a continuat el, într-un final, n-o să îmi permiti.

Apoi, intuitiv, am știut ce era pe cale să spună. Știam exact despre ce încercase să îmi vorbească mama lui. Și, din nou, eram cu câțiva pași mentali înaintea lui Chip.

Aveam de luat o decizie.

Aș fi putut încheia conversația și l-aș fi scutit de mărturisire, fără să aflu niciodată concret ce avea de gând să spună. Dacă făceam asta, puteam merge mai departe cu noi doi. Adică puteam să ne târâm mai departe, încercând să peticim lucrurile. Am fi putut pune tot ce spuseseam până atunci pe seama *tragediei aviatice* și am fi putut ierta, rămânând concentrați pe șansele mele imposibile.

Aș fi putut apuca pe calea aceea. Mă tenta fantastic.

Dar nu am făcut-o.

— Chip, am spus. Ce s-a întâmplat?

Și-a ținut ochii lipiți de cuvertură și a clătinat din cap.

— Chip, am repetat, mai apăsă. Spune-mi!

A rămas nemișcat.

— Spune-mi!

Apoi mi-a spus. Dar mai întâi a închis ochii.

— M-am culcat cu altcineva.

Nu mă înșelasem. Știam încotro ne îndreptam. Dar cuvintele, odată spuse, însemnau sfârșitul. Ne separau. Până aici fusese totul. El făcuse o alegere, dar făcusem și eu una. Sunt sigură că am simțit multe atunci, dar singurul lucru de care-mi amintesc a fost singurătatea.

— Cu cine? am spus.

— Nu contează.

— Ba contează, f...-i!

Chip s-a ridicat prea repede, răsturnându-și scaunul, care a căzut cu zgomot pe podea. Nu l-a ridicat, ci doar a început să se plimbe la capătul patului.

— Cu Tara, a recunoscut.

— Fosta ta iubită? Cea pe care o numești *Plângăreața*?

A încuviințat.

— Dar nici măcar nu-ți place de ea!

— Știu.

Nu aveam idee de unde să încep.

— Chip...

A sunat mai degrabă a oftat decât a cuvânt.

— Mi-a văzut postarea de pe *Facebook* despre tine și m-a contactat. A început să treacă pe la mine să vadă ce fac. A adus supă.

— A adus *supă*?

— Nu mai mâncam. Era îngrijorată. Apoi, dintr-una în alta...

— Nu-mi povesti. Chiar nu voiam să știu.

Dar acum îl pornisem.

— A venit într-o seară și m-a găsit plângând.

— Ar trebui să-mi fie milă de tine?

— Și nu îmi reveneam. Așa că m-a înconjurat cu brațele...

— Termină.

— Și m-a legănat...

— Chip. Încetează.

— Și ne-am sărutat...

— Termină! Vorbesc serios! Termină! Nici nu îmi dădusem seama cât de tare țipam.

Chiar atunci, ușa rezervei s-a deschis și a intrat Ian.

S-a uitat la Chip pentru o secundă, apoi s-a întors spre mine.

— E totul în regulă?

— Ieși naibii afară, omule! a zis Chip. Vorbim.

Ian a continuat să se uite la mine.

— Nu pe tine te-am întrebat, puțoiule!

M-am uitat la el. Era împietrit de încordare reprimată. Am știut într-o secundă că tata avea dreptate și că acustica dintre camera mea și coridor funcționa bilateral. Dacă îi puteam auzi perfect, și ei mă puteau auzi la fel de bine.

Ian tocmai fusese martorul acestei conversații umilitoare. Sau auzise suficient.

— Pot să fac ceva pentru tine? m-a întrebat Ian atunci, cu o voce mai tandră ca niciodată. Să-ți aduc un pahar cu apă? Să-l bat pe labagiul ăsta până cade lat?

Am zâmbit microscopic, dar Ian s-a prins.

Am clătinat din cap.

— Ne putem termina conversația, te rog? a întrebat Chip, deși nu-mi dădeam seama dacă pe mine sau pe Ian.

— Maggie? a zis Ian, în continuare cu ochii la mine. Este o conversație pe care dorești să o continui?

Am clătinat iar din cap.

— Cred că am terminat.

— Asta e, puțoiule. Tai-o!

Dar Chip nu era pregătit să plece.

— Margaret...

Într-o secundă, Ian a fost lângă el. Era cu minimum cincisprezece centimetri mai înalt decât Chip.

— Ai auzit-o. Ieși.

Atunci, Chip a ridicat mâinile și a dat înapoi.

— OK.

A făcut câțiva pași în spate, fără să se întoarcă, părând să se gândească la opțiuni, și apoi, pentru că nu avea altele, s-a răsucit să plece.

Chiar atunci, am strigat:

— Chip, așteaptă!

S-a întors, iar eu mi-am scos inelul bunicii lui și l-am aruncat spre el cu toată puterea.

S-a ferit și l-am ratat.

Inelul a ricoșat din perete și a topăit sub patul gol de lângă mine, așa că Chip a trebuit să se așeze în patru labe și să se târască după el. Suficientă umilință, cât să îmi dea o fărâmbă de satisfacție.

Dar numai o fărâmbă.

De îndată ce a plecat, s-a lăsat iar ceața.

Mi s-a părut că mă sufoc, deși aveam aer suficient.

Am început să gâfâi, dar cu respirații profunde, pe care le împingeam afară și le inhalam din nou. Pentru o secundă, nu am mai văzut. Camera nu s-a întunecat, ci s-a albit. A devenit neclară, până când nu a mai rămas nimic.

Cu excepția vocii lui Ian, pentru că era încă acolo.

— Ia-o încet, a zis, în urechea mea. Încet. Numără până la patru când expiri. Așa. Acum când inspiri. Bine.

Când mi-a încetinit respirația, lumea s-a întors, iar eu am simțit mâna lui Ian pe fruntea mea, mângâindu-mi părul. Am deschis ochii și iată-i chipul, la doar câțiva centimetri distantă.

— Ești bine, m-a asigurat. Ești bine.

— Ian, am spus, când mi s-a părut OK să vorbesc. Am nevoie de o favoare.

— Orice, mi-a zis. Bineînțeles.

— Am nevoie să mă scoți naibii de aici.

Şaisprezece

Ian s-a ridicat şi m-a analizat un minut. Apoi, s-a întins şi mi-a dat cuverturile la o parte.

— Aşa, a spus. Apropie-te de marginea patului.

Mi-am atârnat picioarele peste margine, iar el s-a aplecat în faţa mea.

— Urcă.

— Ce?! Pe *tine*? Ca la ciuş-ciuş măgăruş?

— Zi că sunt un cal.

— Poate un *Clydesdale*^[31].

— Mişcă, fato. Trebuie să faci lucrurile să se întâmple. Strânge din coapse.

Vestea bună era că puteam. Coapsele mele funcţionau perfect. Tot ce se afla sub ele însă, nu. M-am aplecat până când pieptul mi s-a lipit de spatele lui, apoi mi-am poziţionat picioarele în jurul taliei sale şi i-am înconjurat gâtul cu braţele.

— Dar nu mă sufoca, mi-a zis. Ține-mă din zona claviculelor, a spus şi mi-a mutat mâinile mai jos, după care s-a ridicat. E bine aşa?

Ciuş-ciuş măgăruş. Oare când făcusem ultima dată chestia asta?

— Da, i-am răspuns.

— Nu îţi atingem locurile donatoare sau grefele?

— Sunt OK. Ar trebui să călătoresc aşa mai des.

După aceea, a tras cuvertura de pe patul meu şi a înşfăcat o pernă, apoi a trecut de postul asistentelor – unde toată lumea s-a oprit din ceea ce făcea ca să caşte gura la noi. Când am trecut pe acolo, fără să încetinem, a luat în grabă şi o pungă cu prăjiturile *Milano*, de la recepţie.

Făcea paşi mari şi se mişca repede. Chiar era un *Clydesdale*. Nu mergea la pas, ci la trap. Nu mă mai mişcasem rapid, prin orice tip de spaţiu, de săptămâni bune, şi asta mi-a dat un fior. Am simţit nevoia să râd, dar m-am abţinut.

Ne-am dus apoi spre lift și am urcat la ultimul etaj, după care am parcurs un coridor și am ajuns la o ușă cu o clanță pe care scria: *NU ESTE O IEȘIRE. VA SUNA ALARMA.*

— Hei, aia nu e o ieșire, i-am spus în timp ce ne îndreptam către ea. Hei! *Va suna alarma!*

Însă am intrat pe ușă și alarma n-a pornit.

— Este deconectată, mi-a explicat el, când ușa s-a închis în urma noastră. Aici vin asistentele să fumeze.

Am ieșit afară și mi-am ținut respirația. Era o seară senină de martie, aerul proaspăt îmi gâdila nărilor, iar pe cer se desfășura un uluitor apus de soare oranj și violet. Nu mai văzusem vreodată așa ceva. Sau asta mi s-a părut în acel moment. Ar fi fost spectaculos în orice circumstanțe, ținând cont că nu mai ieșisem din seara accidentului. Cât timp trecuse? Se încheia a doua săptămână de spitalizare după cea petrecută la ATI, așa că erau trei săptămâni în care nu mai văzusem cerul, nu mai simțisem nicio adiere și nu mai respirasem aer curat. Nu era de mirare că mă simțeam așa.

Pe lângă toate celelalte.

Ian a străbătut acoperișul și s-a apropiat de marginea cu vedere spre centrul Austinului și spre clădirea Capitoliului. Cu mine în spate, a așezat pătura pe jos și a lăsat să cadă pe ea perna și prăjiturelele. Apoi s-a sprijinit în palme și în genunchi și s-a apropiat cu spatele de pătură, ca să pot aluneca ușor. Asta m-a făcut să amestec puțin și m-am rostogolit pe o parte, în mijlocul păturii. După aceea, m-a sprijinit pe pernă ca să pot sta pe spate și privi cerul fără să îmi ating grefele.

Cerul. Vântul sufla în jurul meu. Îmi era puțin rece, dar mă simțeam bine. Eram conștientă de limitele mele – de locurile în care mă sfârșeam și continua restul lumii. Eram în viață, m-am gândit. Am simțit asta pentru prima dată, pe acoperiș.

Trăiam.

În secunda următoare, am simțit că Ian mă învelește cu bluza de fleece. Apoi s-a trântit lângă mine, pe spate. A ridicat o prăjiturică în câmpul meu vizual, iar eu m-am întins și am luat-o.

Nu am vorbit și, pentru prima dată – posibil în toată viața mea de până atunci – a fost în regulă. Am ascultat vântul și traficul estompat, aflat la zece etaje mai jos. Și crăntănitul prăjiturelelor pe care le mestecam. Am privit cerul întunecându-se, pe măsură ce soarele dispărea. Mare parte din viața noastră se pierde. Multe momente există doar ca să ne împingă spre următoarele. Dar momentul acela era o destinație în sine.

M-am simțit fericită? Nu tocmai. Când te simți fericit sau bucuros, un soi de strălucire îți cuprinde pieptul, iar inima mea, în acel moment, era prea amorțită pentru asta.

Dacă ne gândim la emoțiile umane ca fiind de fapt muzică, atunci ale mele erau ca o orchestră fără dirijor. *Percepeam* sunete diferite, dar nu știam cum să le citesc sau cum să le combin ca să le înțeleg. Și totuși, nu exista niciun dubiu că instrumentele trupului meu cântau – pielea, în bătaia vântului, plămânii, respirând prospețimea aerului de primăvară și ochii mei, care contemplau imensitatea cerului. Era muzică, muzică bună, chiar dacă nu recunoșteam melodia.

Ținând cont de context, mi se părea ciudat că mă simțeam atât de bine în acele clipe și pot să jur că asta nu a durat mult. Creierul meu știa că viitorul îmi fusese distrus. Mărturisirea lui Chip nu marca doar finalul relației noastre, ci și finalul vieții mele de până atunci.

Dar plăcerea fizică de a fi afară pentru prima dată după o perioadă atât de îndelungată era prea reală ca să fie negată. Mai târziu, aveau să urmeze momente de furie, de pustietate și de suferință pentru tot ceea ce pierdusem, pe măsură ce voi încerca să pricep ce făcuse Chip și de ce. Dar nu încă. Nu în seara aceea. Ian îmi făcuse un dar

imposibil: o pauză de la toate. O experiență visceral de vie, pe care nu o putea depăși altceva.

Eram doar noi și vântul. Și începeau să apară și stelele.

Apoi am auzit vocea lui Ian, surprinzător de aproape de urechea mea.

— Myles mă va concedia pentru asta.

Am întors capul. Iată-l începând o conversație! Atunci și acolo.

— Serios?

El privea cerul, cu un braț sub cap, iar poziția lui era atât de firească, de *prietenoasă*, că m-a șocat.

— Poate că nu. În fond, n-a văzut cu ochii lui. Poate că asistentele nu ne vor da de gol.

— Dar fizioterapeuții nu scot pacienții afară mereu?

— Ba da. În excursii educative. În grupuri. Nu pe acoperiș, singuri.

— Ce crede c-o să-mi faci?

O tăcere tipică lui Ian a urmat întrebării, dar, în loc să mă simt stânjenită, am început să mă gândesc brusc la toate lucrurile pe care mi le-ar fi putut face acolo. Cu cât se prelungea tăcerea, cu atât devenea mai vie imaginația mea. Era la doar câțiva centimetri distanță de mine. Se putea rostogoli într-o parte și își putea apropia fața de a mea. Putea să mă atingă cu una dintre mâinile lui mari. Gândul m-a copleșit. Aproape că simțeam că se întâmplă – greutatea palmelor lui, asprimea începutului de barbă, căldura gurii.

M-am lăsat purtată de fantezia unui sărut, dar vocea lui m-a readus în prezent.

— Există tot soiul de lucruri necavalerești pe care ți le-aș putea face aici, pe acoperiș, iar Myles m-ar acuza de toate, sunt convins.

Este puțin ciudat și, în același timp, puțin jenant să mărturisesc că am avut o fantezie de treizeci de secunde, cât se poate de vie și de neîmpărtășită, extrem de fierbinte și complet nepotrivită cu fizioterapeutul meu, la nicio oră după ce-mi

aruncasem inelul de logodnă în capul fostului iubit. Dar mi se pare important de menționat acest aspect, pentru că în secunde acelea s-a întâmplat ceva. Am simțit un flux de sentimente foarte puternice, foarte entuziaste și foarte *fizice*, ca răspuns la fantezia aceea.

Asta însemna – și erau vești minunate – că puteam simți.

Evident că perioada petrecută în spital nu a fost cea mai erotică experiență a vieții mele. Pe scara îngrijorărilor din luna aceea, viitorul vieții mele sexuale se clasa foarte jos. Probabil, dacă aș fi putut alege între un viitor în care mergeam și unul în care făceam sex, aș fi ales mersul. Dar nu aveam opțiuni. Pentru că tot ce simțeam în partea de jos era, așa cum mi se spunea mereu, *neregulat*, și știam că exista o șansă serioasă să fi pierdut pe vecie acea parte a vieții mele. Deși, chiar dacă mă gândisem suficient încât să verific, mi-ar fi fost prea teamă să încerc. O parte din mine nu voia să știe. *Nu căuta necazuri.*

Dar acum, pe acoperiș, știam.

Corpul meu putea simți, și încă la un nivel plin de entuziasm.

Era adevărat că simțisem lucrurile acelea pentru un bărbat care, mai tot timpul, nu voia nici măcar să se afle în aceeași cameră cu mine, dar nu aveam de gând să mă preocup acum de detalii. Erau vești grozave, indiferent cât de prostesc le obținusem. *Simțeam!* Una dintre marile plăceri ale vieții era încă în meniu!

Simțeam bucurie? Nu. Bucuria nu părea să mai reprezinte o opțiune. Nu eram sigură că *fericirea* era accesibilă. Cel mai bine era să mă limitez la *plăcere*. Simțeam *plăcere* la gândul ăsta și, poate... ușurare. O ușurare la care nici nu știusem că speram.

Apusul fusese înlocuit de un cer noptatic de un albastru profund, presărat cu stele. Am încercat să mă ridic, dar m-am dezechilibrat, iar Ian n-a

pierdut timpul și m-a ajutat. S-a ridicat și el și m-a prins ușor, punându-mă într-o poziție de ședere confortabilă, pe pătură.

— Ești bine? m-a întrebat.

— Aha.

— Pare să-ți fie greață.

Te înșeli amarnic.

— Sunt bine.

— Vrei să ne întoarcem?

— Nu vreau să ne întoarcem *niciodată*.

A ridicat puțin din umeri și a zis:

— Bine.

— Povestește-mi despre șeful tău, i-am spus, în timp ce priveam luminile orașului. Care-i faza?

— Doar dacă-ți pui bluza mea.

— Sunt bine, am zis.

— Pune-ți bluza.

— Faci pe șeful, am mormăit.

Dar m-am îmbrăcat și am simțit din nou mirosul acela delicios, de Ian. A fost atât de copleșitor, încât abia m-am abținut să nu îmi îngrop fața în material și să inspir adânc. Dar m-am prefăcut cu brio că fermoarul era blocat. Apoi, l-am privit pe Ian ca să-i amintesc că așteptam să vorbească.

— Deci? Crezi că Myles te-ar concedia fiindcă m-ai adus aici.

— Myles m-ar concedia pentru asta, da.

— Chiar dacă nu mă placi în felul ăla. Era genul de afirmație pe care fetele o făceau uneori, sperând că exista o șansă infimă ca tipul să le contrazică.

Ian nu m-a contrazis. Uitându-se în zare, a zis:

— Nu te plac în felul ăla.

— Deci ești în siguranță, am concluzionat.

— Nici pe departe.

— Și totuși, care-i faza cu tine și cu Myles?

— Este o poveste lungă.

În acel moment, vântul îmi tot lipea o șuviță de păr pe față. Am încercat să o strecur după ureche, dar era prea scurtă.

— Din câte vezi, am foarte mult timp.

— Am lucrat aici înainte. De fapt, de aceea m-am mutat în Texas, ca să accept o slujbă la spitalul ăsta. Am început de tânăr și am ajuns manager al sălii de fizioterapie. Myles a ajuns aici în același timp cu mine, însă eu am fost tot timpul cel promovat, iar și iar, în detrimentul lui.

— De ce?

— Pentru că el este un labagiu obsedat de reguli și un tiran mărunț.

— Mi se pare corect.

— După ceva timp, conducerea spitalului a mai angajat o fizioterapeută. Se numea Kayla. Ne-am înțeles bine din prima și am început să ne vedem.

Insistam aiurea, dar nu m-am putut abține.

— Cum era?

A ridicat din umeri.

— Adorabilă. Voioasă. N-avea chef de prostii. Putea fi răutăcioasă.

A spus-o cu multă admirație.

L-am privit gândindu-se la ea și, după o vreme, i-am zis:

— Ce legătură are asta cu Myles?

— Myles o plăcea și el. Spunea că el o văzuse primul și că i-o furasem.

— Așa a fost?

— O fi văzut-o primul, a ridicat el din umeri. Dar ei nu i-a plăcut de el niciodată. Nu îi puteam fura ceva ce nu îi aparținuse.

— Evident.

— Dar asta era irelevant pentru Myles. O plăcea și asta conta.

— De aceea te urăște?

— De aceea. Afirmă că i-am distrus viața, iar acum este hotărât să mi-o distrugă și el.

— Dar ea nu îl plăcea!

— El crede cu tărie că ar fi cucerit-o.

— Dar nu mai ești cu ea?

— Nu.

— V-ați despărțit?

Ian a părut să-și țină respirația.

— Într-un fel.

— Atunci, care e problema lui?

— M-am întrebat asta multă vreme. Cred că Myles este genul de tip care are nevoie de un dușman. Un dușman cu care să se lupte ca să se simtă erou.

— Dar nu este!

Ian s-a uitat la mine.

— S-ar putea să fiu totuși omul cel rău.

Am așteptat.

— Nu m-am purtat prea frumos cu el. M-am lăudat când am cucerit-o. Aș vrea să pot da timpul înapoi și să schimb asta. N-a fost frumos din partea mea.

— Bine, i-am spus. Dar Myles este genul de persoană care te face să vrei să te lauzi.

— Poate, a zis Ian. Dar ar fi trebuit să fiu eu cel cu capul pe umeri.

Nu am comentat. Știam și eu câte ceva despre regrete.

Ian a continuat:

— Kayla și cu mine eram împreună de vreun an când am vrut să plec din spital. Mă gândisem să fondez o sală de recuperare pentru persoane care au trecut de faza critică, dar care încă își doresc să lucreze ca să se simtă mai bine. Oamenii fără asigurare de sănătate. Există tot felul de cercetări medicale extraordinare despre anumite modalități de stimulare a sistemului nervos, pentru a ajuta, în felul acesta, creierul și coloana vertebrală să se reconecteze și să comunice cu întregul corp prin noi căi. Voiam să le folosesc.

— Genial.

— Așa că ea a venit cu mine. Am făcut împrumuturi, am găsit clădirea, am întocmit un plan de afaceri, am imprimat tricouri și am băgat tot ce aveam în asta. Am *vânat* cei mai buni oameni din spital și i-am convins să vină cu mine. Le-am umplut capetele cu idei despre ce-o să ne mai distrăm și despre faptul că aveam să fim niște

deschizători de drumuri. Puteam schimba viețile oamenilor, dar și concepțiile despre recuperarea medicală.

— Și Myles?

— N-a fost invitat.

— Pentru că-i un labagiu.

— E toxic în multe feluri. Obtuz și răzbunător. Nu e genul de tip pe care să-l vrei în preajmă. Nu-mi doream să lucrez cu el. Am ținut planul secret, dar a aflat, nu știu cum, și a cerut să ni se alăture. L-am refuzat, iar și iar. Am fost un îngâmfat. Când a insistat să afle de ce nu îl voiam, i-am spus-o în față.

— I-ai spus că nu era potrivit?

— I-am spus că era un idiot și că îl detesta toată lumea.

— OK. Asta înseamnă că i-ai spus-o în față.

— După ce ne-am dat toți demisia, n-a mai rămas aproape nimeni, așa că l-au promovat.

— Acum e șeful.

— Ceea ce era OK pentru mine, dar...

— Dar ce?

— Totul a fost bine până când afacerea s-a dus naibii. Am rămas fără economii și fără job. Aici, la spital, căutau oameni, așa că, printr-un capriciu al sorții, am ajuns să lucrez pentru el.

— Afacerea s-a dus de râpă?

Ian a încuviințat.

— Dar cum? De ce? Aveai oameni grozavi și o idee minunată!

A clătinat din cap și mi-am dat seama că nu vom merge prea departe cu subiectul.

— Din multe motive.

L-am privit o vreme, dar nu mi-a zis nimic în plus.

A revenit la Myles, într-un târziu.

— De când m-am întors, îmi poartă sâmbetele. Asta s-a întâmplat cu câteva săptămâni înainte să apară. Încearcă să mă concedieze.

— Și pentru tine e un chin să lucrezi cu el.

— Da. Face tot posibilul să îngreuneze lucrurile. Dacă nu respect regulile întocmai, zbor. Dar eu nu m-am priceput niciodată să respect regulile.

— Ai putea merge în altă parte.

— Nu angajează nimeni.

— Poate în alt oraș? i-am sugerat, detestând ideea de cum am rostit-o.

— Nu am vrut să caut în alt oraș. Dar s-ar putea să fie nevoie.

Dintr-odată, am conștientizat că umărul meu se sprijinea de al lui. M-am îndepărtat, dar mi s-a părut brusc. Ca să ascund mișcarea, am zis:

— Deci nu ai fost mereu așa morocănos.

— Nu, a zâmbit el subțire.

— Glumeai?

— Desigur.

— Și ascultai rock vechi?

— Asta este specificat în fișa postului.

— Am decis că e un lucru bun că ai fost rău cu mine.

— Nu am fost nici pe departe pe cât de rău intenționez.

— De ce?

Și-a ferit privirea.

— Din cauza ochilor tăi.

— Ce-i cu ei?

— Să spunem doar că să fiu nașpa cu Myles mă face să mă simt mai bine. Să fiu așa cu tine... mă face să mă simt mai rău.

Nu știam ce să zic, așa că am lăsat vântul să sufle peste noi.

— Mulțumesc că mi-ai povestit despre necazurile tale, i-am spus, după o vreme.

— N-a fost o atitudine profesională.

— Tipul acesta de atitudine este adesea supraevaluat.

S-a întors să mă privească, de parcă tocmai spusese ceva atât de adevărat, că îl luasem prin surprindere.

— Ar trebui să ne întoarcem, mi-a zis.

Am clătinat din cap.

— E târziu și ai nevoie de odihnă.

Am simțit lacrimi în ochi și le-am șters cu bluza lui.

— Nu vreau să mă întorc.

Ian m-a ajutat să mă ridic iar în genunchi și să mă urc în spatele lui.

— Ți-aș oferi o prăjiturică, dar le-am mâncat pe toate.

— Promite-mi că vom mai veni aici, i-am spus.

— Promit.

— Curând.

— Curând, a adăugat, iar când m-a ridicat, priveliștea, briza, spatele lui lipit de pieptul meu și infinitul cerului m-au amețit atât de tare, că a trebuit să închid ochii.

Șaptesprezece

După mărturisirea lui Chip, am trecut printr-o perioadă ciudată. Imediat după ce m-am întors de pe acoperiș în *celula* mea de spital, nu am mai avut nimic care să mă distragă de la realitățile vieții și am cam pierdut sensul oricărui lucru.

Pe scurt, motivația mea pentru fizioterapie și pentru orice altceva se diminuase considerabil.

În acel moment, nu aveam cum să neg că tot ceea ce era cu adevărat important pentru mine și la care ținam mult fusese distrus, întrerupt sau se autodistrusese. Chiar și scopurile mele personale. Pentru că fantezia aceea motivațională, în care mă îndreptam spre Chip și pe care o foloseam pentru a disipa ceața, se dezintegrase în secunda în care aflasem despre Tara și despre supa ei.

Nu aveam să mai merg niciodată spre Chip.

Nu aveam să mai merg niciodată. Punct.

Și, dacă e să fiu sinceră, din anumite puncte de vedere, chiar m-am simțit bine să renunț. Acest fapt a mai redus din presiune, pentru că, să îmi păstrez speranța mă extenua.

În viață, am avut mereu scopuri tangibile. Am luat note bune ca să pot intra la un colegiu bun. Am muncit din greu acolo ca să pot fi admisă la o școală de afaceri bună. Odată intrată la școala de business, am tras tare ca să pot dobândi un job OK, unde să fac bani, să devin lider în lumea businessului și să distrug astfel câteva idei preconcepute despre femei și funcțiile de conducere și, nu în ultimul rând, am luptat ca să îmi fac părinții să fie mândri de mine. Nu erau singurele lucruri pe care le voiam, firește. Nu eram complet superficială. Voiam dragoste, prieteni, bebeluși și râsete. Doream să fiu o persoană bună și să ajut la protejarea lumii. Cu toate acestea, îmi petrecusem viața muncind în scopuri personale.

De ce sufeream acum? Pentru ce depuneam eforturi? Să îmi pot mișca puțin picioarele? Să *nu* mi se infecteze grefele de piele? Să ajung la o aproximare vagă a persoanei care fusesem înainte? Să parcurg o zi fără să o iau razna? Nu mă puteam motiva pentru asemenea scopuri.

Cumva, prezența lui Chip în fantezia aceea despre recuperare fusese axa care ținuse totul laolaltă. Iar fără el, fantezia s-a dărâmat.

Mama mă hrănise cu speranțe false, iar eu le înghițisem pe nemestecate, ca un pui de pasăre cu ciocul căscat. Nu îmi pusesem suficiente întrebări pentru că refuzasem, dar exista un marcaj subțire între determinare și deziluzie.

Unele lucruri erau imposibile.

Bunicul meu fusese împușcat în ochi cu un pistol cu aer comprimat, când era copil. Își pierduse ochiul și își petrecuse restul vieții cu unul de sticlă, scoțându-l în fiecare seară și – jur că e adevărat – punându-l într-un pahar cu apă, pe noptieră. La vremea aceea, fiind doar niște copile năzdrăvane, Kitty și cu mine ne strecuram în camera lui, înainte să se trezească, și îi furam ochiul din pahar. Din acest motiv, bunicul se împleticea ieșind afară, la micul dejun, în halat și pijama, cu o palmă acoperindu-și fața și țipa: *Cine mi-a furat ochiul?* Chicoteam până când îl găsea, dar nu se plângea niciodată. Cu toate acestea, nici dorința, nici hotărârea și nici negarea nu l-au ajutat să îi crească ochiul înapoi.

Nu mă gândisem la asta până atunci.

Tot ceea ce făceam acum era să continui să respir, dar chiar și asta mi se părea mult. O respirație, una după alta. În unele zile era mai ușor decât în altele. Dar să fie clar: nu aveam nicio așteptare. Niciuna.

De exemplu, a doua zi după minunata seară petrecută pe acoperiș, Ian a venit să mă ia la fizioterapie, dar eu am refuzat să mă mișc.

Bineînțeles că s-a purtat sută la sută ca un profesionist. Nu avea nimic din atitudinea prietenoasă din seara de dinainte. A intrat atât de brusc și de formal în cameră, de parcă nu m-ar fi purtat niciodată în spate pe coridoare. Ca și cum nu mă obligase niciodată să îi port bluza și nu îmi povestise niciodată despre greșelile lui. După expresia feței sale, aș fi putut fi oricine – un chip în mijlocul unei parade de scaune rulante. Așa mă și simțeam, de altfel.

A pregătit planșa de transfer, dar nu m-am ridicat. Am continuat să privesc pe fereastră.

— Hai să mergem, m-a îndemnat el.

N-am spus nimic. Nici măcar nu mi-am mutat privirea.

S-a uitat mai de aproape la fața mea, verificând dacă nu dormeam.

— Maggie, mi-a zis. E timpul.

Nu încercam să fiu nepoliticoasă. Doar că mi se părea că dacă aș fi răspuns, acest fapt mi-ar fi luat prea mult din energia deja aflată pe o pantă descendentă.

— Să mergem, m-a îndemnat iar.

Dar eu am continuat doar să respir.

— Nu vrei să vii? Asta primesc după ce te-am ajutat să evadezi?

Mă holbam mai departe pe geam când am catadicsit să îi răspund:

— Nu văd sensul.

— Nu trebuie să vezi un sens. Trebuie doar să vii cu mine.

— Azi nu.

— Maggie, a început pe un ton scăzut. Te uiți la mine?

Nu puteam. Eram blocată în gestul de a privi pe fereastră și tot restul mi se părea departe.

Ian s-a aplecat să ajungă la nivelul feței mele, dar ochii mei nu și-au schimbat direcția. Era doar un chip încețoșat.

— Trebuie să ai grijă de tine. Nu îl poți lăsa să câștige.

— Pe cine?

— Pe tâmpitul care ți-a frânt inima.

Însă eu nu eram sigură că mai aveam inimă. Simțeam că arsese în accident. Puteam doar să zac. Inspiram, expiram. Apoi o luam de la capăt.

— Refuzi fizioterapia?

Nu mi-am dat seama că puteam refuza. M-am uitat în continuare pe fereastră.

— Da. Cred că asta fac.

În ziua următoare, am refuzat iar. Apoi iar.

Familia mea era îngrijorată. Ian a transmis refuzurile mele către medicul supraveghetor, care a transmis mai departe asistentei sociale și psihologului, dar și părinților mei. Persoanele abilitate au căzut de acord că era normală *o doză de depresie*, poate chiar sănătoasă, dar părinții mei, chiar și Kitty, nu erau de aceeași părere.

Starea mea ne-a tulburat ecosistemul familial. Eu fusesem întotdeauna cea care muncea din greu, respecta regulile și era bucuroasă să reușească, în timp ce Kitty se mulțumise să fie sursa tuturor problemelor noastre.

Simplu.

Ce însemna însă, pentru noi toți, dacă de data aceasta *eu* eram factorul problemă?

Asta i-a făcut să adopte măsuri disperate. Am aflat mai târziu că, în ciuda tensiunii dintre Kitty și mama – situație care se înrăutățise – ei trei aranjaseră o întâlnire secretă, la doar patruzeci și opt de ore după mărturisirea lui Chip, ca să își dea seama cum să *mă repare*.

Așadar, s-au concentrat pe misiune, s-au adunat pentru binele meu și s-au întâlnit în cafeneaua *Barnes & Noble*. Au căutat prin toate rafturile cărți de autoajutorare, ca să găsească o lectură motivantă. Kitty și cu mama au căzut de acord, fără cuvinte, să dea deoparte tot ce se petrecuse între ele și au cheltuit o sută de dolari pe titluri

precum *De ce eu? Un ghid zilnic pentru revenirea la normal* și *Bucuria suferinței*.

Iar tata a sugerat să îmi aducă sora mea cărțile, pentru că nu aş fi privit-o ca pe un dușman.

— Dar eu nu sunt dușmanul! a protestat mama.

Însă decizia fusese luată.

Cumva, a fost plăcut să aibă un proiect împreună, a recunoscut Kitty mai târziu. Ce rost ar fi avut să îşi reia conflictul? Au lăsat lucrurile nerezolvate, dar au trecut la o problemă mult mai urgentă: *eu*.

— V-aţi cerut măcar scuze? am întrebat-o pe Kit apoi, când mi-a povestit ce puseseră la cale.

— Pentru ce?

— Păi, tu pentru că mi-ai zis cel mai mare secret al mamei împotriva voinţei ei, iar mama pentru aproape întreaga ta copilărie.

Kitty a scuturat din cap.

— N-au fost niciun fel de scuze. Ai auzit-o tu pe mama să-şi ceară vreodată scuze?

Corect. Scuzele nu îi stăteau în fire mamei.

Revenind la cărţile motivaţionale aduse de Kit, ei bine, am refuzat să le citesc. Ar fi trebuit să se aştepte. Când a încercat Kitty să îmi citească pasaje cu voce tare, mi-am înfipt degetele în urechi şi am cântat ceva de Aretha Franklin. Astfel că, seara târziu – după ora 21:00, mai precis – când eu deja adormisem, Kitty a început să citească ea cărţile, cu ajutorul lanternei.

Dacă nu voiam să mă ajut singură, avea să facă ea asta pentru mine.

Cu toţii erau presaţi de timp. Mai aveam doar trei săptămâni şi jumătate înainte ca *fereastra de ameliorare* să se închidă pentru totdeauna şi, din cauza depresiei, evoluţia mea fusese încetinită.

De fapt, evoluţia încetinise înainte de mărturisirea lui Chip. Toată săptămâna anterioară fusese lipsită de îmbunătăţiri vizibile, însă am remarcat cu toţii acest lucru de-abia după

despărțire. Înainte, când credeam încă în povestea mea de dragoste, privisem încetinirea ca pe ceva firesc, ca pe o perioadă de adaptare în drumul spre succes.

Acum însă, am perceput-o ca parte dintr-un fir narativ diferit: *începutul sfârșitului*.

Nu am spus asta nimănui, dar cred că era evident.

Atunci, părinții mei au decis că aveam nevoie de un *mentor*.

Mama a pomenit despre asta la prânz. Mâncam salată de tăiței vietnamezi, adusă de la restaurantul lor preferat, iar tatei îi plăceau atât de mult, că plescăia.

— Deci, a zis mama, voioasă, cu furculița plină cu tăiței, începi ultimele trei săptămâni aici...

— Și jumătate, am adăugat.

— După ce expiră asigurarea, a zis tata, vii acasă și locuiești cu noi.

Am pufnit.

— Asta nu se va întâmpla.

Părinții mei s-au privit. Tata a întrebat încet:

— Dar unde vrei să locuiești, dragă?

— Acasă la mine, am zis. *Evident*.

Tata a continuat precaut:

— La tine acasă înseamnă o clădire cu trei etaje. Și cu scări.

Am închis ochii.

— Rămân la parter.

Acum, aproape șoptea:

— Nu ai baie la parter. Nici bucătărie.

Firește că știam asta.

— Găsesc eu o soluție.

Știam cu toții că nu voi găsi nicio soluție. Ce era să fac, să urc scările în genunchi? Poate avea să funcționeze.

— Prostii, a zis mama, pe cel mai autoritar ton. Nu poți să păstrezi locul ăla. Am vorbit deja cu un agent imobiliar, care mi-a zis că este momentul perfect să vinzi. O să faci un profit frumușel. Apoi

a adăugat: El a văzut casa și mi-a spus că adoră cum a fost decorată.

Asta venea de la femeia care le spusese tuturor vecinilor că voi fi ca nouă la vară.

— Nu mă mut înapoi cu părinții, am declarat. Nu mai sunt un copil!

— Doar temporar, a zis tata, încercând ca de obicei să îndulcească situația.

Dar mi-am îndreptat un deget acuzator spre mama.

— Nu mai vorbi cu agenți! Nu îmi vinde casa! Ai spus c-o să fiu ca nouă!

Într-un fel, era o acuzație copilărească, la fel era și faptul de a mă supăra pe ea pentru ghinionul meu, așa cum fac uneori copiii înainte să priceapă că, în multe feluri, părinții lor sunt la fel de neputincioși ca și ei.

În același timp, era o declarație de independență. Toată viața mea așteptasem să îmi dea mama instrucțiuni despre ce să fac, unde să merg și cum să procedez. Mama insistase pe lângă mine, pe lângă doctori și toți vecinii că voi *învinge* această paralizie.

Ea îmi interpretase mereu viața. Deși, ca să fiu sinceră, îi permisesem mereu.

Dar poate că nu mai era treaba ei.

În tăcerea chinuită care a urmat, cu toții am simțit schimbarea din gândirea mea ca pe un mic cutremur. Chiar dacă n-am știut ce însemna de fapt.

Confruntată cu acest comportament tip Kitty, mama a lăsat-o baltă. A ridicat mâinile și s-a predat.

— Bine. Nu îți vindem casa.

— Evident, dacă nu vrei, a adăugat tata.

— Nu vreau. Cum s-ar fi putut gândi cineva că așa vrea? Nu renunțasem deja la suficiente lucruri?

— Ideea este, a spus mama, recăpătându-și concentrarea, că nu mai ai timp.

— Sunt conștientă de asta, am răspuns, lăsându-mi prânzul neatins, de încăpățânată ce eram.

— Ne gândeam, a intervenit tata, voios, de ce să nu faci acum tot posibilul ca să încurajezi vindecarea și recuperarea?

M-am uitat de la unul la altul timp de un minut, apoi am spus pe un ton scăzut, ca un mârâit:

— Viața mea înseamnă *să fac tot ce-mi stă în puteri*. Nu trec nici măcar cinci minute fără *să încurajez vindecarea și recuperarea*.

— Am uitat să îți spun că am citit o poveste extrem de motivantă, a intervenit mama. Despre o fată care fusese balerină și care s-a aflat în situația ta. A încercat din răputeri timp de săptămâni bune și n-a ajuns absolut nicăieri, iar apoi, într-o dimineată, dintr-odată, și-a mișcat degetul mare de la piciorul drept. După aceea, în dimineata următoare, și-a mișcat și degetul mare de la piciorul stâng. A treia zi, le putea mișca pe toate. Apoi, și-a putut îndoi genunchii, iar la finalul lunii, îi ieșea *pas de bourrée*⁽³²⁾!

Pe ascuns, am încercat să-mi mișc degetele de la picioare.

Nimic.

Nici măcar nu eram sigură că îmi aminteam cum se face.

M-am gândit că uram poveștile motivaționale, dar nu era suficient. Le *detestam* din tot sufletul.

— Care-i ideea?

— Credem că s-ar putea să ai nevoie de un mentor.

Un mentor? M-am încruntat la tata.

— Asta ce mai e? Dau bacalaureatul?

— Cineva care să te ajute să exersezi, a spus el.

— Nu există.

Tata a ridicat din umeri.

— Atunci, un antrenor personal.

— Cineva care să te ajute, fizic, să faci mai mult decât minimul acoperit de asigurarea de sănătate.

Acel *minim* mi s-a părut jignitor. A fost rostit de o persoană care n-avea habar cum era când *minimul oferit* însemna maximul la nivel personal.

— Vrem să ne asigurăm că faci totul... cât mai poți.

— Dar *fac* tot ce pot! le-am spus.

Mama mi-a aruncat o privire. *Serios?*

— Te-am văzut studiind pentru teze, pentru bac, pentru examenele din facultate. Știu că poți mai mult.

Mi-am auzit vocea micșorându-se letal:

— Nu ai idee de ce sunt capabilă.

Tata a intervenit.

— Cred că mama ta încearcă doar să spună că vrem să te ajutăm, atât cât ne stă în putință.

Nu asta încerca să spună. Am văzut totul foarte limpede. Voia să ajute, însă numai așa cum considera ea. Mama era mereu de mare folos, dacă făceai fix ce îți spunea.

Atunci mi s-a derulat în minte o viață întreagă în care urmasem sfaturile mamei ca pe litera legii. O viață în care nu îi pusesem niciodată la îndoială standardele și muncisem pe brânci ca să le ating, interiorizându-le, fără nicio discuție. Și acum, pentru prima dată, mi-am dat seama că nu știa totul. Nu avea un plan pentru orice. Urmasem instrucțiunile ei de viață cu sfințenie și uite unde ajunsese: aici, imobilizată la pat, suportând povești despre balerine. Spusese să urmez un curs de matematici avansate? Asta făcusem. Spusese să mă specializez în administrarea afacerilor? Făcusem întocmai. Zisese să fac un masterat? Îl bifasem și pe ăla. Terminasem prima. Întotdeauna. De fiecare dată. *Cum laudae*.

Am încercat să analizez când se întâmplase, măcar o singură dată, să îi resping *ajutorul* și să fac lucrurile cum voiam. Asta făcuse mereu Kitty, apropo: respinsese sfaturile mamei, iar anii ei de adolescență în casa noastră fuseseră un chin pentru noi toți. Dar *viața* lui Kitty fusese oare nefericită?

Sigur, trecuse prin momente nasoale, avea o tunsoare țicnită, prea multe piercinguri și un stil de viață ciudățel, însă rămăsese întotdeauna aceeași Kitty. Știa cine era. Făcea ce îi plăcea. Eu cine eram? La ce mă pricepeam? Știam să îmi păstrez apartamentul curat, să mă mențin în formă și să iau note maxime la teste. Dar ce îmi plăcea? Ce mă pasiona? Cum ar fi fost să fac ce voiam și nu ce se aștepta de la mine?

N-aveam nicio idee.

— Nu, m-am auzit spunând.

Mama a clipit.

— Adică nu, mulțumesc. N-am nevoie de mentor.

— Nu îmi dau seama dacă simți că nu mai avem timp, a zis mama.

— Cred că simt.

— În trei săptămâni, *fereastra de oportunitate* se va trânti și se va închide.

— Poate nu se va *trânti*, a încercat tata să mă ajute.

Dar mama era iritată.

— Nu vrei să te faci bine?

— Nu pot să cred că mă întrebi așa ceva.

— Pentru că acum nu mi se pare că ai vrea.

M-am uitat la tata după ajutor.

A intervenit.

— Poate că este cazul să redefinim *bine*.

— *Bine* nu are nevoie de redefinire, a zis mama.

Este ce este. *Bine*.

— Doar dacă nu mi-l aplici tu, i-am spus. Atunci, *bine* înseamnă *reparată*. Așa cum ai promis vecinilor.

— Nu vrei să fii reparată?

— Nu este o întrebare relevantă.

Dar ea a ridicat o sprânceană, așa cum făcea mereu când era pe cale să câștige.

— Este singura pe care ar trebui s-o luăm în calcul.

Sigur că avea sens ce spunea. Existau probleme reale, fizice, pe care trebuia să încerc să le rezolv la timp, și nu era tocmai cel mai bun moment să renunț. Dar mi-am dat seama atunci, poate pentru prima dată, că părinții mei făceau ca lucrurile să fie mai dificile, și nu mai ușoare, spunându-mi ce să fac. A fost doar o senzație de moment, dar în acea clipă am realizat că era numai și numai treaba mea să încerc.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta, m-am auzit spunând.

— Bine, a zis mama. Luăm o pauză.

Am clătinat din cap.

— Deloc. Punct. Nu vreau să discut nimic din toate astea cu voi. Am remarcat că vocea mea sima exact ca a mamei când declara o discuție închisă. Dacă vreți să veniți să luăm prânzul împreună în fiecare zi, e minunat. Dar subiectul recuperării mele este tabu.

Mama s-a uitat la tata.

— Dacă încercați să îl aduceți iar în discuție, am continuat, voi țipa până când o să plecați.

În viața mea anterioară, aș fi plecat eu, însă, în acel moment, nu aveam acea opțiune.

— Iar dacă nu funcționează, le-am spus, adăugând ce detesta mama cel mai tare, voi începe să cânt melodii din filme.

Aproape că s-a cutremurat.

— Bine, a zis.

— Trebuie să-mi dau seama ce să fac, am spus cu vocea îmblânzită, privindu-l pe tata. N-o puteți face voi pentru mine. Trebuie s-o fac eu.

Vedeam o sută de proteste formându-se în mintea mamei. Mai ales pe acela – dacă făceam lucrurile *greșit*? Avea dreptate. Chiar și eu mă întrebam dacă era cel mai bun moment să mă arunc din cuib. Nu era miza cam mare? N-ar fi trebuit să începem cu ce serveam la cină și apoi să avansăm? Dar am lăsat întrebările așa, fără niciun răspuns. Nu îmi păsa, pentru prima dată în viață.

Iar acest aspect nou era mai important decât persoana mea.

Era vorba despre acel moment când corpul meu diform și sufletul meu fără speranță își cereau pentru prima dată drepturile.

Optsprezece

Faptul că m-am împotrivit mamei a declanșat în mine un sentiment înălțător care m-a surprins în mod plăcut. Într-o viață atât de lipsită de control ca a mea, lucrurile mici aveau mare însemnătate.

Când a apărut Ian pentru fizioterapie, l-am urmat de bunăvoie. Nu a vorbit, și nici eu, dar am lucrat la întinderi, pe bicicleta statică, apoi cu un dispozitiv căruia îi spuneam *Maestrul Coapselor* și am făcut tot ce mi se spunea cu o hotărâre nou descoperită.

N-am vorbit niciunul, iar senzația era diferită. În loc să bălmăjesc încontinuu ca să umplu tăcerea, m-am concentrat la misiunea mea. Iar el, în loc să se uite pe fereastră, m-a urmărit și – ca să vezi! – m-a ajutat.

— Bun, a spus, când greutatea dispozitivului au urcat. Asta-i ideea.

— Mă încurajezi? am întrebat, fără să-l privesc.

Și atunci, mai degrabă i-am simțit decât i-am văzut zâmbetul.

— Nu.

Nici măcar Myles nu ne putea opri. A trecut de câteva ori pe lângă noi, ca să îmi corecteze postura și ca să afle de ce Ian nu era mai atent. Apoi i-a spus că uniformă lui nu era în nuanța regulamentară de albastru, deși echipamentul era doar cu o jumătate de ton mai deschis decât cel pe care îl purta Myles. La un moment dat, Myles a reapărut ca să-i zică lui Ian că *le lipsise la ședința de personal de dimineață*.

Ian nu s-a uitat la el.

— Nu am fost anunțat.

Myles i-a aruncat o privire.

— Sunt convins că ai fost informat. Am trimis un e-mail întregului personal.

— Nu l-am primit.

— Vrei să spui că toți membrii echipei au primit mesajul, doar tu nu?

— Așa se pare.

— De fapt, cred că nu-ți plac ședințele.

— *Detest* ședințele, a zis Ian, ridicându-se în picioare și privindu-l pe Myles de sus. Mai ales ședințele de rahat, care irosesc timpul tuturor. Dar nu le ratez niciodată, decât dacă-mi șterge cineva adresa din lista destinatarilor.

Am surprins o expresie vinovată pe chipul lui Myles. Apoi s-a regrupat.

— Am început să notez prezența, i-a spus. Să te asiguri că ajungi la următoarea. La timp.

— Cu plăcere, a zis Ian, întorcându-se.

— Ți-a șters numele din lista destinatarilor? am șoptit.

— Nu comentez.

— Cum o să ajungi la următoarea, dacă nu-ți spune despre ea?

— Mi-am activat rețeaua de spioni.

După fizio, eram atât de obosită, încât abia am reușit să mă transfer înapoi în pat.

Am ațipit profund, ca într-o comă, și când m-am trezit la ora la care ajungea de obicei Kitty, mi-era o foame de lup. Eram gata și să-i povestesc cum o înfruntasem pe mama și cât de bine mă descurcasem la fizioterapie, iar apoi să psihoanalizăm cum s-ar putea lega între ele.

Dar când s-a deschis ușa, nu era Kitty.

Era Ian.

Prima mea idee a fost că își dădea demisia. Nu mă mai putea suporta. Sau nu-l mai înghițea pe Myles.

S-a apropiat de pat și a rămas acolo, stingher.

Am decis să iau inițiativa.

— Îmi pare rău că am fost atât de dificilă în ultima vreme, i-am spus.

— Situația ta este dificilă, a răspuns, nu tu.

A fost drăguț din partea lui să spună asta.

— Cred că te descurci remarcabil, de fapt, a completat.

— Serios?

— Azi ai lucrat din greu.

— Da?

— Ai simțit diferența?

Întrebarea m-a făcut să-mi dau seama că era posibil să fi fost prima dată în viață când făcusem ceva dificil nu pentru cât de mult ar fi contat pentru altcineva, ci pentru cât de mult conta pentru mine.

Era o senzație nouă, stranie, dar am simțit-o ca pe o smucitură în direcția corectă.

— A fost diferit, am zis. Dar nu știu de ce.

— Ai multă forță, Maggie, mi-a zis Ian cu o expresie serioasă. Aproape *tristă*. Mai multă decât îți dai seama.

— Sper. Voi avea nevoie.

— Cred că am putea face mai multe.

Unde voia să ajungă?

— OK...

— De asta sunt aici.

— Cum adică?

— Tatăl tău m-a angajat pentru sesiuni suplimentare de seară.

Tata îl angajase pe *Ian* ca mentor? Nu hotărâsem că nu se întâmplă?

— I-am zis că nu am nevoie de un mentor.

— Mi-a spus asta.

— Ideea e că tocmai am avut parte de un moment de triumf în fața părinților mei, în care le-am spus să nu îmi mai conducă viața, iar apoi am făcut un pas masiv spre independență și spre propriile alegeri, din interior spre exterior, și ce ai văzut azi la sală am fost eu, revendicându-mi puterea de mult pierdută. Așa că, dacă cedez acum și îi las să câștige, e ca și cum mă predau deși am câștigat lupta.

Nu cred că putea înțelege.

Dar a încuviințat.

— Pricep.

— Da?

— Într-adevăr, cred că, și atunci a luat o scurtă pauză pentru a găsi exact cuvintele potrivite, ar trebui să-ți ceri dreptul la putere.

Nu voia să se certe cu mine.

— Mulțumesc, i-am zis.

— Doar că... a adăugat.

— Doar că?

— Deși te simți bine acum, când ai câștigat o bătălie, eu vreau să câștigi războiul.

— Adică?

— Părinții tăi au dreptate.

— Asta nu mă ajută.

— Ai putea *profita* de un ajutor suplimentar. Sunt tot felul de lucruri pe care le putem face, nici pe departe cuprinse în domeniul fizioterapiei uzuale.

— Cum ar fi?

— Înotul. Yoga. Călăritul. Masajul. Reflexologia. Alternanța cald/rece (termoterapia^[33]/crioterapia^[34]), Acupunctura. Orice. La sală, suntem limitați la o listă specifică, aprobată de asigurare. Nu este o listă rea, dar nici exhaustivă.

De ce era acolo? De ce acceptase oferta tatei? De ce ar rămâne în spital chiar și o secundă în plus, în fiecare zi?

— Vrei să spui că suntem disperați?

— Nu disperați, a clătinat el din cap. *Creativi*.

M-am uitat lung la el. Eram obosită și flămândă, așa că îmi doream să se încheie ziua. Și eram supărată pe tata fiindcă îi luase partea mamei.

— Asta era ceea ce făceam la sala noastră^[35], mi-a spus. Era partea care-mi plăcea cel mai mult: creativitatea, provocarea și gândirea în afara normelor.

Voiam să îi ofer lui Ian o șansă de a face ce își dorea? Firește. Dar, după ce gustasem din dulceața lucrurilor făcute pentru mine, nu voiam să fiu de

acord cu fizioterapie extra, doar pentru ca Ian să fie mulțumit de munca lui.

Asta până când a rostit cuvintele magice:

— În plus, te-aș putea scoate de aici.

— Cum adică?

— Dacă vei face terapie călare, nu prea merge să se desfășoare în clădire.

— Adică m-ai putea scoate de aici?

— Da, pentru terapie.

— Des?

— Dacă ai energie pentru asta.

— Nu ai intra în bucluc cu Myles?

— Sunt oricum la cuțite cu el.

Și iată! Motivație internă! Să fac ceva ce mi-ar fi bucurat părinții sau l-ar fi împlinit profesional pe Ian îmi încetoșa liniile proaspăt trase, însă nu era nimic neclar la ideea de a pleca naibii de aici.

— Gata, i-am zis. Contează pe mine.

Ian și-a înghițit un zâmbet.

— Grozav, mi-a răspuns. Să mergem.

— Nu pot să merg acum. Vine sora mea cu cina.

— Ah, a zis. În regulă. Aștept.

— Nu ți-e foame? Nu vrei să mănânci?

— Depinde ce mâncați.

— Mâncare italiană, cred.

Parcă pentru a confirma, Kitty a intrat cu o pungă de la *Napoli* 's.

— Cine e ăsta? a întrebat, trecând pe lângă el.

Mi se părea atât de ciudat că nu se cunoscuseră. Dar turele lui erau ziua, iar ea venea doar seara.

— Kitty, el este Ian, fizioterapeutul meu. Ian, ea este Kitty, sora mea.

— Oaia neagră a familiei, m-a corectat Kitty, apoi l-a privit pe Ian. Nu mi-ai spus că este superb. S-a întins să îi strângă mâna. Poți să-mi zici *Kitty Kat*.

— Nu flirta cu terapeutul meu, i-am spus.

— Pare să-mi poată rezista, a zis Kitty.

Apoi, întorcându-se către Ian, l-a întrebat:

— Vrei un suc? A scos o doză de *Cola* din geantă. Am privit-o, gen: *Nu pot să cred că bei așa ceva*, iar ea a ridicat din umeri. *Cu un viciu suntem cu toții datori.*

— Nu, mersi, i-a răspuns Ian.

Kitty s-a întors apoi spre mine, ca un copil care a văzut raionul cu dulciuri.

— Chiar e scoțian, a șoptit.

Am încuviințat.

— Yummy!

— Nu flirta cu fizioterapeutul meu.

— Alo?! *E scoțian*. Jos cu regulile.

— Tata l-a angajat să fie mentorul meu. Împotriva voinței mele.

Când mi-am amintit, am încercat să îmi mișc degetele de la picioare. Nimic.

— Eu chiar cred că te pot ajuta, mi-a zis Ian.

— Atunci ai face bine. Mama vrea să fiu din nou perfectă și nu acceptă mai puțin decât atât.

— Amin, a confirmat Kitty.

Dar Ian mă privea.

— Erai perfectă înainte?

— Am încercat, am spus în timp ce Kitty zicea *da*.

— Pare dificil, a comentat Ian.

— N-ai idee, a zis Kitty.

— Ce făceai ca să te distrezi? m-a întrebat el, privindu-mă.

L-am privit și eu.

— Munceam din greu.

— Nu mi se pare distractiv.

— Nu prea știu dacă ești calificat să judeci asta, triatlonistule.

— Eu sunt amuzant, a zis el.

— Ești pe naiba, am răspuns.

— După seara asta, n-o să mai spui așa ceva.

Apoi a ridicat din sprâncene.

L-am privit bănuitoare.

— Ce se întâmplă în seara asta?

— Te duc să înoți.

— Există o piscină în spital?
— Da, terapeutică. La subsol.
M-am uitat prin cameră.
— Nu am costum de baie.
— Ba da, a zis Kitty. Ți-a pus mama unul.
— Se pare că ai.
— Dar ai putea să faci baie dezbrăcată, a sugerat Kitty.

Dintr-odată mi-am amintit de locurile mele donatoare.

De arsurile de gradul trei de pe gât.

— Păi, *pot* să înot? am întrebat și am făcut semn spre zona clavicule-gât-maxilar. Cu astea?

Ian a ridicat din umeri.

— Vom afla.

O oră mai târziu, purtam costumul meu de baie care-mi plăcea cel mai puțin – din două piese, cu buline, retro – și ședeam pe marginea piscinei, cu picioarele-spaghete atârând în apă. Făcusem asta de o mie de ori înainte, însă acum era diferit. Abia dacă simțeam ceva mai jos de genunchi, deci în unele locuri ajungea ideea de apă rece, iar în altele, nu. Nu puteam lovi cu picioarele, așa că atârneau ca niște prosoape ude.

Piscina pentru terapie era pustie la ora 21:30 și duhnea a clor de parcă aș fi adulmecat înălbitor. Lumina fluorescentă îi dădea o senzație de baie publică. Aveam impresia că nu ar fi trebuit să fim aici.

Așteptam să se schimbe Ian, întrebându-mă dacă păstra un costum de baie la muncă, pentru momente ca acesta.

S-a dovedit că nu. A apărut purtând o pereche de pantaloni scurți de bumbac, model *cargo*. Fără tricou. Când i-am văzut umerii și bustul, am fost atât de șocată, că m-am holbat.

— O să înoți așa? am întrebat.

— Pot să mă dezbrac, dacă preferi.

— Tocmai ai făcut o glumă?

— Nu glumesc niciodată, mi-a zis.

Apoi s-a aruncat *stil ghiulea* în piscină. Când a ieșit la suprafață, s-a scuturat ca un câțel și s-a îndreptat spre mine.

Am întins brațele și l-am rugat:.

— Nu mă uda.

— Normal că nu, a fost el de acord. Vor mai trece niște săptămâni bune până ți se vor vindeca locurile donatoare. Vorbește cu medicul, dar cred că s-ar putea să dureze un an până să poți înota, cu o asemenea grefă.

— *Un an?!*

Nu primisem informația aceea.

— Dar asta nu înseamnă că nu poți folosi apa, dacă ești atentă.

— Eu voi fi atentă, Cannonball Run. *Tu* să fii atent.

S-a încruntat de parcă n-ar fi prins apropoul meu obscur la filmul cu Burt Reynolds, preferat al tatei, apoi a continuat:

— Partea grozavă la apă este că ajută ca totul să fie mai ușor.

— Ce vom face?

— Vom merge, a spus el, de parcă ar fi fost cel mai ușor lucru din lume.

Dintr-odată, am avut senzația că era pe cale să mă tragă în piscină.

— Fii atent!

Mi-a citit nervozitatea de pe față.

— Ascultă. Pe marginea piscinei, apa de-abia dacă îți poate ajunge la nivelul taliei.

— Dar nu pot sta în picioare.

— În apă, s-ar putea să reușești.

— Și dacă voi cădea?

— Te prind.

— Și totuși, dacă nu mă prinzi?

Ian a ridicat o sprânceană.

— Dacă fac infarct și mor în mijlocul piscinei, atunci da, s-ar putea să nu te prind. Chiar și așa, dacă se întâmplă, te rog să faci pluta pe spate până

la margine și să urlî pînă cînd vine cineva să te ajute. Și, pentru că ești într-un spital, vei primi rapid îngrijiri medicale. De asemenea, fiindcă iei deja cantități industriale de antibiotice, șansele să faci o infecție sunt reduse la minimum. Dar, dacă totuși se întîmplă, ești deja în spital.

— Dar tu?

— Eu voi fi deja mort. Așa că mă vei lăsa în piscină.

— Asta i-ar traumatiza pe ceilalți pacienți.

— Atunci poți să mă arunci la gunoi.

Am inspirat adînc și m-am pregătit să intru în apă. Ian și-a pus palmele pe coastele mele, direct pe piele, chiar sub partea de sus a costumului de baie, și asta m-a făcut să mă simt ca atunci cînd vrea să te gîdile cineva.

Am inspirat brusc.

S-a oprit chiar înainte să mă atingă.

— Ce e?

Nu aveam de gînd să îi explic cît de viscerală era așteptarea atingerii palmelor lui pe corpul meu.

— Mă gîdil, i-am mărturisit.

A încuviințat și a continuat.

— Te-am prins, a spus și, dintr-odată, scos din context, era diferit.

Era Ian cel de pe acoperiș. Nu mai era tipul de la sală, cu bula din desene animate deasupra capului. Nici tipul care-mi răspundea la întrebări cu non-replici monosilabice, icnete și tăcere deplină. Era un bărbat care tocmai făcuse o glumă, poate chiar două! Mă privea în ochi și era atent. Îmi promitea că pot să am încredere în el.

— Tu te gîdili? l-am întrebat.

— Arăt ca și cum m-aș gîdila?

M-am simțit tentată să aflu, dar îmi era teamă că aș cădea cu totul în piscină.

— Cine ești? am spus, uitîndu-mă lung la el.

S-a încruntat, de parcă întrebarea nu avea sens.

— Sunt tipul care te va ajuta să străbați piscina.

M-a tras spre el, cu o smucitură blândă, iar eu am căzut de pe margine și, în loc să plutesc în jos cu grație, am țipat și l-am apucat de gât, forțându-l să asiste involuntar la o îmbrățișare extrem de lipicioasă.

Nu am vrut. Intenționam doar să plutesc ca de obicei.

Dar acum nu era *ca de obicei*. Arsurile păreau foarte expuse și nu aveam încredere că picioarele mele ar funcționa mai bine în apă decât în afara ei. Nu aveam încredere deplină nici în Ian. Era versiunea lașă a saltului în gol, care însemna să îl strâng de gât, cu fața îngropată în umărul lui ud, post- ghiulea.

— Prea repede? a zis.

Am dat din cap. Îmi plăcea senzația pe care mi-o oferea pielea lui.

— Dă-te puțin înapoi. Altfel, nu e terapie, ci doar îmbrățișare.

— Îmbrățișările pot fi terapie.

— Nu genul de terapie pentru care mă plătește tatăl tău.

— S-ar putea, dacă i-o cer.

— Poți face asta. Inspiră.

Am inspirat. Apoi m-am dat înapoi până când am lăsat cincisprezece centimetri între noi și mi-am poziționat picioarele de parcă ar fi fost niște obiecte străine. Și-a ținut palmele pe coastele mele, iar eu mi le-am sprijinit pe umerii lui. Iată-ne, în apă până la talie, stând în picioare. Pentru prima dată, am simțit ceva, ca o pulsație electrică, sub forma unei scânteii mărunte de bucurie.

A văzut. M-a văzut simțind-o. Nu mă puteam uita decât direct la el, iar el m-a citit în mai puțin de o secundă.

Nu m-am putut abține și am zâmbit.

A zâmbit și el. Pe bune. Primul zâmbet adevărat. Apoi, am simțit o altă pulsație electrică.

— Stai în picioare, mi-a spus.

— Zâmbești.

— Nu zâmbesc.

Dar asta l-a făcut să zâmbească mai larg. Și-a dat capul pe spate și a zis:

— Concentrează-te! Concentrează-te!

Dar acele îndemnuri au fost mai mult pentru el, din câte îmi dădeam seama.

Pentru o clipă, când i-am văzut mușchii și tendoanele încrucișate sub începutul de barbă de pe gât, am uitat de mine, de ce eram acolo și de lucrul imposibil pe care încercam să îl facem împreună. Pentru o clipă, a fost doar un tip cu șort *cargo*, ud, într-o piscină, iar eu, doar o fată ținută în brațe.

Pentru o clipă.

Apoi a redevenit serios.

— OK, a spus. Când fac un pas în spate, tu faci un pas în față.

Dar trecuse prea mult timp, așa că am clătinat din cap.

— Nu-mi amintesc cum.

— Nu te gânde prea mult. Corpul tău își amintește. Știi cum să ridici genunchiul. Lasă apa să ajute piciorul să-l urmeze.

Când a făcut un pas înapoi, am împins genunchiul în față. Apoi piciorul l-a urmat, dus de curent. După aceea, l-am pus jos.

— Am reușit! am șoptit.

— Bine. Acum și cu celălalt.

Era lent, dar mi s-a părut excelent să funcționez după un model atât de binecunoscut. Un picior, apoi altul alături, într-o mișcare străveche. Trăiam momente de exaltare și de disperare în același timp. Era suficient ca să-mi amintească de ceea ce voiam, de cine fusesem și de ceea ce pierdusem. Cred că asta m-a făcut să plâng, pentru că aveam fața rece din cauza lacrimilor când am ajuns în partea cealaltă bazinului.

Dar zâmbeam. Zâmbeam și plângeam. Eram mai bucuroasă și mai tristă decât fusesem în ultima vreme. Însă în mod cert, nu eram amorțită.

— Am reușit! am zis.

Apoi pentru că nu mi se părea că am altceva mai interesant de spus, am rostit-o din nou:

— Am reușit!

— Da. Am reușit.

— Vreau să bat cuba, dar nu pot să-ți dau drumul.

— Nu bate cuba. Ne întoarcem.

Simțeam că aș fi putut face asta toată noaptea, însă Ian a zis că vorbea entuziasmul din mine. Mi-a spus că, de fapt, munceam mai din greu decât credeam.

— Ideea este, am zis, în timp ce traversam înapoi, că nu cred că mușchii mei îmi împing piciorul în față. Cred că acesta plutește în curentul din spatele genunchiului.

— Este OK. Teoria spune că trupul își va aminti tot mai bine cum să facă asta, dacă o face des. Să treci prin mișcările astea ajută la trezirea amintirilor corporale. Așadar, există speranță.

— Mulțumesc că nu m-ai lăsat să cad.

— Încă nu am ieșit.

— Și că ai fost atât de bun cu mine azi.

Dar la asta Ian nu avea replică, așa că a tăcut din nou.

Nouăsprezece

Într-o seară, chiar după ce ajunsese Kitty cu *tajine*^[36] de miel marocan, a apărut o voluntară. Avea ochii mari și un clipboard în brațe. Recruta oameni care să participe la un târg de produse lucrate manual. Ne-a anunțat că evenimentul avea loc săptămâna aceea, în aripa copiilor, iar eu tocmai mă pregăteam să o dau afară, când Kitty a spus:

— Ce fel de produse?

— Ah, de orice fel, a zis voluntara. Pictură pe piatră, tricotat cu degetele, brățări ale prieteniei, rachete-balon, sculpturi în ceară, lumânări de nisip. Și tot ce are ochi bulbucăți.

Kitty s-a uitat la mine.

— Se distrează mult mai bine acolo, în aripa unde-s copiii, decât aici.

— Ați vrea să vă înscrieți?

— Da, a zis Kitty tare, chiar când eu ziceam *nu*.

Voluntara s-a uitat la Kitty.

— Super.

— Putem să ne înscriem la tricotat? a întrebat-o. Sora mea tricotează un melc.

— Oh, da, aduceți-l! a zis voluntara. Copiii o să-l adore.

Kitty mi-a făcut semn din sprâncene.

— Poate furăm niște ochi bulbucăți.

După ce a plecat voluntara, i-am spus:

— Nu merg nicăieri.

— Ba da, mergi. Tocmai te-ai înscris.

— *Tu* te-ai înscris.

— Ce altceva ai de făcut?

— Încetează să mai încerci să mă înveselești. Știi că mă face să mă simt mai rău.

— Oricum te simți mai rău.

— Da. Însă tu mă faci să mă simt vinovată.

— Tocmai am văzut un citat pe *Instagram*, care să te inspire. *Luptele interioare ne conduc spre*

punctele noastre forte.

— Dacă mai zici *Instagram* o dată, dau foc spitalului.

— Bine, dar fiecare articol publicat pe lumea asta spune că trebuie să înveți să apreciezi ceea ce ai și să nu tânjești după ceea ce nu ai.

— Vorbești *serios*?!

— OK, recunosc că a sunat un pic tras de păr.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Au trecut patru săptămâni! Patru săptămâni de când am pierdut toate lucrurile la care ținam. Pot să primesc măcar cinci minute în care să mă acomodez?

— Da, bineînțeles. Între timp, hai să mergem să învățăm copiii spitalizați cum să tricoteze un melc.

— Doamne, nu mai încerca să mă repari!

Nici apariția lui Ian în prag nu ne-a calmat. Kitty și-a atintit brațul spre el.

— El încearcă să te repare!

— Este jobul lui.

— Așa, și?

— Un job e altceva.

— Adică e mai bine?

Ian era chiar acolo, ascultând, iar eu eram chită să să îmi demonstrez punctul de vedere.

— Da! Pentru că, în mai puțin de trei săptămâni, nu-l voi mai revedea. Nu se va mai gândi la mine, nu își va mai face griji pentru mine și, cu siguranță, nu își va petrece restul vieții *mele* spunându-mi să mă înveselesc. Va simți un val de ușurare când voi ieși pe ușă și îmi voi vedea de viața mea tragică, iar cu asta se va încheia totul.

Eram pe cale să continui, când Ian s-a apropiat.

— Nu e adevărat.

Și eu, și Kitty ne-am întors spre el.

— Ce nu e adevărat? am întrebat.

— Mă voi gândi la tine după ce pleci. Mă aștept să se întâmple chiar frecvent.

Voia să spună mai multe? Nu. Era un om taciturn.

Dar a fost suficient să ne oprească din ceartă.

— Vrei *tajine* marocan? a întrebat Kitty după o vreme, trăgând capacul unui recipient și întinzându-i-l. Maggie tricotează un melc, a adăugat ea după aceea. Vrei să-l vezi?

L-a făcut să zâmbească. Adoram să îl văd zâmbind.

— Mi-ar plăcea, a spus.

— Hei, i-am zis lui Kit. Nu...

— Ssst. Kit a ridicat un deget. Ca fular, arată oribil. Dar ca melc tricotat, e divin! Doar acceptă ideea de *melc* și fii mândră!

Apoi i l-a aruncat lui Ian.

El l-a ținut o secundă, privindu-ne când pe una, când pe alta.

— E un melc bine tricotat.

Kit s-a întors spre mine.

— Chiar *totul* sună așa bine când e spus cu accent scoțian? m-a întrebat Kit. Apoi a revenit spre Ian. Dacă ai fi un copil și ai participa la târg, te-ai bucura să vezi așa ceva?

— Târg? a întrebat el.

— Da, se ține unul pentru copii, însă *Domnișoara Morocănoasă* nu vrea să se ofere voluntară.

I-am aruncat o privire lui Kitty.

Dar trebuia să o felicite. Ian părea să se amuze de tachinele ei. Ochii i se încrețeau la colțuri, cu o expresie care părea aproape călduroasă. Apoi, ca orice profesionist din domeniu, obișnuit, prietenos, a clătinat din cap și a spus:

— Acum îmi amintești de mama.

Kit și cu mine ne-am încruntat.

— De mama ta?

— Ea spunea mereu: *Dacă nu știi ce să faci pentru tine, fă ceva pentru altul.*

Până la urmă, ne-am dus la târg. Aveam de ales? Niciuna dintre noi nu îndrăznea să nu o asculte pe mama lui Ian.

S-a dovedit a fi cea mai distractivă chestie pe care am făcut-o de când eram la *carceră*.

Acolo, înconjurată de copii cât se poate de diverși, m-am simțit mai relaxată decât fusesem în toate săptămânile de până atunci. La sala de recuperare, ne axam pe moduri de a repara ce se stricase. În rezerva mea mă aflam... într-o cameră de spital. Dar în acea cameră de recreere, din aripa dedicată Pediatriei, erau doar culori strălucitoare și baloane cu heliu, animale tricotate, se auzeau cântecele și era chiar și cineva care le picta fețele copilașilor.

Zgomotos? Da. Haotic? Absolut. Stăteam la postul meu de împletit, cu sora mea, și îi învățam pe copii ce aveau de făcut, când veneau la noi. Povesteam cu Kit printre picături și eram foarte liniștită.

— Țștia-s oamenii tăi, a zis Kitty.

— Par să mă înțelegă, i-am spus.

— Ești mai pricepută decât credeam, a comentat Kit, privind șarpele de lână la care lucram mai nou.

— Sunt mai pricepută decât credeam chiar eu, am admis, ridicând din umeri.

Eram acolo, în mijlocul haosului și al liniștii, când Kit a decis să îmi dea două vești.

Prima: își rezervase zborul de întoarcere la New York.

Pleca în dimineața zilei în care urma să fiu externată.

— Nu vii cu mine acasă?

M-a privit de parcă eram nebună.

— Nu.

— Nici măcar pentru câteva ore? Ca să mă acomodez?

— Nu. Era cel mai ieftin zbor și l-am luat.

— Nu pot să cred că mă părăsești.

— Peste două săptămâni.

— Două și jumătate, am corectat-o.

— Asta înseamnă zece ani, măsurați în timp de stat în spital.

— Acum o să urăsc ziua aceea.

— Am făcut toate lucrurile pe care mi le-am propus când am venit aici, a spus. Am lămurit situația cu tine. Am înfruntat-o pe mama. Am făcut o călătorie erotică alături de Benjamin Grasu’.

— Ai venit și pentru asta?

— OK, Benjamin a fost o surpriză.

— Și ai *rezolvat* lucrurile cu mama? am întrebat-o.

— Pe cât posibil.

— Mi se pare că nu am vorbit despre... m-am oprit, neștiind cum să o numesc. Despre *informațiile* tale din ziua în care mi-ai dezvăluit totul.

Kit a ridicat din umeri.

— Da, bine. Am cam avut treabă cu toții.

Era adevărat. Avuseserăm treabă. Dar era o tehnică tipică familiei Jacobsen, ca replică la veștile importante, care îi zguduiau universul: să pretindă că nici nu existau.

Era, probabil, o modalitate mai delicată de a adresa întrebarea, însă n-am găsit-o, așa că i-am spus direct:

— Nu vrei să știi cine este tatăl tău adevărat?

Kit a tăcut când a auzit cuvintele rostite cu voce tare.

— Tatăl nostru *este* tatăl meu adevărat.

Oare îi lezasem sentimentele?

— Firește, m-am corectat. M-am referit la tatăl tău *biologic*.

— M-am gândit la asta. Sunt curioasă. Dar câtă vreme tata nu știe nimic, mi se pare o lipsă de loialitate să merg mai departe.

— Iar tata nu va afla niciodată.

Căzuserăm de acord.

A doua veste era aceasta: Kitty se hotărâse să dea o petrecere în sala de recuperare, în ultima ei seară aici.

— Nu te vor lăsa să faci asta, am spus.
— Este închisă noaptea. N-o să știe nimeni.
Era o *petrecere de Sfântul Valentin*, deși se întâmpla pe 1 aprilie.
— Detalii, a zis Kit, nepăsătoare. Iubirea se poate întâmpla oricând.
— Știi că e Ziua Păcălelilor?
— Doar tu ai putea remarca așa ceva.
— Știi ce mi s-a întâmplat ultima dată când a fost Ziua Îndrăgostiților.
— Da, a spus.
Firește că știa. Știam cu toții. Dar tot am zis-o:
— Am suferit un *accident de avion*.
— Da. Sunt conștientă. Îți ofer șansa de a-ți reconstrui amintirile.
— Nu, am clătinat din cap.
Dar ea avea deja flăcări în priviri.
— Fac eu totul. Nu trebuie să mă ajuți cu nimic. Vorbesc cu asistentele, agăț decorațiunile. Am o viziune! Ciocolățele în formă de inimă peste tot, puncti rebotezat *poziunea dragostei*... Benjamin Grasu' are o fântână de ciocolată pe care a furat-o de când a lucrat cu o firmă de catering. O să fie karaoke doar cu melodii de dragoste – am chiar și un glob de discotecă în dormitor de când eram în liceu, dacă-ți amintești. Ador chestiile astea! Hai, lasă-mă să fac ceva pentru tine!
Poate fiindcă târgul de artizanat era neașteptat de fermecător, am oftat lung și, de îndată ce am lăsat umerii în jos, a știut că a câștigat.
A ridicat brațele într-un scurt dans al victoriei.
— Pe cine o să inviți? am spus. Apoi, am avertizat-o: Pe nimeni care e pe *Facebook*. Fără oameni obișnuiți, da?
— Doar oameni răniți. Pacienții de pe coridorul tău. Asistentele. Oricine altcineva pe care-l accepți. Plus Benjamin Grasu'.
— De ce trebuie să faci asta? am întrebat-o. Putem să mâncăm tacos și să ne uităm la TV.

— Trebuie să plec în vervă, a anunțat ea. La fel și tu.

Atunci mi-am dat seama.

— Ai început deja să plănuiești, așa-i?

Mi-a făcut un semn din sprâncene.

— Trebuia să fie surpriză, dar știi că nu pot să țin un secret.

— Vulpe hoată!

— Să văd eu dacă mai ești supărată când vei bea direct din fântâna de ciocolată!

Douăzeci

În seara următoare, Kitty a apărut cu o veste uimitoare: primisem permisie!

A ridicat o cutie cu *spanakopita*⁽³⁷⁾, cu o plecăciune flamboiantă, și a spus:

— Am vești fantastice!

Eu tricotam un alt melc.

— Ce este?

— Avem un cadou pentru ziua ta de naștere.

Am stat și m-am gândit. Ziua mea era duminică.

— Am uitat de ziua mea, am informat-o.

— Nici n-o să-ți vină să crezi când vei vedea ce cadou super vei primi!

— Îmi revine fața la normal?

Kitty s-a încruntat.

— Nu tocmai, dar ești pe-aproape.

— Atunci, ce?

Kitty s-a îndreptat de umeri.

— Te vom ului.

— Tu și mai cine?

— Eu și mama.

— De când sunteți tu și mama *noi*?

Expresia lui Kitty s-a întunecat.

— Este un armistițiu fragil, fără întrebări.

M-am încruntat. Cum era posibil?

— Nu subestima niciodată capacitatea Lindei de a face diferența între diverse compartimente ale vieții ei, mi-a spus Kit. Sau a mea.

— Deci, nu vorbiți despre nimic?

— În afară de tine.

— OK.

— Detestă complet înfățișarea mea, oricum.

— Bineînțeles.

— Mai ales tatuajele.

I-am aruncat o privire. *Bineînțeles.*

— De fapt, povestea asta a fost ideea.

— Care poveste?

Kit s-a prefăcut că suflă în trompetă.

— Atenție, anunțăm cel mai mișto cadou! Îți oferim o evadare de o noapte!

— O evadare?

Kit și-a coborât vocea până la un ton normal.

— Mama s-a gândit că ți-ar plăcea să mănânci spaghete și tort acasă.

Cina noastră aniversară tradițională. Spaghete și tort. M-am întristat.

— Nu vreau să merg acasă.

— Știu. Kitty părea mulțumită. I-am spus! Și tata m-a susținut.

— Nu trebuie să merg la mama?

— Nu. Mai bine.

— Atunci unde?

Kit a executat un mic dans.

— La lac!

— La lac? Lacul nostru?

A bătut din palme.

Dar degeaba.

— Nu pot să merg la lac, i-am spus.

Acolo se afla vechea cabană de pescuit a bunicilor. Puțin spus *rustică*. Nu prea era accesibilă într-un scaun rulant.

— Ba poți! Am pus totul la punct!

— Nu mă vor lăsa niciodată să ies pentru asta.

— Mama i-a făcut să-și dea acceptul. Este oficial. Am așteptat să fie totul sigur ca să îți spun. Vom petrece noaptea de sâmbătă lângă lac. Adică, de ziua ta, nu te vei trezi în spital.

— Dar...

Nu eram sigură ce să cred. Kit voia să fiu încântată, însă mie mi se părea o idee foarte proastă, extenuantă.

— Avem totul pregătit. Mama a fost acolo toată săptămâna, pentru a face curățenie. Cearșafuri curate, fără praf. Plus o tonă de provizii.

— Vine și mama?

— Nu! Asta-i cea mai bună veste! I-am zis: *Mamă, Margaret este tânără! Își dorește să își*

petreacă ziua de naștere cu oameni de vârsta ei! Și tata m-a susținut.

— Deci, cu cine îmi petrec ziua?

— Cu mine!

Mi se părea tot mai rău.

— Kit, nu poți avea grijă de mine. Abia dacă poți avea grijă de tine.

— Napoliticos din partea ta să spui asta. Și neadevărat. *Pot* avea grijă de tine, fiindcă l-am convins pe iubitul tău să vină cu noi, iar el o să facă toată treaba.

— Pe cine, pe *Chip*? Nu-l mai văzusem din noaptea în care pusesem capăt relației și nu aveam vești de la el. Parcă nici nu existase.

Kit a clătinat din cap.

— Nu. Mă refer la iubitul tău *scoțian*.

Mi-am acoperit gura cu palma.

— Doar n-ai făcut asta!

— Ba da.

— L-ai întrebat?

— Da.

— Și a fost de acord?

— S-ar putea să-i fi spus că altfel risc să te omor din greșeală.

M-am lăsat să cad pe pernă.

— Nu.

— Țsta e cadoul tău. Acum poți face sex interzis cu iubirea ta secretă. Apoi s-a încruntat și s-a aplecat spre mine, șoptind: Vaginul tău încă funcționează, nu?

Mi-am acoperit ochii cu mâna.

— N-am nicio iubire secretă! Nu fac niciun fel de sex! Haide, Kit!

— Crezi că-s amatoare? Crezi că nu simt tensiunea sexuală dintre voi? Tensiunea sexuală este limba mea maternă!

— Kit, uită-te la mine. Uită-te la viața mea.

— Și?

— Nu suntem în liceu. De o lună, trăiesc o tragedie cât se poate de reală.

— Încă un motiv în plus să te distrezi.
— Detest distracția. Nu mai cred în ea.
— Când ești cu Ian, te distrezi.
— Nu facem asta.
— S-a aranjat deja. Își ia concediu din motive personale.

— Deci eu, tu și fizioterapeutul meu mergem la lac de ziua mea?

— Și Benjamin Grasu'. Ca să am și eu parte de sex interzis.

— Și Moustache?

— Nu suntem exclusiviști.

Crescusem petrecând weekenduri prelungite și veri în căbănuța de pescuit, ținând prin curte, înotând cu orele, luând pauză doar pentru prânz și cină și explorând lacul într-o barcă. Îmi petrecusem copilăria acolo, fără să-mi imaginez vreodată că voi ajunge astfel. Ideea de a trăi după un scenariu normal, când viața mea se schimbaseră așa – chiar și să pot face o simplă deplasare la magazin sau la cinema – mi se părea sfâșietoare. Dar un loc încărcat de bucurie ca acela? Un loc acoperit de atâtea straturi de amintiri ale vieții mele paralele? Un loc în care viitorul fusese mereu ceva mult așteptat?

Îmi frângea inima să mă gândesc la asta.

Și totuși, era totul aranjat. Voiam să ies din spital. Adoram lacul. Căbănuța era doar la vreo treizeci de metri de țărm și, când te trezeai, primul lucru pe care îl vedeai era lumina dimineții, reflectată de apă. Voiam să văd asta. Îmi doream să fiu într-un loc frumos.

Kit a continuat:

— Vom mânca chestii ca în tabără și o să avem și *s'mores*^{/38/}.

Mi se părea că am stomacul plin de pietricele. Voiam să merg și *nu voiam* să merg.

Dar nu știam cum să refuz. Se întâmpla. În plus, Kit nu se înșela: când Ian era în preajma mea, credeam în distracție.

Ian și cu mine deveniserăm o echipă de recuperare de tip ninja, asta de când fusese angajat de tata ca să fie mentorul meu. Eu eram motivată și mă concentram mereu, iar el pricepuse, în sfârșit, că oamenii se descurcă mai bine dacă îi încurajezi. Lucram la sală în fiecare zi, o dată devreme și apoi din nou, după cină.

Și încă ceva, el era singurul căruia îi spuseseam despre încercările mele matinale de a-mi mișca degetele de la picioare, care deveniseră un soi de ritual. Nu începeam niciodată ziua fără să le țin un discurs motivant și fără să încerc să le învii.

— Ce le spui? a întrebat el, când i-am povestit.

— Degetelor?

— Da. Când le ții discursuri.

În numele sănătății, i-am spus adevărul:

— *Haideți, băieți! Sunteți mai puternici decât credeți.*

— Și degetele ce răspund?

— *La fel și tu, cucoană.*

În unele seri eram obosită, așa că el rămânea în rezervă, cu mine și cu Kit, făcând exerciții ușoare pentru partea de jos a picioarelor, terapie prin textură, stretching sau masaj și vorbind mult mai relaxat decât îl văzusem vreodată la sală. Acolo, cu Myles adulmecând mereu în zonă, era mereu sută la sută profesionist. În ultima vreme se încrunta mai puțin, atâta tot.

Dar Ian cel de după program era diferit.

Mai întâi, era complet dedicat activităților. La sală avea o vibrație stabilă, monotonă, însă pe cont propriu era plin de energie și de surprize. Când nu eram prea obosită, mergeam la piscină, unde avea o duzină de chestii gonflabile ca să înveselească atmosfera: plăci de surf, mingi, unicorni. Alteori, apărea cu un prieten care făcea acupunctură, iar el se ocupa de mine chiar în rezervă, în timp ce Kitty se îndopa cu pui cu susan. Din când în când, aducea un reflexolog, care se descurca binișor și

cu aromaterapia. Odată, a adus o tipă care era chiropractician, ceea ce m-a alertat, fiindcă nu voiam să îmi *atingă*, darămite să îmi ajusteze spatele, însă ea doar a folosit un dispozitiv manual ca să-mi stimuleze pulpele și picioarele.

Mă ajuta? Cine știe! Dar nici *nu îmi dăuna*.

La sală munceam pe brânci, dar ceea ce lucram cu antrenorul meu personal s-a transformat în joacă – însă una benefică.

În unele seri, jucam *Pop-A-Shot* în fața sălii de recuperare, până când venea timpul să mă duc la culcare. Prima dată când am încercat, după ce i-am explicat în detaliu cât de prost stăteam la baschet, l-am bătut cu treisprezece puncte. N-a fost deloc încântat. După aceea, l-am învins de fiecare dată. Stăteam în fața coșului, Ian îmi dădea mingi, iar eu băgam coș după coș până când expira timpul. Apoi venea rândul lui. Uneori marca, alteori nu. Eram convinsă că se pricepea. Dar, spre surprinderea tuturor, eu mă descurcam remarcabil. Nu ratam niciodată. Iar asta îl înnebunea pe Ian – mai ales pentru că nu mai participasem niciodată la un meci de *Pop-A-Shot*.

Îmi plăcea să îl enervez.

În prima seară în care apăruse pentru programul personal de antrenament kineto, rămăsese în picioare tot timpul, ca un ofițer pe loc repaus, și așteptase ca eu și Kit să terminăm de mâncat. Acum, renunțase de mult la această așteptare, așa că el și Kit ședeau pe scaune pentru vizitatori, de o parte și de cealaltă a mea, cu patul coborât la înălțimea mesei, având cina întinsă pe toată suprafața lui și cu recipientele sprijinite de gleznelor mele.

Poate era ceva strict legat de mâncare sau de relația dintre mine și Kit sau poate era vorba despre distanța suficientă față de Myles, dar uneori, Ian mi se părea un tip complet diferit. Și anume, un bărbat simpatic, care zâmbea și era *plăcut*. Și, cu cât îl vedeam mai des – noi două –

cu atât ne doream să-l revedem mai repede. Toată această mare masă în trei a devenit ca un joc.

Kit și cu mine ne aliaserăm contra lui Ian și încercam să-l facem să zâmbească, să roșească sau să râdă tare – o activitate ideală pentru toți trei. Să îl stânjenim funcționa perfect, înjuram. Vorbeam despre chestii șocante, *de-ale femeilor*, sau îl făceam să ne învețe expresii triviale de-ale scoțienilor. S-a dovedit că erau destule și de-a dreptul încântătoare.

Atât cuvintele: *clipe*⁽³⁹⁾, *dobbe*⁽⁴⁰⁾, *scrote*⁽⁴¹⁾, *roaster*⁽⁴²⁾, *numpty*⁽⁴³⁾, *jakey*⁽⁴⁴⁾, *walloper*⁽⁴⁵⁾, cât și frazele: *Shut ye geggie*⁽⁴⁶⁾, *Erse like a bag o' washin*⁽⁴⁷⁾ și *Yer bum's oot the windae*⁽⁴⁸⁾. Nemaivorbind de termenul *baw*, care înseamnă *testicul* și care funcționa în orice combinație: *bawbag*⁽⁴⁹⁾, *bawface*⁽⁵⁰⁾, *bawjaws*⁽⁵¹⁾. În plus, termenii obișnuiți erau grozavi: *oxter* pentru subsuoară, *cludgie* pentru veceu, *blooter* pentru beat și *puggled* pentru extenuat.

Apoi, Ian ne-a oferit informația șocantă că accentul scoțian nu era universal adulat în Anglia, precum era în SUA.

— Sunt geloși, a spus Kit.

— Să nu ne mai batem joc de accentul tău, atunci? am întrebat.

Era una să râdem de un accent foarte *cool*, și alta era să facem mișto de un accent nu prea apreciat.

— Puteți râde de el, atât timp cât pot și eu să râd de accentul texan.

Kit și cu mine ne-am privit.

— *Poți* să râzi de accentul texan?

— Spuneți *tumped* pentru *a se răsturna*. Știți că nu e un cuvânt, nu?

— Ba *este* un cuvânt, am spus.

— Doar în Texas, a clătinat Ian din cap.

Adoram să îi imităm accentul, dar nu ne pricepeam deloc. Îl puneam să încerce să spună

cuvinte americane, în special nume de locuri nativ americane pe care le căuta Kit pe *Google*, cum ar fi râul Caloosahatchee, lacul Tangipahoa sau pâraul Quittapahilla. Când ea îl auzea încercând, se tăvălea de râs, iar mie mi se părea fascinant. Îi urmăream buzele formând sunetele, trăgându-se înapoi și bosumflându-se iar, pentru a scoate acel *o* scoțian deja clasic. Uneori, uitam să râd, fiind de-a dreptul hipnotizată.

Ian s-a dovedit extrem de implicat și hotărât. Începeam prin a încerca să îl scoatem din carapacea lui stoică, dar mereu ne pornea și pe noi. Uneori, râdeam atât de tare la cină, că nici măcar nu ne puteam termina mâncarea. Era genul acela de râs incontrollabil, pe care nu îl ai aproape niciodată în viața de adult. Lucrurile nu deveneau doar amuzante, ci *isterice* – chiar și lucrurile care, obiectiv vorbind, nu erau nicidecum așa, gen zgomotul unui scaun tras, un colțunaș cu legume scăpat pe jos, o asistentă care intra în rezervă să identifice sursa gălăgiei.

Era ciudat că puteam fi capabilă să râd cu toată ființa mea în asemenea condiții, într-un moment atât de greu al vieții mele. Dar hotărâsem că suferința poate face lucrurile mai amuzante câteodată. Dacă înduri destule, începi să ai nevoie de o porție serioasă de râs.

Apoi mi-am adus aminte de o întâmplare de când eram doar o copilă. În amintirea mea, îi observam pe tata și pe fratele lui, în ziua înmormântării mamei lor. Erau în mașină, în drum spre cimitir și râdeau de toate rudele lor. Stăteau pe scaunele din față, în timp ce Kit, mama și cu mine eram pe bancheta din spate. În acele clipe îi văzusem pe cei doi adulți rămași fără mamă – tocmai ce pierduseră pentru totdeauna o femeie pe care o iubiseră amândoi – nu doar chicotind, ci *hohotind* de-a dreptul.

Cred că aveam vreo zece ani.

— Ce faceți? îi întrebasesm. Cum puteți să râdeți?

— Draga mea, spusese tata, dacă nu râdem, o să plângem.

Așa era cu râsul ăsta. Ne acapara. Ne făcea fețele să ne doară. Și asta se întâmpla nu în ciuda tristeții, ci din cauza ei.

Dar să revenim.

Kit era mai curajoasă decât mine. Astfel că, într-o zi, l-a implorat pe Ian să poarte *kilt* la muncă.

— Dacă porți kilt în clădirea asta, îți dau zece mii de dolari.

— Nu are zece mii de dolari, i-am șoptit lui Ian.

— Iar eu nu am kilt, deci suntem chit.

De obicei, Kit și cu mine îl provocam, dar, într-o seară, când mâncam sushi, a luat cu bețișoarele o cantitate de wasabi cât o linguriță, a ridicat-o s-o putem vedea și a zis:

— Mă provocați să mănânc asta?

L-am privit de parcă înnebunise.

— Toată?

O zecime din wasabi era suficientă să-i facă urechile să fumege.

Ian a încuviințat.

— Nu, a zis Kit. Nu te provoc. Nici măcar eu nu sunt atât de nebună.

— Te provoc eu, i-am zis și, înainte să îmi pot retrage cuvintele, Ian își vârâse bila de wasabi în gură, o înghițise și ridicase deja brațele a victorie.

Atunci, Kit și cu mine ne-am uitat lung la el.

— Nu-i așa rău, a zis Ian, dar nici bine nu terminase, că au început să-i curgă lacrimi pe obraji, iar fața i s-a înroșit. A început să gâfâie și să sâsâie ca o pisică sălbatică.

A înșfăcat apa și a băut toată sticla dintr-o singură înghițitură. Apoi mi-a luat și mie apa și a băut-o. Apoi pe a lui Kit.

— Ahhh, a exclamat, plimbându-se prin cameră. F... -i, ce ustură!

— Înjură în scoțiană! am strigat amândouă.

Dar el alerga pe loc.

— N-a fost cea mai inspirată idee.

— Spune *baivjaws!* i-a sugerat Kit.

— Spune-ți singur *numpty jobber!* am sărit și eu.

— *Dobber*, m-a corectat el, frânt de mijloc, gâfâind.

Apoi s-a lovit cu capul de piciorul patului. Și-a dat seama că saliva și a luat vraful de șervețele pe care i le întinsesem.

A durat cam jumătate de oră să își revină și atunci *ne-a aruncat un os* și a spus un cuvânt în dialect.

— Chiar *sunt un dobber*, a zis. La ce mi-o fi stat capul?

— Te-ai gândit, i-am spus fără să mă obolesc să îmi ascund afecțiunea din glas, că o să ne amuzi.

De parcă făcuserăm cu toții un pact nerostit ca să ne distrăm.

— Știința ne susține, a spus Kitty, *Regina Căutărilor pe Google*, când mi-am dat seama ce efect puternic avea asupra restului zilelor mele triste ideea de a cina cu ea și cu Ian.

— Să anticipezi o recompensă activează aceleași regiuni ale creierului ca atunci când primești o recompensă, a continuat ea. Atât de tembel este creierul, că nici măcar nu recunoaște diferența.

Nu exista nimic, dar absolut nimic amuzant în restul zilei. De aceea așteptam cu mare bucurie ora cinei.

Douăzeci și unu

Dimineața zilei mele de *permisie* a fost una normală: m-am spălat, am avut câteva încercări eșuate de a-mi mișca degetele de la picioare, apoi am primit vizita obișnuită a părinților mei la prânz. După aceea, însă, în loc să mă îndrept spre sala de recuperare, am trecut în scaunul rulant și ai mei m-au împins – eu având o geantă cu schimburi în brațe – către locul în care aștepta Kit, în berlina tatei.

M-am simțit foarte neliniștită că părăseam spitalul.

Aș fi spus că o să fiu încântată, ușurată, chiar extatică să plec. Dar eram agitată. Nu aveam încredere că sora mea putea conduce mașina cea mare a tatei. Nu aveam încredere nici în toți șoferii idioți, care trimiteau mesaje pe mobil la intersecții și nici în lumea mare, rea și haotică din afara micii mele biosfere controlate din spital.

Nici în mașină nu m-am putut relaxa. Dacă aș fi fost pisică, mi-aș fi înfipt ghearele în bord. La fiecare curbă, la fiecare culoare roșie a semaforului, la fiecare atingere de frână, tresăream anxioasă.

— Trebuie să te calmezi, mi-a zis Kit.

— Da. Un sfat bun. Mă calmez.

Dar nu știam cum să fac asta. Cum te *calmezi*?

Când am ajuns la cabană, tensiunea din zona gâtului îmi migrase spre cap. Mă simțeam amețită și mă dureau tâmpile, iar Kit a declarat că trebuia să dorm puțin.

Firește că nu exista acces pentru scaunul rulant în casă. De ce să existe? Am reușit să ajung în scaun și să traversăm apoi aleea cu pietriș, dar ne-am oprit ca să ne dăm seama cum să intru în casă.

— Știam eu c-a fost o idee proastă, am zis.

— Liniște, mi-a ordonat Kit. Dacă nu reușim, te poate duce în brațe scoțianul tău, când o să ajungă.

Apoi s-a dus să examineze veranda din spate, să vadă dacă pe acolo se putea intra mai ușor și a strigat: Ar fi chiar atât de groaznic?

— Du-te, i-am răspuns, închizând ochii.

Să fiu aici era pe cât de rău mă temusem. Totul arăta la fel ca atunci când bunicii mei cumpăraseră locul, în anii '60. Ușa verandei încă scârțâia. Gaura de popândău de lângă scările din spate era tot acolo. Perii pe care-i plantase bunica foșneau încă în bătaia vântului.

Eu eram singura diferită.

Toate acestea mi-au provocat un val de durere atât de profund, că a trebuit să mă aplec și să-mi pun capul între genunchi.

— N-ar fi trebuit să venim niciodată aici, m-am auzit șoptind.

Urma să vomit. Am simțit gustul acela sărat sub limbă, care anunță că se va întâmpla.

Dar apoi am auzit zgomot de cauciucuri pe pietrișul aleii.

Am ridicat ochii și am văzut un *Bronco* vintage, maroniu. Cu Ian înăuntru. A trântit portiera și a traversat iarba în direcția mea, având o geantă pe umăr. Purta blugi, nu uniformă. Pantofi de piele maro în loc de teniși. Și o flanelă cadrilată.

Am uitat că mi se făcuse rău.

— Ți se potrivește locul ăsta, mi-a zis el.

— Serios? Pentru că eram cât pe ce să vomit.

— Rău de mașină?

— Rău de inimă.

— Te întristează să vii iar aici?

Am încuviințat.

— Dar te și bucuri, nu?

Am clătinat din cap.

— Nu încă. Dar mă bucur să te văd.

— De ce ești singură aici?

— Kitty încearcă să-și dea seama cum să intru în casă.

— Pot să ajut cu asta, a zis. A lăsat geanta jos, fără să ezite, a îngenuncheat și s-a întors cu spatele

la mine. Haide, mi-a spus, arătându-mi din cap să mă urc în spinarea lui.

M-a prins cu brațele de sub genunchi și eu l-am cuprins cu coapsele și m-am ținut de umerii lui. Pentru o secundă, i-am simțit din nou mirosul și apoi am plecat să o căutăm pe Kit.

Pe drum, Ian s-a oprit puțin când a văzut lacul albastru, sclipitor și mai mare decât mi-l aminteam. Peluza se înclina spre el și, de unde stăteam, îl vedeam perfect.

— Este lacul tău? m-a întrebat Ian.

— Lacul nostru, am spus și, când am vorbit, obrazul meu i-a atins gâtul.

— Mă duci pe lac?

— Desigur.

Chiar atunci a apărut Kit de după colț.

— Va trebui să așteptăm să... Atunci ne-a văzut și i-a aruncat lui Ian o privire. Să apară tipul vânjos să te ducă.

Nu am mai vrut să mă întorc după aceea. Nu că apariția lui Ian ar fi făcut ca totul să fie OK, pentru că nu a fost așa. Dar a făcut ca lucrurile să devină ceva mai suportabile. Inima mea încă zumzăia pe un ton de jale, dar mi s-a părut că sosirea lui introdusese un contratimp. Nu a oprit cântecul trist, dar l-a schimbat.

Trebuia să merg la toaletă – cu toții aveam nevoie după drum – așa că, imediat ce a deschis Kit ușile, Ian m-a dus la baie și m-a așezat pe toaletă, complet îmbrăcată.

— Ai nevoie de ajutor? m-a întrebat.

Chiar dacă aveam, nu i l-aș fi cerut.

— Mă descurc, i-am spus.

Scaunul rulant s-a dovedit cincizeci la sută inutil lângă lac. Pământul era prea plin de iarbă și de pietricele ca roțile să funcționeze bine, iar ușile din casă erau prea înguste. Partea bună a fost că Ian m-a dus în brațe.

În fond, era aproape ziua mea.

Era o zi însorită, senină, și ce am făcut mai departe a fost să stau la soare, aproape de apă, în timp ce Kit și Ian despachetau. Nu-mi puteam expune grefele, așa că sora mea mi-a adus o umbrelă roz, cu picățele. Am așezat-o cu grijă, ca să-mi acopere arsurile și să-mi lase restul corpului să se bucure de razele solare. Degetele de la picioare, picioarele, brațul drept erau complet expuse. De când nu mai simțisem razele soarelui pe piele? Am închis ochii și m-am bucurat de senzație. Adierea era răcoroasă, însă mie îmi era cald.

În ciuda a tot ce se întâmplase și a tot ceea ce urma, momentul acela a fost chiar plăcut.

Nu știu cât timp a trecut, însă durerea de cap dispăruse când am auzit pași scrâșnind pe pietrișul din spatele meu.

Era Ian.

— Kit vrea să scot bărcile, a spus fără să se oprească.

Am încuviințat și m-am concentrat iar la plajă, însă nu am mai închis ochii.

Ian a descuiat garajul și a târât barcă după barcă pe țărm: una cu vâsle, două caiace, două plăci, o barcă veche de pescuit și o canoe pe care bunicul meu o pictase cu modele *Cherokee*. S-a dus și s-a întors. Fascinant.

După o vreme, mi s-a alăturat Kitty și, înainte să se așeze, am auzit-o:

— Ce specimen superb.

— Nu este un specimen. Este fizioterapeutul meu.

— Sunt convinsă că e amândouă.

— Unde este specimenul *tău*?

— Care? a întrebat vicleană.

— Cel durduliu, dar simpatic, i-am zis.

A părut ușor ofensată, din principiu. Chiar puțin protectoare.

— E pe drum.

L-am privit pe Ian aliniind și ultima barcă și întorcându-se spre noi. Cred că să târăști bărci presupune efort, pentru că și-a scos flanela din mers, și-a șters ceafa cu ea și a rămas într-un tricou alb.

Kit a fluierat încet.

— Kit! am spus. Nu-l transforma într-un obiect!

— Nu este vina mea, a zis gesticulând. Nu poți să mă acuzi.

Când Ian a ajuns lângă noi, a lăsat flanela să cadă pe iarbă.

— Vrei să-mi arăți lacul? m-a întrebat.

— Da, i-am spus, poate prea repede.

— De fapt, vrea să tragă un pui de somn, a râs Kit.

— Nu-i adevărat!

— Mă gândeam la caiac, a zis Ian, dar mi-e să nu ne răsturnăm.

Și eu eram îngrijorată pentru gâtul meu. Apa din lac nu era, cu siguranță, tratată cu clor, așa ca apa din piscina terapeutică.

— Canoea ar trebui să fie OK, i-am zis.

— Pot să vin și eu? a întrebat Kit.

— Nu, am răspuns amândoi.

Ian ne-a dus pe mine și umbrela mea cu bulinuțe până la marginea apei, unde am așteptat pe iarbă în timp ce el împingea canoea pictată în apă. Apoi m-a ridicat iar, a intrat în apă cu blugi cu tot și m-a așezat cu grijă în barcă.

Canoea s-a clătinat un pic atunci când s-a urcat Ian, iar eu am simțit un scurt fior de teamă. Nu mai purtasem vestă de salvare în chestia aia de când eram mică, iar aceasta de acum era genul care ți se strângea în jurul gâtului, ca o pernă pentru avion. Firește că nu îmi puteam pune nimic pe gât și încă purtam doar tricouri cu umărul tăiat, așa că am înfășurat-o ciudat pe sub brațe și am strâns-o bine.

— Arăt ridicol, am zis.

Ian a clătinat din cap.

— Arăți... s-a oprit timp de câteva secunde înainte să continue: inventivă.

— Asta mi se spune mereu, i-am mărturisit, punându-mi ochelarii de soare și întrebându-mă ce fusese pe cale să spună.

Nu era încă vânzoleală pe lac. Se părea că-l aveam numai pentru noi.

— Încotro? m-a întrebat Ian, iar eu am arătat în direcția opusă.

A fost OK să nu vorbim. Vâsla lovea apa, canoa izbea valurile, vântul șoptea. Îmi aminteam atât de bine de locul ăsta, încât devenise o parte din mine și aproape că mă puteam imagina acolo, fără să fiu nici măcar prezentă.

Dar să mă regăsesc așa, pe apă, în viață, mi se părea extraordinar.

L-am direcționat pe Ian pe lângă o casă veche de o sută de ani, prima care a fost construită în zonă, și i-am spus fiecare poveste cu fantome pe care o știam despre ea. Apoi am trecut pe lângă un conac vechi de câteva decenii, încă neterminat, care fusese început de un tip ce lucra în domeniul investițiilor.

— Și ăsta e bântuit, i-am zis.

Mai târziu, am trecut pe lângă zona unde aveau loc, anual, cursele de ambarcațiuni cu pânze, apoi, pe lângă trambulina plutitoare, care era un punct de atracție pentru toți copiii, ei vâslind adeseori până acolo doar ca s-o vadă. Într-un târziu, am trecut și pe lângă locul unde se vindeau hamburgeri și unde nu exista nicio parcare, ci doar docuri pentru bărci.

Deodată, m-am aplecat mai aproape de apă și mi-am lăsat degetele să atârne în ea. Făcusem deja asta, în aceeași apă și în aceeași barcă, de mii de ori. Casele erau aceleași, norii erau aceiași, și chiar și plaja, pe care voiam cândva să mă căsătoresc, era la fel.

Ian vâslea într-un ritm susținut, iar eu, trecând peste toate circumstanțele, bune sau mai puțin

bune, îmi dădeam voie în acel moment să mă simt atât de fericită, pe cât eram de tristă.

M-am minunat de senzație, pentru că nu era ori așa, ori altminteri. Ambele emoții erau la fel de puternice, simultan.

Dacă m-ați fi întrebat, înainte de accident, v-aș fi spus că emoțiile sunt ca niște blocuri de culori primare. Pentru o vreme, te simți foarte bine când porți sau vezi lucruri de culoare albastră, apoi treci la perioada galbenă și după aceea la cea roșie.

Dar acum, vedeam peisajul emoțional puțin diferit – mai degrabă precum pointilismul unui tablou de Seurat: fiecare culoare era compusă din multe altele. Dacă te uitați cu atenție, erau puncte. De la distanță însă, formau o după-amiază pe lac, și toate culorile se bazau unele pe celelalte pentru a crea textură și sens.

Poate se va dovedi un avantaj, mi-am spus. Poate aveam să văd lumea cu ochi de artistă, acum.

Aș fi putut închide ochii și să mă las purtată de curent. Dar aveam o întrebare pentru Ian, care mă rodea de ceva vreme, și acum puteam profita că eram singuri.

— Spune-mi ceva, i-am zis pe un ton firesc.

— OK, a răspuns el, încă vâslind.

— De ce a eșuat afacerea ta?

L-am simțit încordându-se.

Dar deja începusem, așa că am continuat, neluându-mi privirea de la apă.

— Ce s-a întâmplat?

Nu a răspuns. A continuat să vâslească.

— Era o idee genială.

Ian tăcea de atâta vreme, că m-am întors spre el.

— Nu am administrat bine lucrurile, mi-a zis într-un târziu. Am neglijat totul prea mult.

Am ridicat din umeri. De parcă acela era răspunsul dorit.

Dar firește că răspunsul lui generase alte întrebări. De ce un tip cu o idee atât de bună ar fi

făcut atâtea eforturi să pornească o afacere, adică să *inventeze* o afacere nouă, și apoi ar fi neglijat-o?

Îmi dădeam seama, după postura lui, că nu voia să vorbească despre asta.

Așa că am lăsat-o baltă.

Nu eram acolo ca să fim triști.

Eram acolo pentru a încerca, măcar pentru o vreme, să uităm de tristețe.

Când ne-am întors, apunea soarele, iar Benjamin Grasu', care era mai degrabă *tubular* decât gras, cu un corp durduliu ca o gălușcă și o barbă stufoasă, de hipster, sosise. El și Kit făceau focul de tabără. Ian m-a cărat în spate lângă ei și m-a așezat pe un scaun, iar eu i-am privit pe cei doi flirtând. Benjamin nu părea să-și poată ține mâinile departe de ea, dar pe Kit nu părea să o deranjeze.

Sora mea ne-a pregătit o tocană de legume într-o oală pusă pe grătar, deasupra focului. *Este vegan*, s-a scuzat când băieții au plecat după lemne de foc. După ce a apus soarele, aerul s-a răcit și Ian s-a dus să aducă pături. Când s-a întors cu un vraf, am observat că mai avea ceva sub braț.

Era un instrument muzical numit *ukulele*⁽⁵²⁾.

— Deci *ești* cu muzica! a strigat Kit când a văzut ce ascundea.

— Nu am mai cântat de ani de zile. Dar pot cânta *Mulți ani trăiască*.

A cântat. Mi-a făcut o serenadă. Mi-am înfășurat pătura în jurul corpului, lăsând doar gâtul ars afară, și am stat în jurul focului, cu Ian preluând solicitări de cântece și noi fredonând. A greșit iar și iar, însă îi păsa numai lui.

— Nu te scuza, i-am spus. Ești cel mai bun cântăreț la ukulele pe care-l cunosc.

— Sunt singurul?

— Cam așa ceva.

Știa un pic de Bob Dylan, un pic de James Taylor, o piesă de Van Morrison și multe cântece de la Beatles.

Așa s-a transformat focul de tabără aniversar într-un tonomat Beatles. Am cântat, am cântat și am tot cântat. Am mâncat tocană vegană, iar pe post de tort, am făcut negrese la tigaie cu bezele topite deasupra.

— Credeam că pregătim s'mores, am comentat.

— Am făcut un milion de s'mores, mi-a zis Kit. Era timpul pentru ceva nou.

Gătisem multe mese în locul ăsta special pentru foc de tabără și îmi sărbătorisem multe zile de naștere aici, dar mărturisesc că pe cât de familiar îmi era totul, nu se întâmplase niciodată așa. Totul mi se părea nou.

Am vrut să rămân, să tot rămân sau cel puțin să refuz să intru în casă.

Ian mă tot întreba dacă simțeam nevoia să dorm, iar eu clătinam din cap. Mi se făcuse frig în rochie, dar nu voiam să plec de lângă foc. Kit și Benjamin au mâncat tocana și au luat tigăile și oalele înăuntru să le spele, apoi au dispărut cu te miri ce năzdrăvăanii în plan, dar nu-mi păsa. Adoram să mă uit la foc. Să simt frigul. Să fiu afară. Să îi strig titluri de melodii lui Ian, pentru a mi le interpreta. A cântat și a tot cântat, iar mie mi-a plăcut să ascult vocile noastre armonizându-se una în jurul celeilalte.

A doua zi totul avea să se termine. Urma să ne trezim și să conducem înapoi spre viața într-un spital urât, cu becuri fluorescente și perdele mov. Cu cât adormeam mai repede, cu atât dispărea totul mai curând. Și eu nu voiam asta.

Într-un târziu, Ian mi-a spus:

— Cred că ți-e frig. Mie mi-a înghețat fundul.

— Nu-mi pasă.

— Buzele tale sunt cam albastre.

A lăsat ukulele și s-a apropiat, iar când mi-a luat mâinile a exclamat:

— Doamne, Maggie! Ești înghețată!

M-a luat în brațe dintr-o singură mișcare. Mi-a lipit partea teafără de pieptul său și eu am făcut tot

posibilul să fiu ușor de purtat, prinzându-l cu brațul de după gât și punându-mi capul pe umărul lui. Am simțit mirosul îmbătător. Mi-am permis să îl inhalez și să îl savurez. Apoi m-am întrebat dacă i-aș fi putut atinge ceafa cu buzele fără să-și dea seama.

M-a purtat prin curte și apoi în casa mare și călduroasă, prin bucătărie și pe scări, la etaj.

Înăuntru era liniște, de parcă ar fi fost pustie casa, și m-am întrebat dacă Benjamin și Kit ieșiseră la plimbare. Ian aprindea luminile pe măsură ce avansa. În capul scărilor, a ezitat însă. Îi simțeam pulsul în zona gâtului.

— Care-i camera? m-a întrebat.

— La capătul holului, am spus.

Ian a pipăit în jurul nostru după un întrerupător, cu cotul, dar nu l-a găsit, așa că am înaintat prin întuneric. Nu era chiar beznă. Vedeam contururi și umbre. A pășit cu grijă, dar fără să ezite. Ușa camerei mele era deschisă, iar patul era chiar dincolo de ea, luminat de razele albastrui ale lunii, care se reflectau de pe suprafața lacului.

S-a îndreptat spre el, a pășit peste prag și s-a împiedicat de o rogojină.

A căzut în genunchi. M-a strâns tare la piept și apoi, atent să nu se lase în față și să mă strivească, a reușit să se prăbușească pe spate.

Iar eu am aterizat peste el.

Grămada cere vârf, cum s-ar spune.

La început, după impact, am încercat să ne dăm seama dacă ne loviserăm. Își sucise ceva sau se rănisese la cap? *Nu*. Grefa mea era OK? *Da*. Spatele? *Totul bine*. Simțea cineva vreo durere? Se părea că nu.

Atunci ne-am dat seama în ce situație ne aflam: eram singuri, într-o cameră luminată de razele lunii, lângă un lac liniștit, pe podea, gâfâind ușor.

Fața mea era la câțiva centimetri distanță de a lui și am rămas pe loc, încremeniți, pentru câteva secunde foarte lungi, cu ochii observând orice

mișcare. Ai lui erau de un albastru atât de profund, că păreau aproape negri.

Apoi am făcut un lucru nebunesc, care mi s-a părut singurul demn de momentul acela: m-am aplecat și mi-am apăsât gura peste a lui, sărutându-l.

Nu-mi mai era frig.

M-am tras înapoi, să îl privesc și să-mi dau seama ce credea, dar el și-a întins mâna la fel de repede și mi-a apăsât ceafa ca să mă apropie iar. Alt sărut, de data asta mai adânc, mai cald și mai lent. Privisem buzele acelea de atâtea ori, în ultimele săptămâni, și îmi dorisem să le ating, chiar și numai cu degetele, să văd dacă erau atât de moi pe cât păreau! Să simt dacă aveau un gust la fel de plăcut ca mirosul lui. Acum știam că da.

— Ai gust de negrese, i-am zis, cu gura încă atingând-o pe a lui.

— Și tu de bezele, mi-a răspuns, apoi s-a afundat într-un nou sărut, atingându-mi limba cu a lui.

— Îți ador accentul, am spus un minut mai târziu.

— Și eu pe al tău, a zis, apropiindu-se iar să îmi prindă buzele cu ale lui.

— Îți ador ukulelele, am adăugat după încă un minut.

— Și eu.

— Eu n-am ukulele.

— Nu-mi pasă.

M-am răsucit să capăt un unghi mai bun, iar el a ajuns complet întins pe spate, cu mine deasupra, sprijinită în palme de o parte și de alta a capului său, cu trupurile apăsate laolaltă.

— Sigur nu ești rănit? am întrebat încă sărutându-l.

— Sunt puțin.

— Unde?

— Nu contează.

— Acum te doare?

— Nu mă doare nimic acum.

Care era scopul meu? Încercam să îmi seduc fizioterapeutul? Nici măcar nu eram sigură dacă aveam permisiunea să fac așa ceva! Tot ce știam era că voiam să ajung mai aproape. Dacă aș fi putut, m-aș fi vârat între coastele lui. Voiam să îl devorez și să fiu și eu devorată. O adunătură încâlcită de senzații îmi înflorea în întregul corp de fiecare dată când îl vedeam și asta era precum starea de reverie care te lovește când cutreieri într-o pădure deasă și te face să vrei să te pierzi în ea și să nu mai găsești niciodată drumul înapoi.

M-am pierdut. I-am sărutat gâtul, mușcându-l ușor, iar el și-a trecut palmele peste spatele meu, oprindu-se ca să-mi apese partea nearsă și ca să-mi ghideze gura înapoi spre a lui.

Pentru o clipă, noi doi, așa cum eram, am fost lumea întreagă. Nimic altceva decât dorință, apropiere și căldură.

De aceea nu i-am auzit pe Kit și pe Benjamin Grasu' tropăind pe scări. Nici năvălind pe hol. Nici apăsând pe clanță.

Nu. Când i-am observat, deja intraseră în cameră și aprindeau lumina, descoperindu-ne pe jos.

— OMG! a exclamat Kit, acoperindu-și gura cu mâna ca să nu chicotească. Se pare că e luată camera.

— Ieși afară, Kit, i-am strigat cu vocea clasică de soră iritată.

— Scuze! a spus Benjamin, făcându-ne cu mâna stânjenit.

Apoi au ieșit din cameră și au trântit ușa după ei, lăsând lumina aprinsă.

— Stai! am auzit-o pe Kit de cealaltă parte a ușii. Se combinau?

Cu asta, lumina lunii a dispărut.

Ian a clipit spre ușa în cadrul căreia se aflaseră cei doi, de parcă se trezea dintr-un vis. Eu am

rămas deasupra lui, încercând să respir și întrebându-mă cum să aduc luna înapoi.

Dar el se sprijinise deja în coate.

— Doamne, Maggie, a spus, răsucindu-se într-o parte ca să iasă de sub mine.

M-am mișcat pe podea, lângă el, când s-a ridicat și s-a întors să mă ia de jos.

M-a așezat pe pat.

M-am agățat de speranța damnată că poate doar treceam la un loc mai confortabil.

Dar după ce m-a așezat în siguranță, s-a întors și s-a apropiat de geam. S-a jucat cu perdeaua un minut, livrându-mi doar tăcerea caracteristică. Apoi a spus:

— Maggie, îmi pare rău.

— De ce?

— N-ar fi trebuit să fac asta.

— Dar eu te-am sărutat.

— N-ar fi trebuit să răspund.

— Pentru că să-ți faci de cap cu pacientele este împotriva codului tău etic?

Ian începuse să se plimbe de colo-colo.

— Pentru că dacă află Myles îți pierzi jobul?

— Dacă află Myles, îmi pierd *permisul*, a zis Ian. Dar nu de asta.

— Dar de ce?

— Nu a fost corect față de tine.

Tot ce îmi doream era să fiu din nou în brațele lui.

— Cred că a fost. Cred că a fost foarte corect.

Ian și-a înfipt mâinile în păr.

— Nu ești în măsură să judeci.

— Ce?!

S-a întors să mă privească. Lumina părea îngrozitor de puternică.

— Nu ai condiția necesară să judeci.

— Vrei să spui că nu știu diferența între corect și incorect?

— Spun că...

— Faptul că logodnicul meu a făcut să se prăbușească un avion în care nici măcar nu voiam să mă urc și am paralizat, iar el se plimbă fără nici măcar un plasture este *incorect*. Să vii tu aici și să-mi cânti *Mulți ani trăiască* la ukulele, după care să îmi oferi cel mai bun sărut din viața mea? O să aleg că a fost *corect*.

— Asta e. N-a fost cel mai bun sărut.

— N-a fost?

— Doar crezi că a fost.

— Sunt convinsă că e același lucru.

Dar el a clătinat din cap.

— Când o persoană trece prin ce ai trecut tu, lumea acesteia este complet devastată și durează o vreme până când reușește să vadă limpede lucrurile. Luni. Chiar ani. Trauma te lasă descoperit în feluri pe care nici nu ți le imaginezi. Știu totul despre asta. Am citit manuale, am făcut teste. E împotriva codului meu etic dintr-un motiv, Margaret, un motiv întemeiat. Ca să te protejez.

Acum redevenisem *Margaret*? Am observat că aveam lacrimi în ochi, dar n-aveam chef de ele. Mi le-am șters cu mâneca.

— Nu-mi pasă de toate astea.

— Dar mie trebuie să-mi pese. De dragul tău.

— Dar tu... Am ezitat să continui, pentru că mi se părea lucru mare să recunosc așa ceva. Însă trebuia să încerc. Trebuia să vorbesc deschis. Am inspirat adânc și am zis: Tu ești singura persoană pe care o aștept cu nerăbdare toată ziua.

A închis ochii. Mi s-a părut că a tresărit. Nu era efectul scontat.

— Tocmai asta încerc să îți spun.

— Nu înțeleg.

— Lucrurile pe care le simți pentru mine te fac să nu fii în siguranță. N-ar fi trebuit să vin aici. Știam că există riscul să se întâmple asta.

Așadar, știa că sunt atrasă de el dinainte să vină.

— Nu mă placi chiar deloc?

Ian și-a vârât din nou mâna în păr. S-a îndreptat spre ușa dormitorului, întorcându-și ochii de un albastru intens spre mine.

— Detest pe toată lumea, a zis el. Cu excepția ta. A deschis ușa să plece, apoi a adăugat: Țsta este un alt motiv pentru care nu ești în siguranță.

— Pleci? l-am întrebat.

Era clar că părăsea camera. Dar îl întrebam dacă se întorcea în oraș.

— Nu. Bineînțeles că nu. Rămân peste noapte ca să am grijă de tine.

— Nu am nevoie.

— Vrei să-i las pe Tweedle Dum și Tweedle Dee^[53] să se ocupe?

Nu prea voiam.

— Mă asigur că te întorci mâine în siguranță.

— N-o să mă transferi la alt fizioterapeut, nu?

— Asta depinde numai de tine.

Nu-mi puteam imagina pe altcineva.

— Nu vreau.

— Atunci rămân.

— Vei fi și mentorul meu în continuare?

— Da, dacă vrei. Dar voi veni doar după cină, ca să fie lucrurile clare.

— Fără prostateală?

— E cel mai bine.

Ce să fi spus? Că nu era cel mai bine, ci era cel mai rău? Nu aveam cum să câștig. Hotărâse că nu eram capabilă să îmi dau seama ce era sau nu bine pentru mine. La cum sunau lucrurile, nu avea prea mare încredere nici în sine. Mă respingea? Nu era interesat? Puteai săruța o persoană așa fără să simți nimic? Știam că implicase dorință, dar poate o dorință general valabilă. Poate că se simțea atât de singur, încât orice fată ar fi fost bună, chiar și una defectă, așa ca mine.

Încă stătea în prag, privindu-și mâna de pe clanță. A ridicat apoi privirea.

— Ți-am adus un cadou pentru mâine, mi-a zis. Dar poate că acum nu îl mai vrei.

Mi-am întors ochii spre fereastră.

— Aruncă-l, i-am spus.

Am auzit ușa închizându-se în urma lui și dus a fost.

Am rămas trează multă vreme după aceea, așteptând să o aud pe Kit strecurându-se înapoi în dormitor, pentru că voiam să fac pipi și nu aveam de gând să îl rog pe Ian să mă ducă. Poate că mi-ar fi fost mai bine fără el, căci, cu siguranță, părea să creadă asta. Dar nu îmi puteam imagina, nici măcar pentru o clipă, cum ar fi fost viața mea de-acum încolo fără Ian.

Douăzeci și doi

A doua zi, de ziua mea, cum ar veni, lucrurile nu au mers așa cum credeam.

Mă așteptasem să mă trezesc și să suport un mic-dejun jenant, la care Kit și Benjamin Grasu' s-ar fi purtau ca niște turturele, iar Ian s-ar fi uitat pe geam, cu chipul împietrit.

Dar nu a fost așa.

Când am deschis ochii și am încercat să îmi mișc degetele de la picioare, ca în fiecare dimineață, unul dintre ele a făcut ceva șocant.

S-a mișcat.

Era degetul mare de la piciorul meu drept, ca să fiu precisă.

O parte din mine credea că încă dorm.

Am încercat iar și s-a mișcat din nou.

— Hei! am strigat.

În câteva secunde, toți trei colocatarii au năvălit pe ușă, într-un amestec hilar de pijamale, care mi-a confirmat bănuiala că mă trezisem prima. Kit purta un neglijeu roz-aprins – nu o mai văzusem niciodată așa – iar lui Benjamin îi stătea barba într-un fel care sfida gravitația. Am încercat să nu remarc că Ian dormea în pantaloni de pijama albaștri, de bumbac. *Numai* în pantaloni. Avea părul mai ciufulit decât barba lui Benjamin, însă asta îl făcea și mai atrăgător.

Dar nu conta.

— Visez? am întrebat.

— Nici n-a răsărit soarele, s-a plâns Kit pe un ton de soră mai mare. Excelent!

— Trebuie să știi dacă visez.

Benjamin Grasu' și-a făcut curaj.

— Dacă ai visa, nu ți-am putea răspunde așa.

— Ce se întâmplă? a întrebat Ian.

— Uite, am zis, arătând spre deget.

S-au uitat cu toții.

L-am împins în jos, apoi l-am ridicat iar.

— N-ai făcut ASTA!!! a strigat Kit, sărind să mă îmbrățișeze.

— Ce?! a zis Benjamin. Mi-a scăpat.

— Repetă, mi-a zis Ian.

Am repetat mișcarea.

— Se întâmplă de fiecare dată când încerci?

— Până acum, da, am spus.

— Poți să-l miști și pe celălalt?

Am încercat. Nimic. Am clătinat din cap.

Ian a făcut o mini-evaluare pe loc, chiar dacă nu avea echipamentul necesar. Sau tricou.

N-am aflat prea multe, doar că:

a) degetul chiar se mișcă la comandă.

b) nu visam.

— Asta ce înseamnă? l-am întrebat pe Ian.

— Înseamnă că ajunge mai multă informație la el decât înainte.

Nu era un răspuns nerezonabil, dar nici ceea ce voiam să aud.

Și nici ceea ce dorea Kit să audă.

— Va merge din nou, nu? a început ea să sară de bucurie.

Atunci am privit cu toții degetul meu cel mare.

L-am mișcat iar, dându-mi importanță.

Dar Ian nu era extaziat. Se uita la deget, sumbru.

— Nu neapărat, a zis.

— Dar nu e un semn rău, am spus eu.

— Este un cadou grozav, a recunoscut el.

În ciuda entuziasmului generat de mișcarea degetului, am reușit să am câteva gânduri copilărești și deloc generoase la adresa lui Ian, în drum spre spital. De exemplu, cât de pesimist era. Cum refuza să își permită lui și tuturor celorlalți să fie fericiți. Cum înăbușea orice ocazie de bucurie. Poate că *trebuia* să aleg alt fizioterapeut. Cineva care știa să motiveze, să inspire. Poate că intoleranța lui Ian la speranță mă reținea.

Dar Kit fierbea de încântare.

— Nu am știut că degetul este genial, a zis ea. Este un Neil Armstrong al degetelor de la picioare. Un Abraham Lincoln.

Din câte știa ea, weekendul fusese mai mult decât perfect. Avea multe subiecte pe care voia să le abordeze, dar cel mai important, de îndată ce ne-am încheiat discuția despre ce personalitate istorică reprezenta degetul meu, a fost:

— Ce naiba se întâmpla cu tine și cu *personajul principal din Braveheart*⁽⁵⁴⁾ când am intrat peste voi seara trecută?

Voiam să îi spun. Ardeam să îi spun. Voiam să îi povestesc, scenă cu scenă, tot ce se întâmplase și să petrecem restul drumului și chiar și următoarele câteva zile analizând informațiile. Descopeream multe interpretări complet diferite, contradictorii, ale purtării lui Ian și ale alegerilor, tonului vocii și expresiilor feței. Și nu aveam idee care dintre ele era cea corectă.

Dar nu îi puteam spune.

Kit nu avea respect pentru intimitate. Încercasem să o pun pe seama exuberanței – dacă primea ceva, trebuia să împartă – dar era și bârfitoare. Vorbea mereu la telefon fără să se gândească la cine ar fi putut asculta. Ca să nu mai zic de *Instagram*.

Nu mă îndoiam că Myles ar fi încercat să îi ridice permisul lui Ian dacă ar fi aflat ce se petrecuse. Zilnic, timp de câteva săptămâni, îl văzusem amenințându-l pe Ian la sală, încercând să îl provoace, tachinându-l, sperând să îl împingă să facă un gest necugetat, și mă gândisem că acumulasem multă frustrare.

Simțeam că îmi părea rău pentru Myles și pentru modul în care ceva din viața lui îl făcea să caute răzbunare, în loc să depășească momentul. Dar îmi părea și mai rău pentru Ian. Myles nu era altceva decât un puțoi răzbunător.

În mare parte, era problema lui Ian, dar azi era și problema mea, pentru că însemna că nu puteam

face singurul lucru pe care-mi doream să-l fac mai mult decât orice: să îi spun totul lui Kitty.

— Vă combinați sau ce?

— Din păcate, nu.

— Nu? Păi atunci ce făceați pe jos?

— S-a împiedicat, am spus, ridicând din umeri.

Kit s-a uitat bănuitoare la mine. Nu mă credea deloc.

— Știi rogojinile acelea pe care le-a pus mama peste tot? Ei bine, s-a împiedicat de una, lângă prag, dar a reușit să mă prindă eroic, în cădere.

— Mănânci rahat, mi-a zis Kit, studiindu-mă cu coada ochiului.

— Jur, am declarat. Pe degetul meu mare mișcător de la picior.

— Bine, a zis ea. Deci care-i faza cu voi? Pentru că tensiunea romantică era atât de groasă, încât cred că mi-aș fi putut face pulover din ea.

Gândindu-mă la ce jurasem puțin mai devreme, mi-am zis în sinea mea că nu mințisem. Nu tocmai. Doar camuflasem adevărul.

— Când eram doar noi doi la focul de tabără, i-am mărturisit că am sentimente pentru el.

— Hm, palpitant, a zis Kit. Ador mărturisirile astea.

— Da, i-am zis că am făcut o pasiune pentru el, trăire care mă consumă și îmi dă fiori și că este singurul pe care-l aștept toată ziua.

— Pe lângă mâncarea gourmet pe care ți-o aduce sora ta la pachet.

— Bineînțeles.

— Și, ce a zis?

Acum, îi eram recunoscătoare. Pentru că era o replică prea bună să fie inventată.

— Că nu am.

— Ce nu ai?

— Nu am o pasiune pentru el.

— Ce naiba?!

— Ochii la drum, te rog!

— Explică-mi!

— A zis că doar *cred* că am o pasiune pentru el și că lucrul ăsta se întâmplă mereu, că viața mea a fost făcută praf și de aceea mă agăț de orice urmă de fericire pot, dar că, după ce o să trec peste asta, îmi voi da seama că a fost doar în capul meu și că nu am avut niciodată sentimente reale pentru el. Deloc.

— Neah, n-a zis așa ceva.

— Ba da. Apoi a citat o groază de studii și mi-a spus că, practic, sunt o adolescentă care suferă de sindromul îndrăgostirii de salvatorul său. Că eu cred că un prinț milos va veni și mă va face să uit de suferință.

Eram o mincinoasă mai bună decât crezusem. Deși cam asta *spusese*.

— Are dreptate? a întrebat Kit.

— Nu! i-am spus. Nimeni nu-mi poate rezolva problemele. Doar dacă treaba asta cu degetul nu se dovedește a fi un miracol.

— Nu ți-a împărtășit niciun sentiment?

— Nimic, am zis. Mi-a spus că-mi dorește tot binele din lume ca profesionist, dar că aș face bine să tac naibii și să mă culc. Apoi a încercat să mă ajute să fac exact asta, dar s-a împiedicat de o rogojină și a fost zdrobit de greutatea mea moartă. Răzbunare.

— Minte, a zis Kit. Am văzut cum se uită la tine.

— Cum se uită la mine?

— Ca la o cascadă în deșert.

Serios? Ideea îmi făcea stomacul ghem. Dar trebuia să rămân înțepată.

— Și mai vrei să afli ceva? Știa ce simțeam înainte să-i spun, pentru că, aparent, salivez după el de săptămâni întregi, iar el nu m-a descurajat, deoarece s-a gândit că mă poate ajuta la recuperare.

— Narcisistul! a strigat Kit.

— Da, am zis. Dar nu se înșală. Știi că mereu îți dai silința pentru profii de care te îndrăgostești.

Kit a încuviințat și, pentru că îi cunoșteam deja expresiile, după atâția ani, am știut și acum că scăpasem. Mușcase momeala.

— Probabil va trebui să te strădui de una singură, a zis.

— Probabil.

Era adevărat, indiferent că mințeam sau nu.

Miracolul degetului mare de la picior m-a transformat într-o celebritate. Doctorii care-și pierduseră interesul față de mine apăreau acum să mă vadă de câteva ori pe zi. Alți pacienți de la același etaj voiau să afle povestea direct de la sursă. Kit mi-a desenat o felicitare care spunea: *Sunt de-a dreptul entuziasmată de miracolul tău!*

Totul devenise atât de aglomerat la mine în rezervă, încât am lăsat repede în urmă povestea cu Ian. Aveam lucruri mai importante de făcut, mi-am tot spus. Urma să merg din nou, apoi să-mi crească părul și apoi să apar într-o zi la spital, prefăcându-mă că îmi caut... cerceul? O carte împrumutată? Iar el m-ar vedea pe coridor, înaltă, puternică, perfectă, invincibilă. M-ar saluta cu tristețe, fiindcă ar ști că a ratat ocazia, iar eu i-aș dăruia un zâmbet gen: *wow, chiar am fi putut trăi ceva frumos*. Apoi mi-aș da părut pe spate, aș pleca și l-aș lăsa să se înece cu praful propriilor regrete.

Nu voi recunoaște niciodată de câte ori m-am desfătat cu fantezia aceea. Dar voi mărturisi că, nu știu de ce, purtam aceiași pantaloni foarte sexy, strălucitori și aceleași încălțări cu tocuri înalte, marca *Dr. Scholl*, pe care le poartă Olivia Newton-John în finalul apoteotic din *Grease*. Și aveam și fundul ei fantastic.

Când l-am revăzut pe Ian la sala de recuperare, prima dată după excursia de la lac, m-a luat prin surprindere. Își reluase uniformă albastră, obișnuită, și își purta părul în configurația clasică, dar ceea ce m-a surprins și mai mult a fost noul lui comportament. Nu mai era Ian cel ostil și

posomorât, pe care-l cunoscusem, dar nici Ian cel amuzant și cald după care-mi permisesem să mă aprind.

Noul Ian *nu era acolo*. Nu aveam cuvinte potrivite să descriu, dar pur și simplu parcă dispăruse complet. Era total absent. Umerii lui nu erau prezenți și nici ochii. Era ca o persoană creată în eprubetă.

Executa mai departe tot ce era necesar. Mă ajuta să parcurg toți pașii. Apărea la timp. Chiar se dădea peste cap să aducă experți care să mă consulte și să se asigure că făceam tot ce ne stătea în puteri. Dar nu zâmbea deloc. Nu se relaxa.

Și nu mi-a mai spus niciodată *Maggie*.

Era joi și mai aveam fix o săptămână până când îmi expira asigurarea și trebuia să mă întorc să locuiesc cu ai mei. Am simțit că nu mai pot suporta.

Stătuserăm cu toții *De veghe în lanul cu degete* de zile întregi, așteptând un semn care nu mai venea. Degetul meu mare de la piciorul drept, superstarul, nu mai era de încredere. Oare starea mea nu se ameliorează pentru că Ian se purta ciudat? N-avea cum să mă ajute. Pierdeam timp. Nu voiam un robot pe post de fizioterapeut.

În seara aceea, când a venit, i-am spus că vreau pe altcineva.

Sperasem la o reacție, la un fior de dezamăgire pe chip, la un strop de curiozitate perfect omenească față de motiv – chiar și iritarea ar fi fost de ajuns. Dar nimic.

— OK, a zis Ian, fără nicio tresărire. Dacă așa consideri tu că e mai bine.

— Cred că ar trebui să schimb și preparatorii de la sală, am adăugat.

Nicio reacție, din nou.

— Am înțeles, a spus Ian. Dacă nu te superi să mă ocup eu de schimbare, asta i-ar oferi lui Myles un motiv mai puțin să mă concedieze.

— E în regulă.

— Îți voi găsi pe cineva potrivit. Fața lui neclintită îmi frângea inima.

— Grozav.

Ian s-a îndreptat spre ușă, dar l-am strigat pe nume și s-a întors.

Ar fi putut fi ultima dată când îl vedeam. Nu suportam ideea că-și va aminti mereu de mine ca de o fată jalnică. O persoană care-și făcea iluzii și-i arunca priviri de cățeluș. Nu voiam să fiu singura căreia îi păsa. Dacă putea fi robot, puteam fi și eu așa.

— Mersi pentru că te-ai controlat, lângă lac. Nu-mi pot imagina ce a fost în capul meu.

Ian mi-a zâmbit trist.

— Ce control? Lângă ce lac?

Și am lăsat-o așa.

Mai târziu, în aceeași seară, când mai aveam doar șase zile până la petrecerea de *Ziua Îndrăgostiților/ Păcălelilor* organizată de Kit, i-am cerut să o anuleze.

— Nu pot, mi-a zis. Am închiriat un aparat de karaoke.

— Păi, renunță la el!

— Am plătit un avans nerambursabil!

Mâncam niște salate enorme de tacos în boluri făcute din carcase de tacos.

— În plus, a continuat Kit, un grup de puști vine mai devreme să facă inimi din hârtie. Un tip pe nume Rodrigo își aduce trupa de mariachi să cânte live, pe gratis. Am cumpărat decorațiunile și peste o sută de prăjiturile în formă de inimioare. Am invitat pe toată lumea de pe etaj și toate asistentele. Plus că *ador* Ziua Îndrăgostiților. Așa ar trebui să simți și tu.

— Dar a trecut de mult Ziua Îndrăgostiților, am protestat.

— Ai o atitudine tare urâtă.

— Să știi că da.

— Nu trebuie să-ți placă. Doar să vii.
— Nu vin.
S-a oprit din mestecat.
— Trebuie!
Am clătinat din cap.
— Mai am o săptămână. N-am timp de petreceri. Nu mă prostesc.
— Dar va fi ultima noastră seară!
— De aceea ar trebui să anulezi petrecerea și să stai cu mine.

Nu a anulat petrecerea. Mi-am petrecut următoarele zile întâlnindu-mă cu noul meu preparator fizic, lucrând cu el seara și făcând tot felul de exerciții de recuperare, în timp ce Kit a tăiat inimioare din hârtie.

Noul meu fizioterapeut era Rob alias Jon-Snow^[55], cel pe care mi-l dorisem încă de la început. Fără îndoială, era cel mai îndrăzneț și flirta cel mai mult dintre toți. Avea o energie neobosită și un hohot de trompetă. Îl auzisem de un milion de ori pe fundal, la sală, și mereu presupusesem că râdea așa pentru că auzise ceva amuzant. Adesea, mă întrebam cum de reușeau el și pacienții lui să creeze asemenea momente din activități precum pedalatul pe bicicleta statică și mărturisesc că îl criticasem pe Ian, în sinea mea, pentru că era atât de serios.

Dar acum, în ultima săptămână, lucrând cu Rob, mi-am dat seama că râsetele erau false.

Exagera. Se prefăcea că lucrurile erau de o mie de ori mai amuzante decât erau, de fapt. Făceam o *non-glumă*, iar el își dădea capul pe spate și aproape că urla hohotind. Era mai rău, mult mai rău decât să nu fi râs deloc.

La câteva ore după ce începusem să lucrez cu Rob, detestam deja râsul acela într-atât, încât amușisem. Nu mai voiam să fac nimic să-l cauzez. Dar n-a mers. Când nu scotea nimic de la mine, se

întorcea spre alți pacienți sau fizioterapeuți și se prefăcea că râde la glumele *lor* fade.

Din lac în puț.

Dar măcar nu eram îndrăgostită de el, în mod tragic, neîmpărtășit. Măcar nu mă sărutase într-un fel care-ți schimbă viața, ca să spună apoi că nu conta.

Măcar știam că nu-mi plăcea de el.

Era simplu.

Mă puteam concentra la recuperare. Sau la lipsa ei.

De fiecare dată când mergeam la fizioterapie, îmi făceam griji c-o să dau peste Ian. De obicei lucra acolo cu o altă persoană și, indiferent că era vorba de un bătrânel chel sau de o doamnă aflată la postmenopauză, eram geloasă. Mă uitam pe furiș la el, iar și iar, dar Ian nu se uita niciodată la mine și nici nu părea să observe că eram acolo.

Cred că asta se întâmplă când îndepărtezi oamenii.

Deși, să fiu sinceră, el mă respinsese primul.

Cine mă remarca la sală? Myles.

Mă băga în seamă mult mai des, acum că Ian era la distanță.

— Cum te simți? spunea, apărând de după un stâlp.

— Bine, mersi, îi ziceam eu, fără să-l privesc.

Uneori, mă descosea despre Ian.

— N-a funcționat pentru voi, ha?

Oare încerca să mă păcălească? Încerca să mă amăgească să-l bag pe Ian în bucluc?

— A funcționat perfect, am zis, gândind repede.

— Atât de bine, a insistat Myles, că ai cerut alt fizioterapeut?

— A fost ideea lui, am mințit.

Myles și-a înclinat capul, de parcă eram cea mai mare mincinoasă.

— Serios?

Iată unde s-a văzut meritul studierii intensive a revistelor medicale.

— Da, am spus. Pentru că Rob are mai multă experiență cu stimularea electrică funcțională, iar Ian crede că sunt o candidată potrivită.

Dintr-odată, Myles nu mai părea atât de arogant.

— Nu ți-ai fi dorit oricum să rămâi cu el. Era atât de ostil...

Am vrut să-i spun: *Nu l-aș numi chiar așa...*
Dar Myles a continuat:

— Când nu stătea la ușa camerei tale și te asculta cântând.

— Ce? M-am întors spre el.

— Ah, nu știai că făcea asta?

Am clătinat din cap.

— Da. Myles a ridicat din sprâncene. Ciudat, nu? A trebuit să-i dau două avertismente diferite.

L-am căutat din priviri pe Ian. Ajuta o doamnă foarte în vârstă să coboare din scaunul rulant pe covoraș.

— În orice caz, a zis Myles, dacă te mai supără, să-mi spui. În acel moment a ațintit un deget spre mine, în chip de pistol, și a tras.

Rob-bărbatul-cu-coc și cu mine am muncit pe brânci toată săptămâna, atât în timpul sesiunilor de fizioterapie acoperite de asigurarea medicală, cât și la cele executate în timpul ședințelor fizio particulare. N-am făcut niciun progres. Ian ne lăsase un tabel pentru ședințele private, chiar dacă ura tabelele, detaliind întocmai ce trebuia să facem, pe rând, în calupuri socotite la minut. Rob și cu mine l-am urmat cu sfințenie, dar nu s-a schimbat nimic.

Am făcut toate lucrurile la care mă puteam gândi: mi-am luat vitaminele, am dormit suficient, am băut apă în plus și am încercat să îmi mișc degetele de la picioare de o mie de ori pe zi. Haosul pe care-l stârnise degetul meu mare crease un soi de așteptare cum că urma să se întâmple ceva inevitabil. Dar, cu cât inevitabilul refuza să se producă, cu atât mai mult eu acceptam tot mai ușor

disonanța cognitivă – că s-ar putea să mi se îmbunătățească starea în orice clipă sau niciodată.

Totuși, mă vindecam. Umărul meu se cicatriza *frumos*, spusese dermatologul, iar cojile de pe față nu lăsaseră urme. Cusăturile de pe gât începeau să se resoarbă și, dacă nu mă uitam în oglindă, anumite părți de pe suprafața corpului meu mi se păreau aproape normale.

Doar că toate acestea nu erau suficiente pentru mine.

Nu că n-aș fi făcut progrese. Puteam să recit fiecare mușchi de la nivelul extremităților inferioare ale corpului, ca o studentă de la Medicină. Forța mea abdominală, spunea Rob, era *fenomenală*. Puteam face abdomene toată ziua. Brațele și umerii mei erau niște *bestii*. Aveam mușchii gluteus^[56] *de campioană*, iar aductorii (situați în zona medială a coapsei), flexorii (mușchii șoldului), rectus femoris^[57], sartorus^[58] și mușchii profunzi^[59] din regiunea gluteală^[60] erau cu toții într-o formă excelentă. Chiar puteam sta în picioare (douăsprezece minute fusese recordul meu), dar numai dacă mă sprijineam de ceva sau de cineva.

Problemele erau cu mușchii responsabili de întinderea piciorului către față, atunci când făceam un pas. Pur și simplu, nu reușeau să mă asculte. Dincolo de acel deget mare încântător (grație unui flexor hallucis longus semeț), tot ce aveam sub genunchi, ca să folosesc un termen medical, era *flacid*.

Eu preferam *flasc*.

În orice caz, bine nu era. Tibialis anterior^[61], tibialis posterior^[62], popliteus fibularis longus^[63], fibularis brevis^[64], plantaris soleus^[65] și gastrocnemius^[66] erau... de-a dreptul leșinați. Extraordinar de frustranți erau mușchii semimembranosus, semitendinosus și biceps femoris, cei care lucrează la întinderea piciorului.

Îmi puteam face coapsa să înainteze (grație unui iliopsoas *demențial*), dar nu o puteam întinde, încă.

De aceea nu voiam să merg la petrecere. Ultima săptămână îmi arătase, încet, că în privința mersului, în ciuda încercărilor, a hotărârii și a tuturor acelor ore de antrenament extra, precum și a tuturor câștigurilor masive pe care mi le puteam asuma, tot aveam să dau greș.

Eu nu eșuasem niciodată. Nici măcar la concursurile de silabisire.

Asta mă ținea trează. În ultima săptămână așteptam câteva minute, când venea ora de culcare, și apoi tresăream, începând să mă agit sub plapumă. În câteva nopți, n-am putut scăpa de anxietate și am ajuns să mă transfer în scaun, cu grijă, ca să nu o trezesc pe Kit, și să mă strecur în sala de recuperare. Acolo mă ridicam pe barele paralele, mă prindeam cu ambele mâini și făceam pași în față și în spate, până când eram pe cale să cedez.

Cred că era o idee proastă să merg noaptea la sală. Fără îndoială, ar fi trebuit să-mi las corpul să se odihnească. Dar nu păream să mă pot opri. Mă tot gândeam că, dacă mă străduiam mai mult, aș fi reușit. Ideea de a da greș în încercarea de a-mi reveni – posibil singura pentru care chiar conta să reușesc – mă făcea să mă panichez într-un asemenea hal, încât nu mai puteam gândi limpede.

În noaptea de dinaintea petrecerii lui Kit, am mers din nou la sală. Brațele mă dureau după toate turele la bare și parcă auzeam vocea lui Ian spunându-mi că brațele nu sunt picioare, dar nu-mi păsa. Nu brațele mă interesau. Pășeam în față și în spate, în față și în spate, de zece ori, de douăzeci de ori, forțându-mi picioarele să se balanseze înainte, vrând ca tălpile mele să împingă, dorindu-mi ca ceva, *orice* să se trezească la viață.

Apoi, chiar înainte de treizeci, mi-au cedat brațele.

S-a întâmplat repede. Am căzut pe covoraș și am zăcut acolo, gâfâind. Și atunci, cu fața lipită de podea, simțind înțepături de parcă fusesem plesnită, mi-am dat seama că nu aveam să mai merg vreodată.

Niciodată.

Nu puteam câștiga. Nu mă puteam face bine. Nu aveam să le demonstrez tuturor asta. Nu eram excepția de la regulă și nici autoarea unui discurs motivațional care să devină viral pe internet.

Tot ce trăisem, toate lucrurile la care mă gândisem și la care sperasem până acum mi s-au părut hilare. Experiența mea fusese atât de haotică, de ireală, încât părea să nu se fi întâmplat niciodată. Până acum. Singură, pe podea, am înțeles. Unicul lucru real era că urma să-mi petrec restul vieții într-un scaun rulant.

Abia ce-mi încheiasem gândul, când am auzit o voce cu accent scoțian.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Nu m-am mișcat. Am zăcut acolo și am calculat șansele să se întâmple ca o altă persoană scoțiană să treacă pe lângă sala de recuperare la miezul nopții.

Improbabile.

Apoi am auzit tenișii lui Ian scârțâind pe podea, repede, parcă fugind. Mi-a spus numele de parcă eram în pericol:

— Maggie, ce s-a întâmplat?

Nu-mi puteam ridica fața de pe covoraș.

— Nu-mi mai spui *Maggie*.

S-a așezat lângă mine, sprijinindu-se în palme și în genunchi.

— Ce ai pățit? Vorbește-mi!

— De ce ești aici?

— Lucrez târziu. Spune-mi!

Voia să cheme ajutor. Dar nu aveam nevoie de ajutor. Mi-am întins mâna ca să-l rețin acolo și apoi i-am explicat așa cum m-am priceput.

— Am ratat, i-am zis.
— Foloseai barele? Singură? Oh, Iisuse!
Maggie, nu ar trebui să vii singură aici.
Dar nu conta. Nu mai conta nimic.
— Te-ai lovit? m-a întrebat Ian.
— Nu.
— Poți să te ridici?
— Nu.
— Să ne întoarcem în camera ta.
M-a luat în brațe.
— Nu, i-am spus. Am doar nevoie de un minut.
Ian a ezitat.
— Te rog, am spus.
Atunci s-a dat înapoi, fără să îmi dea drumul, și a rămas așezat pe covoraș, cu mine în brațe.
Probabil că pregătirea lui medicală îi spunea să mă ducă înapoi în rezervă, să îmi verifice funcțiile vitale și să se îngrijească de sănătatea mea. Dar el a refuzat. M-a crezut când i-am spus că nu mă lovisem. A decis că nu aveam nevoie să fiu cărată înapoi, pe coridorul luminescent. Și-a dat seama ce făceam acolo. Știa la fel de bine ca oricine că progresele mele erau insuficiente. A înțeles.
Așa că nu mi-a pus alte întrebări, doar m-a ținut în brațe, la pieptul lui, pe covoraș, în sala întunecată, mângâindu-mi părul.

Cred că am adormit, iar Ian m-a dus înapoi în pat, pentru că, a doua zi dimineață, m-am trezit în rezerva mea, cu Kit încă dormind alături, însă nu îmi aminteam să mă fi întors.

Apoi, am trecut prin rutina zilnică. Asta era. Atât îmi fusese. Totul era la fel, mai puțin esența: nu mai aveam speranță.

Kit a rămas cu mine toată ziua, tăind inimioare pentru petrecere și dând telefoane de organizare, dar nu i-am spus nimic. Nu am vrut să se certe cu mine. Nu exista niciun motiv. A dispărut după-amiază târziu, în timp ce eram la fizio cu Rob și, când m-am întors, era încă plecată. Am adormit

atunci și m-am trezit doar când era timpul pentru masa de seară, unde am servit mâncare de spital. Nimic delicios. Kit își conducea cu măiestrie petrecerea monumentală, iar eu eram în pat, mâncând *Jell-O*.

Când am văzut mâncarea, am mai remarcat ceva în cameră. Era o rochie care atârna de standul pentru televizor, cu un bilețel atașat, pe care Kit scrisese mare, cu carioca:

Rochie de divă, vintage autentică, pentru discotecă.

Umărul (corect) căzut!
EXACT MĂRIMEA TA!
5\$ la Armata Salvării!
(am spălat-o pentru tine.)
Hai la petrecere!!!!

Era o rochie în nuanțe de roz și auriu, fără un umăr, maxi, din poliester, cu volănașe. Era hilară și, totuși, ciudat de adorabilă.

Dar tot nu voiam să merg.

Am ridicat învelișul de plastic galben de pe farfuria cu cina. Aveam acolo un soi de carne cenușie, piure rehidratat și fasole verde din conservă.

Nu, mersi.

Am atins *Jell-O* cu lingurița. Am ascultat asistentele glumind. Una dintre ele făcuse o mică pasiune pentru Rob, omul cu coc, și aflase că va fi și el la petrecere.

Asta însemna că nu aveam fizioterapeut particular în seara asta.

OK. Oricum nu avea sens.

Pe tavă, ca desert, era un biscuit cu fulgi de ciocolată, și mi s-a părut că-mi surâde norocul. Până am descoperit, mușcând, că era din ovăz cu stafide.

Totul părea liniștit. Cred că toată lumea era în sala de recuperare.

Dintr-odată s-a deschis ușa. Era Kit.
— Am nevoie de tine, mi-a zis ea.
— Ce este?
— Trupa de mariachi este oribilă. Plâng copiii!
— Nu poate fi așa de rea.
— Ba da, poate! a spus ea, dând plapuma la o parte. Du-te și fă pipi. Spală-te pe dinți. Pune-ți rochia. Ai un mix de cântece programat în zece minute.
— Nu cred, am clătinat din cap.
Și-a pus o mână în șold.
— De câte ori am fost aici pentru tine când ai avut nevoie de mine?
— Ne referim la perioada recentă sau la toată viața? Cred că ai început cu un deficit.
Kit m-a tras de braț.
— Am nevoie de tine. Copiii au nevoie de tine. Ziua Îndrăgostiților are nevoie de tine. Mama lui Ian are nevoie de tine!
Ce? Mi-a atras atenția cu ultima propoziție.
— Mama lui Ian?!
A arătat spre mine și a repetat acea vorbă a mamei lui Ian pe care ne-o împărtășise el odată:
— *Când nu știi ce să faci pentru tine, fă ceva pentru alții.*

Cu asta m-a convins.

Am mers la petrecere. Deși, când am apărut, trupa de mariachi era perfect în regulă, nu plângea niciun copil, și mi-a fost limpede că sora mea mă trăsesese pe sfoară.

— Nu e *cool* ce-ai făcut, m-am uitat eu urât.

— Încearcă să-ți păstrezi mutra cât mănânci prăjiturica asta, mi-a spus ea, dându-mi una în formă de inimă.

Măcar nu era un biscuit de ovăz cu stafide.

Kit se întrecuse pe sine. Aveam o masă de bricolat, un glob disco, fântâna de ciocolată furată, inimi și ghirlande peste tot. Atârnase chiar și vâsc de capătul unui băț, pe care-l plasa deasupra

capetelor oamenilor, ca să-i oblige să se pupe. Rob era cel care făcea onorurile, izbucnind în hohotele lui asurzitoare și enervante de fiecare dată când funcționa faza cu pupatul.

Mărturisiri: *era* o petrecere adorabilă, îmi plăcea să port rochia de divă, *am cântat* un mix de cântece și totul acolo a fost mult mai OK pentru mine decât dacă aș fi stat singură în camera mea de spital. Așa că a fost o strategie eficientă.

Chiar dacă eram tristă, petrecerea organizată de Kit mi-a adus puțină bucurie în suflet.

Am rămas la petrecere. Am trimis copiii la culcare la ora opt, apoi noi, adulții, am continuat să mâncăm prăjiturile și să cântăm.

Cel mai bun cântec al serii a fost ultimul: am fost bestială cu *Best of My Love*, iar pe la jumătatea melodiei am ridicat privirea și l-am văzut pe Ian de partea cealaltă a încăperii, privind ca vrăjit. Asta m-a făcut să cânt mai tare și mai bine, dând tot ce aveam. La final, am primit echivalentul în urale al unei ovații în picioare și, când m-am îndreptat cu scaunul rulant ca să îmi iau prăjiturile, Ian m-a urmat.

Am rămas amândoi nemișcați, pentru câteva secunde.

— A fost un cântec dat naibii, mi-a zis, în sfârșit, cu o expresie concentrată, caldă, deloc robotică.

Vocea adevăratului Ian m-a umplut de dor.

— Mersi.

— N-am cunoscut pe altcineva să cânte așa de bine ca tine.

— Mersi.

— Mă bucur să te văd.

— Ai fi putut să mă vezi la sală toată săptămâna, dacă n-ai fi decis să mă ignori.

— Nu te ignoram, a șoptit. Și s-a oprit. Kit a zis că nu vii la petrecere.

— Nu.

— Dar ești aici.

— Fur prăjituri.

— Înțeleg.

A făcut semn cu mâna spre birouri.

— Am lucrat până târziu.

— Pari să faci des asta.

— De fapt, am făcut cercetări despre accidentarea ta, mi-a spus părând ușor stânjenit. Am încercat să găsesc o metodă prin care să te ajut.

Trebuia să recunosc că era frumos din partea lui. Dar am zis:

— E o pierdere de vreme. S-a terminat.

— Ce s-a terminat?

— Recuperarea mea.

— Există multe feluri de recuperare.

Am întors privirea.

Ar fi fost un moment bun să fugă, dar n-a făcut-o. În schimb, a încercat să vorbească degajat.

— Se pare că vă simțiți bine.

— Nu pentru că am vrut asta, i-am zis. Ne-a obligat Kit.

S-a uitat la sora mea, care ne-a văzut vorbind. Când s-a întors spre mine, m-a analizat.

— Superbă rochie.

— Cred că voi deveni o persoană care va purta permanent rochii cu un umăr descoperit, am zis. Chiar și când o să am alte opțiuni.

— Ar trebui.

— Ar putea deveni ca un fel de semnătură. Și, atunci când fac ceva cu adevărat genial, pe care istoria îl va comemora cu o statuie, vor fi nevoiți să mă îmbrace în asta.

Am atins un volănaș.

Ian a zâmbit autentic. Nu mai văzusem asta de mult.

Voia să spună ceva, dar a apărut Kit care a strigat:

— Alertă de vâsc!

Ian și cu mine am ridicat privirea. Ținea vâscul deasupra capetelor noastre.

— Vâscul e pentru Crăciun, a comentat Ian.

— Nu-mi pasă, i-a zis Kit.

— Obligă oamenii să se pupe cu chestia aia, i-am explicat.

— O să mă obligi să îți sărut sora?

— Așa se pare, a ridicat din umeri Kit.

— Nu mă poate săruta, i-am zis eu. Este împotriva regulamentului.

— Care regulament? a întrebat.

— Toate, am răspuns.

Dar Ian încă se gândea.

— Ce se întâmplă dacă refuz?

Kit i-a aruncat o privire care-i spunea să nu se mai prostească, de parcă ar fi fost o provocare, apoi l-a asigurat:

— Cred că irosești șansa unui sărut.

— Nu trebuie să mă săruți, i-am zis lui Ian. Termină, m-am uitat urât la Kit. O să fie concediat!

Dar Ian se lăsase deja pe vine în fața scaunului meu. A ridicat suporturile pentru picioare și mi-a așezat tălpile, una după alta, pe podea. Eram desculță și simțeam, în unele locuri, cât era de rece suprafața. Apoi s-a apropiat ca să-mi pun brațele pe umerii lui, așa cum făcusem mereu în piscină, și m-a cuprins de șolduri să mă echilibreze. M-am aplecat în față, mi-am blocat genunchii, m-am mișcat spre el și iată-ne în picioare.

— Aduce ghinion să ignori vâscul, a zis.

Ochii lui albaștri. Fața – atât de aproape. Aerul îmi gâdila plămânii. Oare urma să mă sărute?

— Nimeni din camera asta nu are nevoie de ghinion în plus, a adăugat Ian.

Privirea lui era fixată într-a mea.

— Foarte adevărat. Dar nu mă poți săruta, i-am spus, sperând totuși că nu va fi de acord.

— Nu pot?

— Dacă te toarnă cineva?

— Nu-mi pasă.

— Nu?

— Vrei să știi de ce îmi pasă într-adevăr?

Am încuviințat.

M-a privit în ochi și a spus:

— De ceea ce vrei tu.

Mi-am ținut respirația. Ce voiam?

Ce fel de întrebare mai era și aia?

Îl voiam pe el.

Voiam să-l târăsc pe acoperiș și să ne petrecem noaptea acolo.

Voiam să fiu fata care fusesem înainte. Cea care avea păr, purta blugi, dădea din șolduri. Cea care avea o șansă de a fi și ea dorită.

Dar nu îi puteam spune așa ceva.

Era posibil să nu primesc niciodată ceea ce voiam. Dar măcar eram singura nevoită să știe asta.

Am ridicat din umeri.

Ian m-a studiat, de parcă și-ar fi putut da seama care era răspunsul meu.

Apoi a privit încă o dată vâscul și a ridicat și el din umeri.

După aceea s-a apropiat și mai mult și mi-a cuprins strâns talia cu brațul. Mi-am întins mâinile în jurul gâtului său și i-am mângâiat din priviri claviculele, V-ul uniformei albastre și apoi maxilarul. M-am oprit la gura lui.

Atunci s-a aplecat spre mine. Mi s-a părut o mișcare în reluare, în timp ce Nina gângurea *Midnight Train to Georgia* pe fundal. La câțiva centimetri distanță, a încetinit și a rămas pe loc, parcă savurând momentul. Nu remarcasem cât de mult micșorase Kit luminile până când, dintr-odată, globul de discotecă a părut să umple camera de stele și am avut senzația că singurul lucru care mai rămăsese stabil în lume era Ian.

Totul la el părea solid și rezistent – ceva de care să mă agăț. Iată-l, atât de aproape, apoi mai aproape și apoi coborându-și gura spre a mea. Imposibil!

Poate că nu ar fi trebuit să o facă. Dar, Doamne, eram nespus de bucuroasă că o făcea!

I-am simțit din nou buzele, la fel, dar mai bine, precum ceva pierdut pentru totdeauna și totuși regăsit, și totul a început să se rotească, dintr-odată, împiedicându-mă să mai văd ceva. M-am afundat în căldura, confortul și electricitatea momentului, știind că nu putea dura prea mult, dar dorindu-mi să dureze pentru totdeauna.

Până când s-a oprit muzica. Brusc.

Luminile s-au aprins, pătrunzătoare ca niște raze de far.

Camera a încremenit. Chiar și tonomatul de karaoke s-a oprit. Ne-am întors să ne dăm seama ce se întâmplase și am văzut amândoi același om, în același timp: pe Myles.

Intrase în cameră.

Străbătuse deja jumătate din spațiu, privind drept spre noi.

— Ce mama naibii se petrece aici?

— Este o petrecere, i-a zis Kit, fără să știe cu cine avea de-a face.

Dar Myles nu și-a luat ochii de la noi.

— Tocmai am intrat ca să-mi văd un fizioterapeut *sărutând* o pacientă?

— Da, a zis Kit. Am pus totul pe *Instagram*.

— Felicitări, i-a spus Myles lui Ian. Tocmai ai fost concediat.

S-a auzit un oftat general.

— Ia-ți adio de la job, a continuat Myles, savurând momentul. Ia-ți adio de la permisul de profesare. Și va trebui să-mi actualizez cunoștințele privind legile imigrării, dar sunt convins că poți să-ți iei adio și de la țara asta. Myles a făcut un pas mai aproape și a fluturat din degete spre Ian. Pa-pa, viză de lucru!

Dar Ian nu îl privea. Se întorsese spre mine, trecându-și privirea peste fața mea, studiind detaliile. Îmi dădeam seama, după expresia lui Ian,

că Myles nu se înșela: tocmai își pierduse jobul și poate mai mult.

Genunchii mei au ales acel moment ca să înceapă să tremure, deși Ian anticipase asta, cumva, și deja mă așeza înapoi în scaunul rulant. După aceea s-a ridicat, m-a strâns de mână și mi s-a părut că își lua rămas-bun.

— Crezi că glumesc, omule? Myles s-a apropiat. Sunt cât se poate de serios. Tocmai ai pierdut totul.

Fața mică a lui Myles era roșie, transpirată, însă Ian părea să devină tot mai calm, prin contrast.

Ian s-a întors spre el.

— De fapt, a zis, știu cum este să pierzi totul, și să fii sabotat de o nevăstuică așa ca tine nici nu se compară.

— Te-ai autosabotat.

— Poate că da, i-a răspuns Ian.

— Cine-i tipul? i-a întrebat Kit pe cei din cameră. Apoi i s-a adresat lui Myles: Calmează-te, frate! Ia o prăjiturică.

Myles a remarcat-o pentru prima dată.

— Nu este Sfântul Valentin.

— De ce are toată lumea o fixație cu asta?

— Ian... am început.

Dar Ian nici măcar nu întorsese capul, când Myles a lătrat:

— Nu te apropia de pacientă!

Serios? părea să spună privirea lui Ian.

— O conduc în rezerva ei.

— Nici gând, a declarat Myles. Dacă mai faci un singur pas către ea, te arunc afară.

Ian s-a întors spre el. Puteam vedea cu toții că era cu un cap mai înalt.

— Tu și cu ce armată, puțoi idiot?

Myles a decis să-l lovească cu pumnul, dar Ian l-a blocat și i-a apucat încheieturile, ținându-le nemișcate în aer.

— Nu vrei să faci asta, i-a zis Ian, calm. Nu mi-ar plăcea să te ucid *accidental*. Mai mult de dragul

meu, decât de al tău.

Dacă expresia de pe fața lui Myles ar fi fost un sunet, atunci ar fi sunat ca un scâncet. Era în mare încurcătură și era conștient de asta. Știa că Ian îl putea face praf și mai știa că dacă ar porni o luptă, tocmai se asigurase că Ian ar avea foarte puține lucruri de pierdut.

Myles a ridicat mâna într-un gest care anunța că se preda.

— OK, a zis.

Ian i-a dat drumul și s-au îndepărtat.

Apoi Ian a mai făcut câțiva pași cu spatele și mi-am dat seama că pleca.

A privit în jur.

S-a întors spre mine.

— Maggie!

Ochii mei și ai tuturor erau deja ațintiți către el.

Nu îți lua adio, m-am trezit gândind. Nu îți lua adio! S-a uitat în ochii mei și a zis:

— Să fii fericită de Ziua Îndrăgostiților!

Douăzeci și trei

Ziua următoare a adus câteva începuturi, dar mai ales sfârșituri.

Era ziua în care Kitty pleca înapoi la New York și ziua în care eu părăseam spitalul. Planul era ca părinții mei să ajungă spre prânz, iar tata să o ducă pe Kitty la aeroport, în timp ce mama mă ajuta să împachetez. Cât am așteptat să vină ai noștri, am încercat din răputeri să nu fiu tristă.

— Nu pot să cred că mă lași singură cu ei.

Kit nici nu voia să audă.

— Chiar la țanc, a zis. E un miracol că am supraviețuit lunii ăsteia.

Nu greșea.

Deși unii dintre noi supraviețuiseră mai puțin decât alții.

După ce și-a închis valiza și a sprijinit-o lângă ușă, mi-a zis:

— Acum pot să-ți spun lucrul acela liniștitor pe care tot voiam să ți-l fac cunoscut?

— Da. Însă nu promit că îl voi considera astfel.

— *Mie* mi se pare că e așa, și e destul.

— Atunci, scui pă tot.

— Am văzut un TED Talk, în care un cercetător de la *Harvard*... S-a oprit. Sau era de la *Stanford*? De fapt, cred că era vorba de *MIT (Massachusetts Institute of Technology)*⁽⁶⁷⁾. În orice caz, un creier luminat...

— Deja m-ai pierdut. Ca să știi.

A continuat.

— Acesta cercetează probabilitățile matematice sau ceva de genul. Și, la un moment dat, în discursul lui, a pomenit despre faptul că oamenii au un punct de referință pentru fericire. În sensul că fiecare își stabilește în sinea sa o anumită țintă la care să ajungă pentru a fi fericiți.

— Ce legătură are asta cu probabilitățile matematice?

— Avea niște statistici super. Oamenii care câștigă la loto, de exemplu. Când vezi ce fac, un an mai târziu, ai crede că-s mega fericiți, nu?

Voia s-o spun.

— Da, am zis.

— Dar nu sunt fericiți. Sunt la fel de nefericiți ca înainte.

— Erau nefericiți înainte?

— Iar oamenii, m-a ignorat ea, căroră li se întâmplă lucruri teribile, care-și pierd partenerul de viață, dau faliment, suferă accidente care-i desfigurează...

— Aici mă încadrez?

— Da! a încuviințat ea. A arătat spre mine. Chiar a zis *paraplegici*.

Nu mai fusesem definită așa și am tresărit. Dar am trecut peste.

— Tot nu văd legătura cu matematica.

— A existat un studiu pe oameni cu membrele inferioare disfuncționale – persoane în scaune rulante. La un an după accident, erau exact la fel de fericiți ca înainte.

M-am uitat la ea.

— Nu-i grozav?

— *Asta* ai așteptat să-mi spui tot timpul ăsta?

— Da! Că vei fi bine. Nu te bucuri să știi?

— Nu m-am decis încă.

Apoi, venind să mă îmbrățișeze înainte de plecare, a adăugat:

— Să-ți amintești asta, da? Există tot felul de finaluri fericite.

Părinții mei au apărut apoi la ușă, cu un scaun rulant de ultimă generație, decorat cu o fundă. Vorbesc serios. Cu fundă. De parcă tocmai împlinisem șaisprezece ani și îmi cumpăraseră o decapotabilă.

— Este cel mai nasol cadou fain pe care l-am primit.

Tata s-a apropiat să mă îmbrățișeze în stilul lui caracteristic.

— Titaniul a fost creat de NASA, mi-a zis el. Are roți inversate, subțiri ca niște lame, așa cum folosesc baschetbaliștii.

— La naiba, am spus. Acum trebuie să intru într-o echipă de baschet. M-am gândit la *Pop-A-Shot* cu Ian și mi-am zis: *de ce nu?*

Tata voia să îmi facă o demonstrație, dar l-am oprit.

— Adoră chestia aia, a mărturisit mama. Și-a petrecut toată ziua de ieri folosindu-l.

Tata și-a frecat umărul și a confirmat:

— Da, mă cam dor brațele.

Erau atât de încântați amândoi. Mamei îi plăcea cât de compact era scaunul.

— Din unghiul potrivit, abia dacă-ți dai seama că există un scaun.

— Deci o să arăt ca și cum aș pluti ciudat deasupra străzii, cu picioarele îndoite?

— Știi ce vreau să zic.

Toată lumea era politicoasă. Nici n-ai fi crezut că tocmai ne reuniserăm după trei ani de înstrăinare. Apoi s-a întâmplat ceva ciudat: chiar înainte să se îndrepte Kit spre aeroport, cu tata, sora mea s-a apropiat să o îmbrățișeze pe mama.

Iar mama nu i-a dat drumul.

Cât durează o îmbrățișare normală? Cinci secunde? Asta a durat cinci minute. Atât de mult, încât Kit a deschis ochii și s-a uitat la mine, nedumerită.

Nimeni n-a zis nimic. Am stat acolo și am permis să se întâmple.

A fost prima îmbrățișare dintre mama și Kit după ani de zile.

Când mama i-a dat drumul, în sfârșit, avea lacrimi pe obraji. Le-a șters și s-a întors spre tata.

— Va trebui să mănânce și ea ceva la aeroport.

Tata simțise că se apropia momentul.

— Vrei să mă duc la magazin? a zis, privindu-și ceasul, începea să se transforme în obicei. Să-l trimită după sandvișuri. Mai ales când voia să vorbim *ca fetele*.

Tata a clătinat din cap.

— Nu avem timp.

— Ba da!

— De fapt, avem o groază de timp, a confirmat și Kit.

Tata s-a uitat la mama ca și cum i-ar fi zis: *Pe bune?* Mama l-a privit plecând și, numai după ce tata a urcat în liftul de la capătul coridorului, s-a întors spre noi, cu o expresie solemnă. A înghițit în sec. A inspirat adânc. A închis ușa și a făcut un pas spre Kit.

— Se numea Derin Buruk.

Kit și-a ținut respirația. S-a uitat la mine, apoi iar la mama, care s-a uitat la ușă, parcă să confirme că era mai departe liberă să vorbească.

— Era turc. Venise într-un schimb de experiență. Devastator de chipeș. Păr negru, ochi verzi, gene negre, fabuloase. A apărut în prima zi din clasa a douăsprezecea și numai despre el au vorbit fetele luni de zile. Nu eu. Eu l-am ignorat. Mă vedeam cu tatăl vostru din clasa a noua și nu căutam întâlniri, însă tot l-am remarcat. Arăta ca o vedetă de film. Parcă te magnetiza. Și, nu știu de ce, a făcut o fixație pentru mine. Mi-a trimis bilețele, a flirtat cu mine pe holuri, mi-a strecurat flori în dulăpior. I-am zis iar și iar să renunțe, dar mi-a răspuns că nu poate. Se holba constant la mine, când eram la cantină sau la meciuri. Mă suna aproape zilnic. Spunea că este îndrăgostit, obsedat chiar, și că ar trebui să mă despart de tatăl vostru și să ies cu el.

Am privit mâinile mamei. Tremurau.

— Știați că turcii sunt foarte insistenți când vine vorba despre iubire? Tatăl vostru, minunatul vostru tată, iubirea vieții mele, nu e așa. Firea lui simplă și loială nu este înclinată spre pasiune năucitoare.

Era bun, blând, dar rămânea un băiat de liceu. Nu le nimerea mereu. Nu prea știa nimic despre romantism, despre a face curte, despre cum să facă o femeie să vibreze. Eram cei mai buni prieteni. Dar nu înfruntasem niciodată o forță pătimașă ca a lui Derin. Eram lipsită de apărare. L-am respins iar și iar, dar el revenea, mai insistent. Adevărul este că îmi plăcea. Îmi plăcea că mă remarcase. Că dintre toate fetele îndrăgostite de el, mă alesese pe mine. Nu am înțeles niciodată de ce. Încă nu îmi dau seama nici acum.

Mama tremura în continuare. Atunci am apăsât locul de lângă genunchii mei, pe pat.

— Vino să stai jos.

A făcut asta, absentă.

— În anul acela, a continuat, în vacanța de Crăciun, tatăl vostru a plecat să își viziteze niște rude. A lipsit o săptămână. Derin a aflat și a început să se urce în pomul de lângă geamul meu, noaptea, și să bată în pervaz. L-am respins de două ori, dar în a treia noapte mi-a zis că va pleca în curând acasă și că trebuia să-mi spună ceva înainte.

Vorbind despre asta, mama a închis puțin ochii.

— Doamne, iartă-mă! L-am lăsat să intre. Pentru tot restul săptămânii, l-am lăsat în camera mea de fiecare dată. Stătea până în zori și se furișa afară. În noaptea de dinainte să se întoarcă tatăl vostru în oraș, i-am interzis lui Derin să mai vină. Și așa a fost.

— Ce trebuia să-ți spună? am întrebat.

— Știi ceva? Nu-mi amintesc.

Kit a oftat prelung.

— Când a reînceput școala, a zis mama, Derin plecase la Istanbul. Nu l-am mai revăzut. În vacanța de primăvară, îmi dădusem deja seama că sunt însărcinată, iar în vară, se prinsese și tatăl vostru. A presupus că era copilul lui, iar eu nu l-am corectat. Ar fi putut fi. Era atât de bucuros. M-a

cerut, am acceptat și m-am prefăcut că Derin Buruk nu a existat niciodată.

— Până nu mi-am testat eu sângele, a zis Kit.

Mama a clătinat din cap.

— Până în clipa în care ai apărut tu. Atunci am știut.

— Îl urăști? a întrebat Kit.

— Nu, a zis mama. Nu îl mai urăsc.

— Mă urăști pe mine?

— Nu!

— Dar când te uiți la mine, îl vezi pe el?

— Uneori. Ai genele lui.

— Ai spus mereu că genele mele sunt pe linia de sânge Huron.

Mama a ridicat din umeri.

— Te face să te simți vinovată?

— Uneori. Sau mi-e teamă.

— Că tata ar putea afla și nu m-ar mai iubi?

Mama a clătinat din cap.

— Că ar putea afla și nu m-ar mai iubi *pe mine*.

— N-ai greșit cu nimic, i-am zis lui Kit.

— Te-a adorat din prima zi, a confirmat mama, fiind de acord cu ce spuseseam.

— Ești șireată.

Mama a scos un hohot nervos.

— Păi, n-o să afle de la mine, a zis Kit.

Era amoral să ne aliem împotriva lui? Nu prea îmi păsa.

— Nici de la mine.

Mama părea dezumflată acum, de parcă să ne destăinuie secretul ar fi golit-o. Se uita la Kit.

— Ești preferata lui, să știi, am zis.

— Știu, mi-a răspuns Kit. La mustață.

— Mereu ți-a luat apărarea în fața mamei.

— Știu.

— Sunt încântată de acest lucru, a spus mama.

Mă bucur că v-ați ținut partea reciproc.

În pauza care a urmat, am auzit o voce pe coridor, chiar lângă cameră.

— Pot să vă fiu de folos cu ceva, domnule?

La început, n-am auzit niciun răspuns. Apoi un bărbat și-a dres glasul.

— Nu... a zis. Mi-am uitat cheile.

Ochii mamei s-au mărit. Era tata.

Asistenta a năvălit în cameră, pe lângă el, lăsând ușa deschisă în urma ei, iar noi trei ne-am întors spre tata, încremenit în prag, cu ochii deconcertați și cu o privire complet răvășită, îndreptată totuși spre noi.

— Îmi pare rău, a zis el, după un minut, cu fața încă palidă din cauza șocului. Am venit să iau cheile de la mașină, dar am tras cu urechea, în schimb.

Douăzeci și patru

Mama a alergat spre el, cu un suspin cum nu mai auzisem ieșindu-i din piept, însă el a blocat-o și s-a dat înapoi.

Nu a privit-o în ochi.

— Hai, Kitty, a zis, fără să se uite nici măcar la ea. Ai de prins un avion.

— Cliff... a început mama.

— Nu, a lătrat el, iar ea a icnit.

Parcă mergând în reluare, s-a întins după valiza lui Kitty, a scos cheile din poșeta mamei și a plecat, fără să scoată niciun cuvânt.

Atunci picioarele mamei au cedat, dar Kitty a prins-o și a condus-o spre scaunul de lângă pat.

— Îmi pare atât de rău, a zis Kit. Vorbesc eu cu el.

Mama și-a dus o mână tremurătoare la gură.

— Va fi bine, i-am zis. Se rezolvă. Te iubește.

Kit avea un avion de prins. S-a uitat la mine.

— Te descurci, da?

Am încuviințat, deși nu eram deloc sigură.

— Nu-ți pierde avionul.

Kit a venit și m-a strâns în brațe, spunându-mi:

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

— E doar o chestiune de timp.

— Măcar n-o să te plictisești.

— Poate că acum ne va fi tuturor mai bine, dacă știm, i-am spus.

Dar când am privit-o pe mama, care era în stare de șoc după ce se întâmplase, mi-a fost greu să-mi imaginez că așa va fi.

Tata nu s-a întors să ne ia de la spital după ce a condus-o pe Kit la aeroport. În toată viața mea, nu se întâmplase niciodată să nu fie acolo când aveam nevoie de el.

Dar îl înțelegeam.

Și totuși, a trimis o mașină închiriată.

Mamei i-a luat de două ori mai mult decât ar fi prezis cineva să despacheteze decorul, iar șoferul a așteptat pe coridor, cu cascheta pe cap.

Mama nu părea să se poată concentra.

Am încercat să o încurajez, din pat, dar ea a început să umble prin rezervă, luând obiecte la întâmplare și așezându-le din nou jos. A împachetat câte ceva, apoi le-a lăsat pe celelalte.

Între timp, asistente și pacienții intrau ca să își ia rămas-bun. Era un du-te-vino.

Nu mă așteptam să îl văd pe Ian, bineînțeles. Probabil că Myles instalase paznici în perimetru. Dar, în ciuda dramei din ziua aceea, nu mă opream din a-l căuta cu privirea. Nu trecuse niciodată o zi și jumătate fără să-l văd, de când îl cunoscusem.

Totul s-a transformat într-o paradă de chipuri pe care ajunsesem să le cunosc în cele șase săptămâni: asistenta socială, psihologul spitalului, Priya, Nina. I-am văzut și pe chirurg și pe dermatolog, pe asigurator și pe doi tehnicieni. Mi s-a părut că fusesem în tabără și că era timpul să-mi iau la revedere pentru un an.

A durat o veșnicie să plecăm. Apoi am pornit cu viteza luminii.

Am trecut pragul casei alor mei, pe noua rampă montată de tata pentru mine, mulțumindu-i în sinea mea și apreciindu-i lucrătura, în timp ce încercam să îmi domolesc disperarea din piept.

Dar când am intrat în living, tata era acolo.

A încremenit când ne-a văzut și a lăsat privirea în pământ. Am încremenit și noi.

Avea o geantă deschisă într-o mână, cu manșetele unei pijamalei și un cap de periută ieșind din ea, de parcă ar fi încercat să plece înainte să ajungem noi acasă.

— Bună, Cliff, a zis mama, aproape în șoaptă.

Dar tata doar a întors capul și a așteptat ca ea să se retragă.

A plecat, trecând pe lângă noi și refugiindu-se în dormitor.

După ce a dispărut din raza vizuală, tata m-a privit în ochi.

— Ce faci, puștoaico? m-a întrebat, așezându-se pe vine în fața mea.

— Pleci?

— Sper că e OK.

— Da, înțeleg.

— Am nevoie de câteva zile să-mi limpezesc mintea.

— Firește. Nu m-a șocat.

Dar tot restul zilei a fost surprinzător. Cât de dor îmi era de Kitty deja. Cât de ciudat mi se părea să fiu iar *afară*. Cât de reconfortant și terifiant, în același timp, era să aud ușa din față închizându-se în urma mea.

Dormitorul meu din copilărie era tot o surpriză. După ce a plecat tata, mama m-a împins spre el, parcă pentru a trece la subiecte mai vesele. Redecorase. A deschis ușa și a spus încet: *Surpriză!*

Înlocuise totul: patul meu cu păturica roz, scaunul meu cu tapițerie înflorată, perdelele, covorul. Tot ce era vechi dispăruse – animalele de pluș, albumele foto, cărțile sau posterele.

— Unde este totul?

— În containere de stocare. Cel puțin suvenirurile. Mobila am pus-o în stradă și a dispărut în două zile.

Era bine și rău în același timp. Înlăturase confortul generat de lucrurile familiare, dar alungase în felul ăsta și abilitatea lor de a-mi reaminti de vechea mea viață. Încăperea asta nouă era ca o cameră de hotel. Obloane romane din in, un șezlong la fereastră, o sută de pernuțe pe pat. Un candelabru cu oglinzi. Economic, în nuanța ei favorită de *grej*⁶⁸¹, o încrucișare între gri și bej. Era totul atât de liniștit, și-n același timp sofisticat și de necunoscut. De revistă.

— O cameră nouă pentru un nou început, mi-a zis ea.

Trebuia să recunosc că avea gusturi desăvârșite.

— Este clar cel mai bun scenariu.

— Tata îți poate aduce prostiile vechi oricând dorești ca să le sortezi, a completat mama. După aceea, și-a amintit. Dacă se întoarce.

— Se va întoarce, i-am spus. Are nevoie de timp.

Apoi, pentru că mi s-a părut că parcă îi făceam o favoare, am întrebat-o:

— Putem să-i oferim timp, nu?

— Da, putem.

Mama a rămas în prag o vreme, nesigură dacă mă putea lăsa singură.

— Păi, a zis, după o tăcere lungă, te las să te acomodezi.

Am rămas complet nemișcată o vreme. Douăzeci de minute? O oră? Poate eram în șoc. Tot ce știu este că nu îmi dădeam seama cum de viața mă readusese aici. Nu mă puteam gândi la trecut, dar nici nu puteam vedea un viitor.

Când cineva a sunat la ușă, m-am întrebat dacă era tata.

Dar, după câteva minute, mama a traversat holul, a deschis ușa mea – fără să bată – și mi l-a prezentat pe Ian.

Parcă a zis ceva de genul: *Ai un musafir*. Cred că i-a oferit lui Ian și un șpriț, pe care el l-a refuzat. Tot ce-mi amintesc era cum arăta el.

De îndată ce am ridicat privirea, am înviat.

Ian Moffat era în dormitorul meu. Într-un tricou albastru și blugi cu capse.

— Bună, a zis, după ce a plecat mama. Și-a agățat degetele mari de buzunare, privind în jur. Ce loc frumos!

Nu știam ce să spun. Nu aveam idee ce căuta acolo.

— Am venit să mă scuz, a spus el. Cred că ți-am făcut viața mai grea, și nu mai ușoară, deși nu asta a fost intenția mea.

Am așteptat.

— Eu am vrut doar să te ajut, pe cât posibil.

— OK.

— Nu ar fi trebuit să îmi permit niciodată să țin la tine așa.

— Ți-ai permis să ții la mine?

Dar am simțit dintr-odată că mă agățasem de partea greșită a frazei. Ian n-a răspuns. A privit covorul.

Atunci un pui de speranță s-a trezit în inima mea. Poate că de asta venise. Acum, că nu mai eram pacienta lui, puteam... *Ce puteam?* Să petrecem timp împreună? Să ne sărutăm? Să ne vedem? *Să fim* împreună?

— Sunt aici, a zis Ian mai departe, ca să-ți spun că am fost concediat. Myles a depus ieri raportul.

— Este un lucru bun sau rău?

— Ambele.

Am zâmbit.

— Dar îmi va fi dor.

— O să-ți suspende permisul?

— Da.

Dacă-și pierdea permisul, își pierdea viza.

— Asta înseamnă că trebuie să părăsești țara?

S-a oprit o secundă și s-a așezat pe pat, lângă mine.

— Cred că da.

— Te forțează să pleci? Te urmărește guvernul?

— Myles mă urmărește. Și va câștiga.

— Nu vrei să te lupți cu el?

— N-am cum. S-a terminat. Sora ta a postat pe *Instagram*.

— Doamne, am zis, acoperindu-mi ochii. Kit.

— Nu e vina ei, a zis el. Te-am sărutat în fața a o sută de oameni, în camera aceea. Nu a fost tocmai un moment intim.

— Dar n-a fost vina ta! A fost vâscul!

Ian a clătinat din cap.

— A fost din milă! Erai politicoș! Depun mărturie!

Acum mi-a zâmbit de parcă eram dusă, dar simpatică.

— Nici măcar nu mai erai fizioterapeutul meu!

— Nu contează. Lucram acolo, iar tu erai pacientă în acel spital.

— Deci, pentru un singur sărut ești exilat?

— Așa se pare, a spus, zâmbind strâmb.

Dintr-odată, mi s-a părut că era foarte aproape. La doar câțiva centimetri față de mine. Să fie acolo, atât de aproape, făcea ideea plecării lui chinuitoare.

— Nu poți să pleci, i-am zis.

— Nu pot să rămân. Viza mea era pentru un job care necesită un permis specific.

— Ce-o să faci?

— Voi merge acasă, la Edinburgh.

Am simțit un junghi în inimă.

A continuat:

— Am patru frați acolo. Doi dintre ei sunt medici. Unul mi-a făcut deja rost de un interviu într-un spital.

Am încercat să-mi calmez vocea, de parcă era o simplă conversație.

— Ce bine.

Dar el n-a mai zis nimic. Mi-a luat mâna. Când m-a atins, am inspirat brusc. Atunci mi-a dat drumul.

— Interviul este luni, a spus.

— Lunea *asta*?

A încuviințat.

— Asta înseamnă că pleci...?

— Mâine dimineață.

Panică. Nu îmi puteam imagina viața post-accident fără Ian. Era prea jalnic să o spun cu voce tare, dar era singurul care mă făcea să mă simt aproape fericită. Toată viața mea fusese în alb și negru până când intrase el în cameră. Apoi totul înflorise colorând lumea din jur.

Când îl pierdusem pe Chip, abia dacă clipisem. Dar să îl pierd acum pe Ian? Abia dacă puteam

respira.

— O să fii bine, să știi. Ești mai puternică decât crezi...

Înainte să poată încheia, am făcut ceva care ne-a șocat pe amândoi.

I-am zis:

— Căsătorește-te cu mine!

A deschis gura, dar n-a scos un cuvânt.

De fapt, era o idee genială.

— Căsătorește-te cu mine, am spus iar, și poți rămâne.

— Vrei să mă căsătoresc cu tine?

Am dat din cap.

— Pentru carte verde?

— Vrei să rămâi, nu?

— Da.

— Aici avem soare, iar oamenii sunt prietenoși. Și avem tacos. Aveți tacos în Scoția?

— Da, a răspuns el, dar nu-s la fel.

De ce discutam despre tacos?

— Cu câteva săptămâni în urmă, am avut o idee grozavă. M-am gândit la o tabără de vară pentru copii în scaun rulant. Aveam senzația că totul căpăta sens în mintea mea, pe măsură ce vorbeam. Poate facem asta împreună – să o creăm și să o administrăm. Putem fi parteneri. Tu poți să te ocupi de toate chestiile de fizioterapie și să-ți faci treaba, inovând, iar eu pot să administrez strângerea de fonduri. Putem crea o utopie pentru copiii care au îndurat prea multă durere.

Cu grădină, o pistă de curse în scaun rulant, un parc acvatic. Cu seri de film, și popcorn, și jonglerie, și prăjiturile. Cu *Pop-A-Shot* și cu echitație terapeutică. Chiar și cu un cor!

Luasem foc deja. Nu mă puteam opri.

— Am putea ține și cursuri pentru adulți, iarna, și am putea organiza sesiuni de meditație. Am putea sponsoriza târguri de artă și i-am putea învăța pe adulți tehnici meșteșugărești – de exemplu, cum să tricoteze melci. Am putea ajuta la

crearea unei surse de lumină și de speranță pentru oamenii care chiar au nevoie de ea. Știu că ți-ai pierdut interesul pentru cealaltă afacere a ta, dar ar fi diferit.

Deja îmi imaginam cum ar funcționa totul.

În plus, și nu era deloc un punct neînsemnat, eram complet îndrăgostită de el. Dintr-odată, mi s-a părut că trebuia să îi spun și asta. Indiferent că eram gata sau nu. Dacă pleca din țară a doua zi de dimineață și nu îl mai revedeam, cum să îl las să facă asta fără să-i spun adevărul?

De la accident, făcusem o sută de lucruri curajoase, dar jur că niciunul atât de înspăimântător.

— Ian, i-am spus, cu respirația adunându-mi-se rece în plămâni, ca apa. Sunt îndrăgostită de tine.

Ian a rămas nemișcat.

I-am privit fața, căutând un răspuns. Erau vești bune sau proaste? Spera să audă sau *să nu audă* asta? Cel mai probabil, firește, eram doar o clientă tristă și ofilită. Dar săruturile acelea ale lui, care îmi sfâșiaseră inima, îmi oferiseră o scânteie de speranță pe care nu o puteam ignora. Nu aveam idee cum se simțea el, dar nu aveam timp să îmi dau cu presupusul. Se pricepea prea bine să nu fie citit.

Am continuat, în lipsa unui răspuns:

— Sunt îndrăgostită nebunește și mă ia cu leșin. Nici nu știam că este posibil. E genul de pasiune care face orice altă emoție să pară mărunță, ca o casă de păpuși. Care seamănă cu razele soarelui și te umple de încântare, chiar dacă nu ai motive. Care face ca totul să fie mai bun – indiferent cât de rău e – și chiar și lucrurile obișnuite, cum ar fi spălatul dinților, par atinse de magie.

Era dificil să îmi dau seama cum să îmi pledez cazul. Aș fi putut spune: *Mă gândesc noaptea la tine, când nu pot să dorm.* Sau: *Ce am simțit pentru Chip nici nu se apropie de ceea ce simt*

pentru tine. Sau: Ești cel mai bun lucru din viața mea.

Cu cât se prelungea tăcerea, cu atât simțeam că ar trebui să insist mai mult. Eram tot mai aproape să-l implor și să-i spun: *Te rog, te rog să te însori cu mine! Nu trebuie să fie din dragoste. L-aș fi acceptat pentru mai puțin. Pentru prietenie. Pentru orice, doar ca să rămână aproape de mine.*

Dar n-am spus nimic din toate astea. Mai târziu, m-am bucurat. Când expresia feței lui s-a limpezit, m-am oprit. Dacă o parte din mine sperase la un *da*, atunci iluzia a dispărut.

Își ținea respirația. A expirat, s-a ridicat, s-a întors și și-a înfipt mâna în păr. Toate deodată.

— Nu mi-am *pierdut interesul* pentru afacerea mea, a zis.

Eu îmi mărturisisem iubirea supremă și asta primeam?

— Afacerea era minunată. Funcționa. Creștea, chiar. Era unul dintre acele momente imposibile din viață în care toată lumea câștigă. Eram mulțumit, angajații mei erau mulțumiți, clienții erau mulțumiți. Kayla era fericită. Ne mutaserăm împreună. Discutam despre nuntă. Apoi, într-o seară, când urmau să se decerneze *Oscarurile*, Kayla s-a oprit la magazin în drum spre casă, ca să ia o cutie de popcorn pentru microunde, pentru că regula ei era că nu te poți uita la *Oscar* fără popcorn. Ian a făcut o pauză. Un băiat, un adolescent, a intrat în magazin cu o pușcă militară și a deschis focul. Fără motiv. Nimeni n-a știut de ce: de ce magazinul acela, de ce atunci. A împușcat un paznic, două casiere și doi oameni de la coadă. Iar ultima persoană pe care a împușcat-o, înainte să se sinucidă, a fost Kayla.

Am știut cum se termina povestea fără să o spună el.

Îmi aminteam de știrea care dominase paginile ziarelor locale zile în șir. Știam că nimeni nu supraviețuise.

Dar, chiar și dacă nu mi-aș fi amintit, aș fi știut citind cartea deschisă a feței lui Ian. Femeia iubită, cu care voia să se căsătorească, se oprise să cumpere popcorn și nu mai venise acasă.

Există expresii faciale pe care nu le poți imita. Poți crea un zâmbet fals, de exemplu. Sau te poți preface încruntat. Poți chiar și plânge fals. Dar anumite expresii sunt atât de autentice și de conectate cu inima, că sunt dincolo de orice descriere. Asta am văzut atunci la Ian: o disperare agonizantă și de nedescris.

Am rămas nemișcată. Ce puteam spune? Cum să răspund? Era dincolo de cuvinte. În cele din urmă, am încercat cumva să îi fiu alături, ținând cont de ceea ce tocmai îmi împărtășise. Astfel că, am șoptit:

— Îmi pare rău!

A dat din cap, privind podeaua, de parcă vedea altceva.

După o vreme, am zis cât de încet puteam:

— Îmi amintesc. Acum vreo trei ani, nu?

N-a ridicat privirea, dar mi-a răspuns:

— Trei ani, aproape în capăt.

Dintr-odată, am înțeles multe lucruri.

— De aceea n-ai mai fost interesat de afacere.

— A murit pe loc, a continuat el. N-a avut nicio șansă. A nimerit-o de două ori: o dată cu un glonț care i-a trecut prin sânul drept și plămân și, a doua oară, cu unul care i-a trecut prin ureche și apoi i-a ieșit prin ceafă. Doar o persoană a supraviețuit. Magazinul a fost închis în timpul anchetei, dar apoi l-au deschis iar. Au spălat sângele și au redeschis porțile în două săptămâni. N-am mai călcat pe acolo. Nici măcar nu pot conduce pe strada aia. Mi se pare atât de ciudat că oamenii fac cumpărături acolo. Că nu știu. Își cumpără *Doritos* și bere și stau la coadă în locul în care ea a respirat pentru ultima dată. A murit singură, pe o podea industrială. S-a terminat totul acolo. Toate lucrurile

pentru care muncise, la care sperase, pe care le iubise.

I-am privit pieptul ridicându-se și coborând. Îi înțelegeam acum toate tăcerile. Cum îl părăsiseră cuvintele. Mentea mea și-a amintit toate momentele în care stătea nemișcat la sală, părând că își folosește fiecare gram de voință să tolereze lumea și pe toți cei din ea. Și așa și era.

N-am insistat să alung tăcerea. N-am încercat să o repar. Să o umplu cu zgomot. Am lăsat-o să ne înconjoare.

După o vreme, a ridicat privirea, părând să își aducă aminte că eram acolo.

— Vreau să-ți mulțumesc, mi-a spus, privind-mă în ochi. Ești singurul lucru bun care mi s-a întâmplat după acea zi fatidică.

Contextul a schimbat lucrurile. Acum că știam totul, ideea mea cu cartea verde mi se părea atât de ridicolă... Cu toate acestea, am avut proasta idee să mă agăț de ea, făcând o glumă.

— Oferta mea de nuntă falsă încă stă în picioare.

Sperasem la un zâmbet. Și l-am primit, dar doar pentru o fracțiune de secundă.

— Nu mă pot însura cu tine pentru a obține cartea verde.

I-am privit profilul și am simțit un dor cumplit. Să știu prin ce trecuse îmi făcea problemele să pară de-a dreptul mărunte. M-a obligat să mă dau înapoi și să-mi privesc situația într-un context mai larg. Să remarc că eram încă vie. Să fiu martora unei părțicele din ceea ce pierduse. Mă făcuse să mă simt atât de stânjenită de faptul că-mi declarasem iubirea și, în același timp, de o mie de ori mai fidelă ei.

Cred că, într-un fel, a intuit ce simțeam.

— Și nu ești îndrăgostită de mine, apropo.

Odată cu schimbarea de subiect, lumina din cameră a părut să se transforme și ea, de parcă undeva, nu foarte departe, ieșise soarele din nori.

— Cred că eu știu mai bine.

— Am vorbit deja despre asta, mi-a spus el. Nu este real.

— Mie mi se pare destul de real.

— Ascultă, a zis. Știi că victimele răpirilor se îndrăgostesc uneori de răpitori? Prin asta treci și tu.

— Vrei să spui că sufăr de sindromul *Stockholm*?

— Spun că ai un fel de versiune a lui, da.

— Adică m-ai răpit?

— Nu te-am răpit, dar am fost unul dintre temnicerii tăi. Ai fost ostatică. Ți s-a furat viața, ai fost izolată de prieteni și la mila altora. Te-ai confruntat cu obstacole pe care majoritatea oamenilor nu ajung să le cunoască. În replică, ți-ai creat o legătură imaginară cu unul dintre cei care te-au ținut captivă, ca să te simți în siguranță, ca să sperii și să te simți mai puțin singură. E o formă clasică de instinct de conservare.

— Mi se pare că te-ai gândit serios la asta.

— Greșesc?

Nu știam. Cred că era o cale de a interpreta situația.

— Legătura noastră este imaginară? am întrebat.

Ian nu a răspuns.

— Simți și tu? am insistat. Sau am inventat-o?

Creierul meu putea numi o sută de motive pentru care un tip ca el nu ar fi fost interesat nici măcar pe departe de cineva ca mine. Bineînțeles! Sfida orice logică să cred că era posibil. Și totuși, nu mă *gândeam* la asta, ci *simțeam*. Simțeam iar și iar.

— Țin la tine, mi-a zis Ian.

— Cât de mult?

Nu a răspuns.

— Pentru că, sincer, i-am zis într-un târziu, spărgând tăcerea, dacă nu simți ce simt eu, atunci nu contează dacă eu simt ceva real sau imaginar, nu? Dacă nu ești interesat de mine, și să știi că

uneori simt că ești, iar alteori mi se pare că nici nu-ți trece prin minte, atunci discuția noastră este inutilă. Nu trebuie să vorbim despre răpiri sau despre teorii psihologice. Spune doar că nu ești interesat, și am terminat-o.

Ian nu a vorbit.

— Spune că nu ești interesat, și poți pleca acasă, în Scoția, iar eu voi rămâne aici, cu mama, să mănânc spaghetti la cină. Nu ne vom mai vedea. E ușor.

Ian se holba la podea.

— Spune că nu ești interesat, am șoptit apoi, sperând cu fiecare celulă a corpului meu că va declara exact opusul.

Într-un târziu, s-a întors spre mine cu privirea schimbată. Nu mai vedeam nicio urmă de blândețe în ea.

— Nu sunt interesat, mi-a zis.

M-am lăsat pe spate. Nu știu la ce mă așteptasem. Dar nu la asta. Nu așa. Nu de parcă ar fi fost *real*.

— Nu ești?

— Țin la tine. Ai fost o pacientă plăcută. Ai o situație dificilă și m-au impresionat determinarea și puterea ta. Dar nu am sentimente romantice pentru tine.

Am respirat de câteva ori, încet. Îl credeam?

— Și sărutul acela demn de Jocurile Olimpice din casa de lângă lac?

— Cred că sărut foarte bine.

— Și celălalt? Când, în fața unei camere pline, ți-ai încheiat cariera?

S-a uitat în ochii mei, precaut.

— Cred că mă simțeam singur.

— Deci, i-am spus, n-a fost pasiune, ci disperare?

Aproape că arăta puțin plictisit.

— Se poate spune și așa.

— Așadar, am încercat iar, sperând să nege, ceea ce afirmi este că știai că am dezvoltat o pasiune

copleșitoare pentru tine, dar nu ai descurajat-o pentru că te simțeai singur și erai excitat?

— E un alt fel de a o spune.

— OK, am zis, și m-am lăsat cuprinsă de rușine.

Bineînțeles că nu era îndrăgostit de mine. De ce ar fi fost? La ce-mi stătuse capul? Putea face și putea alege orice și pe oricine voia. Avea lumea întreagă la dispoziție. Eu aveam doar o jumătate infimă de viață. Ce să fie interesant, atractiv sau demn de loialitate la asta? Uitasem ce devenisem. Dacă Chip, care mă cunoscuse când eram cea mai bună, nu mă mai voia, cum puteam spera la altcineva? Nu mai eram demnă de iubit.

— OK, am repetat. Și atunci, brusc, a început să mă doară în piept.

Nu mai avea niciun sens să fiu sinceră. Nu mai puteam ieși basma curată. Trebuia să-l alung și atât. Repede, înainte să se prăbușească universul.

— Hei... Călătorie plăcută spre Scoția, am spus, întorcându-mi privirea.

Dar el a rămas.

— Am ceva pentru tine, a șoptit, și a scos o cutiuță învelită în hârtie decorativă. Este cadoul pentru ziua ta. Îl adusesem la cabană, dar... mi-ar plăcea să-l ai, totuși.

— Nu, mersi.

— Aș putea să-l las aici pentru tine.

— Nu-l lăsa. Nu-l vreau.

A rămas în picioare, ezitând.

— Du-te, omule, i-am spus. Pleacă!

— Mă gândeam să facem schimb de numere.

De ce am face așa ceva?

— Ah, am spus pe o voce fals plăcută. Nu cred că va fi necesar.

— Speram să rămânem prieteni.

Du-te dracului!

— Nu, mersi.

— De unde o să știu cum ești?

— O să fiu bine, am zis fără să mă întorc. Ai menționat chiar tu că sunt mult mai puternică decât

cred.

— Aș putea să...

— Ieși naibii afară, i-am spus. Te rog!

A tăcut. L-am auzit mergând spre ușă. Când a ajuns, s-a întors.

— Îmi pare rău, Margaret. Nu te voi uita niciodată.

— Ce ciudat, am spus, privind în direcția lui, fără să avem contact vizual. Eu te-am uitat deja.

În dimineața următoare, în timp ce zăceam în noul meu dormitor *grej*, am remarcat ceva pe masă, lângă ușă. Era cadoul meu aniversar de la Ian. Îl lăsase pentru mine.

M-am înfuriat să-l văd. Nu-i spuseseam să nu facă asta? Nu aveam niciun drept să fiu ascultată?

Am decis să îl arunc la gunoiul din bucătărie.

Ar fi trebuit să mă ridic și să mă îmbrac. Dar n-am făcut-o. M-am trezit gândindu-mă la ce-mi spusese Kit. Expertul care scrisese articolul spunea să las să treacă un an. Voi fi din nou OK într-un an? Părea imposibil.

Dar apoi m-am gândit la ceva liniștitor.

O să las să treacă un an și, dacă nu mă simt mai bine, mă sinucid.

Asta m-a mai înveselit.

Tot ce trebuia să fac era să rezist un an. O s-o rog pe mama să-mi ia un calendar mare, de perete, și la finalul fiecărei zile pe care o înduram cu succes, voiam s-o tai cu un X. Matematicianul lui Kit îmi promisese că lucrurile aveau să se îmbunătățească. Grozav. Speram să fie așa.

Dar dacă se înșela, aveam un Plan B.

Dintre toate veștile bune, nu mi se mai părea atât de nasol să fiu acasă.

Deși tata nu se întorsese.

S-a dovedit că avea nevoie de mai mult timp.

Cu toate acestea, părinții mei vorbeau la telefon, pentru că tata voia detalii – își dorea să înțeleagă. Uneori, mama plângea și implora, ceea ce mi se

părea tulburător, pentru că mama nu plângea niciodată. Și nici nu implora.

Dar el n-a venit acasă.

De fapt, după o lună, a sunat-o să îi spună că urma să plece într-un *proiect personal*. Voia să își folosească abilitățile de tâmplărie și construcție pentru a ajuta benevol la restaurarea unei baleniere dintr-un muzeu din Connecticut. Închiriasse o casuță acolo și nu era sigur când se va întoarce. Dacă se va întoarce.

— Tatăl tău se mută în Mystic, Connecticut, mi-a zis mama, înainte să înceapă să plângă. Va face voluntariat ca tâmplar.

Nu o mai văzusem niciodată pe mama în halul în care a fost după plecarea tatei. Nu putea duce niciun proiect la bun sfârșit. Pur și simplu nu-și făcea simțită prezența. Rătăcea prin casă, în lacrimi, sau privea în gol. Uita să mănânce. Sau pregătea masa și apoi se uita la ea până când se răcea tot ce gătise. O găseam șezând în scaunul favorit al tatei, holbându-se la covor sau frecând pata de ciocolată pe care el o făcuse pe brațul acestuia.

— M-am răstit la el din cauza asta, a zis ea, încet, când m-a văzut privind-o. Așteptasem ani de zile să înlocuiesc tapițeria scaunului și nu trecuse nici măcar o săptămână de când îl primisem înapoi, când l-a și pătat.

Nu mai părea atât de supărată.

Perioada după ce am ieșit din spital a avut și momente bune. Mi-a permis să o percep pe mama dintr-un unghi diferit. Să îi privesc povestea într-un context mai amplu. Și am simțit, pentru prima dată, că vreau să o protejez. Până acum, fusese mereu puternică, deținând controlul. O văzusem mereu ca pe o persoană invulnerabilă, însă acum era tocmai opusul.

Un alt bonus era faptul că să-mi fac griji pentru ea însemna să-mi fac mai puține griji pentru mine.

Am început să-i dau tatei e-mailuri la fiecare câteva zile, ca să-l întreb de sănătate și să-mi dau seama – dacă era cazul – când ar fi urmat să se întoarcă. O sunam și pe Kit ca s-o pun la curent cu noutățile de pe frontul domestic și, pentru că s-a dus să îl viziteze pe tata de câteva ori în Mystic, am aflat și cum se simțea.

Nu s-au despărțit oficial. Tata *avea nevoie de timp*. Kitty ne-a spus că el nu se vedea cu nimeni. Și nici nu părea foarte afectat. Doar că mânca prea multă supă la conservă.

Perioada petrecută cu mama s-a dovedit a fi o surpriză plăcută. Ceva s-a schimbat la ea după ce a plecat tata. În spital, mă bătea la cap cu sfaturi, opinii și povești motivaționale. Mă împingea de la spate, ca întotdeauna. Era necruțătoare, critică. Mă judeca.

Dar acum, că fereastra mea de oportunitate se închisese, iar ea acceptase asta, devenise mult mai calmă. Dacă nu puteam face nimic, nu era cazul să mă oblig. Se putea relaxa. Firește că s-a dovedit că fereastra nu se închide niciodată, de fapt. Am găsit o mulțime de articole care spuneau că există mereu potențial pentru plasticitatea creierului și asta la multă vreme după perioada inițială de vindecare.

Mama nu știa asta, iar eu n-aveam de gând să îi spun.

După ce și-a revenit suficient încât să se întoarcă la muncă, a redus programul la jumătate. Se asigura că ajunge acasă la prânz, când pregătea sandvișuri și smoothie-uri. Teoretic, cina era răspunderea mea, dar în multe seri doar comandam de la restaurantul italian aflat la colțul străzii. După cină, aproape în fiecare seară, făceam puzzle-uri, beam vin și ascultam doar cu o ureche știrile.

Eram amândouă nefericite și ne bucuram de companie.

Bineînțeles că tot ce mă așteptasem să fie greu era cu adevărat greu.

Era greu să mă întorc în casa aceea, ca o versiune stricată a mea. Era greu să compar trecutul cu prezentul, la fiecare pas. Era dificil să îmi văd vechile haine, pantofii, amintirile, albumele foto, rolele – să nu mai zic de un raft întreg de jurnale pline cu presupunerile mele despre cum avea să-mi fie viața. Era foarte greu să am amintiri la fiecare pas despre cum era să alerg, să sar, să joc șotron, să merg pe bicicletă și să arunc la coș. Îmi era dor chiar și de lucrurile mărunte, cum ar fi să merg până la ușă sau să mă sprijin de bufetul din bucătărie. Sau să stau în picioare la duș. Era extrem de greu să nu regret tot ceea ce pierdusem. Abilitățile pe care le luasem de bune. Timpul irosit.

Nu o să mint. Tot ce se întâmplase în spital, înainte să mă mut? A fost partea ușoară.

Situația mea a devenit reală doar când am plecat.

Fără Kit, Priya și Nina – și, fie, fără Ian – parcă nu mai aveam pe nimeni care să mă împiedice să mă scufund.

Așa că m-am scufundat.

Am trecut printr-o perioadă lungă și profundă de suferință, care a însemnat să mă lupt cu sentimente și stări de amărăciune, furie, jale, mânie, autocompătimire și adesea toate laolaltă, dar și cu coșmaruri, insomnii, momente în care îmi pierdeam cumpătul, atacuri de anxietate și farfurii aruncate. De fapt, după ce scăpasem – și spărsesem – din greșeală una dintre farfuriuțele favorite ale mamei, m-am enervat atât de tare, încât m-am încărcat cu un întreg arsenal de farfurii, le-am dus în curtea din spate și le-am spart, apoi am mai aruncat vreo zece și pe alee.

După aceea am plâns acolo până când a venit mama acasă.

Ar fi trebuit să țipe la mine. Dar știți ce a făcut?

S-a dus la bucătărie și s-a întors cu propriul vraf de spart.

În weekendul acela, s-a dus la *Goodwill* și s-a întors cu lăzi de vase nedorite, pe care le puteam sparge după plac. Nici măcar nu le-am strâns după aceea. Am lăsat culorile împrăștiate pe alee, ca un omagiu în mozaic adus nebuniei.

— De fapt, chiar e frumos, a zis mama într-o zi.

Într-un fel, chiar era.

Cu ani în urmă, văzusem o filmare surprinsă de niște camere de supraveghere, care devenise virală pe internet, cu niște copii care se jucau pe o plajă unde nu ar fi trebuit să fie. A venit apoi fluxul, iar cei trei au fost smulși de valuri. Plaja era lungă și plată. Îți doreai ca ei să se ridice, să se echilibreze, să alerge într-un punct mai înalt. Dar fluxul era mai puternic, astfel că nu reușeau. Erau purtați în mare și înapoi, iar și iar. Voiau să se ridice și se rostogoleau înapoi, își ridicau capetele să poată respira și erau loviți de valuri uriașe. Încercau să alerge mai repede ca mișcarea valurilor și erau depășiți de către acestea. *Copiii ăștia se vor îneca la doi metri de țărm*, îți spuneai. De fapt, chiar dacă erai conștient că nu urmau să se înece, pentru că filmulețul se numea *Miracolul supraviețuirii*, cumva, ceva din adâncul ființei tale era în același timp sigur că se vor îneca.

Așa eram eu în acele prime luni după ce am părăsit spitalul. Eram toți cei trei copii simultan. Un miracol al supraviețuirii – care urma să se înece, oricum.

Vechii mei prieteni voiau să mă vadă, de exemplu, dar eu nu voiam să îi văd pe ei. Își doreau să ieșim *la o cafea*.

De ce aș face asta? Nu aveam chef de mila de pe fața lor și de presupuneri. De regretele lor. De reacția oricărei prietene dacă ar fi auzit cum îmi distrusese Chip viața. Nu voiam să le hrănesc bucuria cu răul aproapelui.

Mama a citit un articol în care se spunea cât de important era pentru *oamenii ca mine* să păstreze legătura cu lumea exterioară. Ba chiar a încercat să mă convingă să o las să organizeze o ieșire între fete, la Spa.

— Ar fi simpatic, zisese ea. Ne facem părul. Mani-pedi. Te poți întoarce acasă simțindu-te grozav.

— Eu nu mă simt niciodată grozav, mamă, îi spuseseam. Nu este un sentiment din colecția mea.

— Am citit un articol care spunea că legăturile interumane ajută la prevenirea Alzheimerului.

— Alzheimerul, i-am spus, este la ora actuală cea mai neînsemnată preocupare a mea.

Încercam să nu mă simt pustie, dar oricum mă simțeam așa. Am vrut să ies din casă, dar mereu mă opream la ușă. Încercam să mă gândesc la lucrurile bune pe care le aveam, dar asta mă enerva. Totul a mers așa luni de zile. Fără nicio schimbare la orizont. Nu vreau să trec prea ușor peste acele stări, dar nu prea am nimic de spus. Mă trezeam. Mă supăram. Evitam contactul. Spărgeam vase. Repetam.

Însă, spre sfârșitul verii, Kit a venit un weekend acasă.

Douăzeci și cinci

Iubitul ei, Moustache, lăsase *Beauty Parlor* să decadă. Și treaba stătea mai rău decât credea Kit când se întorsese. El nu avea niciun interes pentru activitățile cotidiene plicticoase care însemnau să conduci o afacere, cum ar fi datul cu mătura, scosul gunoiului sau stabilirea ședințelor. Când Kit a revenit la salon, a avut de înfruntat clienți furioși, de calmat angajați nemulțumiți și de făcut față unei invazii de gândaci.

Noi două vorbiserăm la telefon zilnic, cum promisese – deși o suna în primul rând pe mama.

Era OK. Mama avea mai multă nevoie de ea.

— Dacă m-ați urmări pe *Instagram*, ne-a zis Kit, nu ar trebui să mai vorbim la telefon.

— Dar nu e același lucru.

Kitty era în contact cu tata, așa că mama și cu ea aveau brusc un subiect de discuție. Mai trebuiau să regleze ani de resentimente, neînțelegeri, dezamăgiri și vinovăție. Dar trebuia să recunosc că nu mai zâmbeau fals și nu se mai purtau frumos doar de dragul aparențelor. Chiar se implicau. Se certau, nu cădeau de acord – își comparau opiniile despre viețile lor și ale tuturor.

Când vorbeam însă, Kitty se interesa de sănătatea mea, de progrese, de rutina zilnică. Punea tone de întrebări – uneori atât de multe, că nu mai apucam să vorbim și despre ea. Erau întrebări specifice, despre cum mă simțeam și despre cum aveam grijă de mine. A început să îmi trimită pe e-mail articole despre sănătatea coloanei, recuperarea la domiciliu, stimularea electrică funcțională^[69] și neurogeneză – procesul prin care apar neuroni noi la nivelul creierului. Erau articole foarte tehnice, spre deosebire de cele dubioase pe care mi le fluturase sub nas la început.

— Unde le găsești? am întrebat-o. Credeam că văruiești salonul.

— M-am despărțit de Moustache.

— Din cauză că ți-a falimentat afacerea?

— Nu, ci pentru că sunt îndrăgostită de Benjamin Grasu’.

— Cu toții suntem. Este adorabil.

— În orice caz, nu pot să dorm.

— Nu-ți face griji pentru mine la miezul nopții! i-am zis. Înapoi la culcare!

— Nimeni *nu alege* pentru cine se îngrijorează, mi-a răspuns ea. Citește articolele și taci!

Le-am citit. Sau am încercat. De fapt, le-am printat pe majoritatea și le-am pus într-un teanc. Erau foarte seci. Cred că, de fapt, Kitty citea doar titlurile.

Speram să vină în vizită la începutul verii, însă a reușit să apară de-abia în august. Era OK și așa. N-aș fi fost prea amuzantă înainte.

Nici în august nu eram cine știe ce.

Dar să fiu cu ea părea să ajute.

Mă făcea să mă îmbrac, să mă rujez și să ies la restaurante noi cu ea. Să ascult muzică disco și să cântăm împreună – și filma totul. Într-o după-amiază, a condus mașina până la ocean.

— Îmi fac griji pentru tine, a zis ea, făcându-mi o fotografie în care priveam valurile. Trăiești ca o persoană în vârstă.

— Sunt bine.

Ea s-a aplecat și m-a adulmecat.

— Ai chiar iz de naftalină.

— Nu e adevărat, am încercat să o lovesc în joacă.

— Îți aduci aminte că ai douăzeci și opt de ani și nu șaptezeci și opt, da?

— Cred că mă descurc, i-am zis.

Trăiam, nu? Poate că nu făceam yoga la micul dejun, dar mă ridicam din pat în fiecare dimineață. Asta, de obicei.

— De ce n-ai învățat să conduci?

— Unde să conduc?

— De ce n-ai investigat ideea de a-ți pune proteze?

— Sunt OK în scaunul rulant.

— Cred că trebuie să te strădui mai mult.

Îmi voia binele, dar eu eram sătulă de cei ca ea.

— Cred că trebuie să-ți vezi de treaba ta.

Dar Kit nici n-a vrut să audă.

— Tu ești treaba mea, a zis, ridicând din umeri. Mereu ai fost.

Mi-a făcut un milion de poze pentru următorii ei de pe *Instagram*: cu mine mâncând spaghetti, făcându-mi pedichiura în culorile curcubeului, stând la soare cu ochelari în formă de inimă. Mi-a înprospătat tunsoarea *pixie* și a pus și asta pe *Instagram*. M-a făcut să mă dau cu rujul ei retro, și iar am ajuns pe contul ei. A făcut chiar și o poză cu cicatricile de pe umărul meu și a pus și asta pe *Instagram*.

— Kit! Nu vrea nimeni să-mi vadă umărul scârbos!

— Toată lumea vrea să-l vadă. Ești o stea pe *Instagram*, domniță. Acceptă odată!

Dar Kit insista să mă motiveze. În ultima ei seară cu noi, la cină, în fața mamei – dintre toți oamenii! – Kit m-a chestionat:

— Cum merg planurile pentru tabăra de vară?

Am simțit că era o întrebare mai mult decât intimă de pus într-un moment atât de public precum cina. M-am uitat la mama.

— Tabără de vară! a exclamat ea. Vrei să mergi în tabără?

— Vrea să *creeze* o tabără de vară, a zis Kit.

Atunci mama a ciulit urechile. *Să creeze ceva? Da, cum să nu!*

Apoi mi-a aruncat cincizeci de întrebări deodată, dar le-am blocat pe toate.

— Nu m-am mai gândit la asta de luni de zile. Ceea ce era adevărat.

Dar în seara aceea, înainte să adorm, m-am trezit că făcându-mi iar planuri pentru ea. În lumea

reală, și asaltată de problemele cotidiene, aproape că uitasem complet de acea idee. Tipic pentru Kit să îmi amintească.

Noaptea, capul mi s-a umplut de idei și a doua zi, de dimineață, chiar înainte de a-mi bea cafeaua, ca tot omu' cafegiu, am intrat în bucătărie, în pijama, să găsesc hârtie plus ceva de scris. Și am făcut o listă:

bowling în scaun rulant;
foc de tabără;
grădinărit;
cântece;
pedalat cu mâna;
kung fu în scaun rulant;
bungee jumping;
pinball;
Pop-A-Shot;
curse;
canoe;
zip-line;
Ping pong;
cursă cu obstacole pentru scaune rulante și
călărie.

— Ce sunt toate astea? a întrebat mama când a intrat, privindu-mi peste umăr.

— Idei pentru tabăra de vară, am răspuns.

— Și eu m-am gândit la ea.

— Serios?

— Dacă punem în practică ideea legată de acest loc conceput special pentru copiii aflați în scaune rulante, a spus ea, poate că semnul către tabără va fi un mozaic. Asta ar da o utilitate tuturor vaselor sparte de noi.

Așa reușea Kit să mă facă să depun mai mult efort. La fel cum reușea să mă facă să cânt. Mă păcălea. Punea o melodie căreia nu îi puteam rezista. Dar trebuie să recunosc că funcționa. Sau poate funcționa zicala mamei lui Ian. Următorul

lucru pe care l-am scris pe foaie a fost faimosul ei citat: *Când nu știi ce să faci pentru tine, trebuie să faci ceva pentru alții.*

Kit a plecat în dimineața aceea, dar eram bine. Nu mai simțeam aceeași panică pe care o trăisem când plecase de la spital.

Acum aveam un proiect.

Sau poate proiectul mă acaparase.

În următoarele săptămâni, m-am băgat până peste cap în el. Am pus stăpânire pe masă. Am schițat planuri pentru clădiri și m-am consultat cu un arhitect. Am făcut liste de idei, resurse, oameni cu care să lucrez. Am căutat proprietăți imobiliare online, având în vedere un teren care să fie suficient de departe ca să fie ieftin și destul de aproape ca să rămână accesibil. Am căutat alte tabere non-profit online, să văd cum se descurcau și ce ofereau. Am făcut brainstorming pentru nume și grafică. Am întocmit planuri pentru un traseu în natură, o bibliotecă, un studio de ceramică, o cafenea de tricotat, o brutărie și o grădină cu fluturi. Totul trebuia să fie accesibil scaunelor rulante, dar și să arate superb. Îmi dădusem ochii peste cap când mama îmi redecorase rezerva din spital, însă, după ce dădusem totul jos, pricepusem. Modul în care percepușem camera, după aceea, se schimbaseră. Fără cuverturi, perdele și lămpi ambientale, fără pete de culoare, părea cel mai trist loc din lume.

Voiam ca tabăra să fie ca razele de soare. Să îi umple de speranță pe toți. Să aibă o atmosferă primitoare, dar în același timp și *cool*. Să fie un spațiu luminos, dar și umbros. Să fie alert, dar totodată calm. Voiam să fie magie.

— Ai putea să-i spui *Tărăboi pe roți*, a sugerat mama într-o seară, la cină.

— Cred c-ar transmite o impresie greșită.

— Ce zici de *Tabăra Magică*?

Am ridicat din umeri.

— Sună a academie pentru tinerii vrăjitori.
 — Dar nu e o idee rea.
 — Da. Ar trebui să oferim cursuri de magie.
 Apoi, revenind la nume, am spus: Trebuie să sune amuzant pentru copii, dar și serios pentru adulți.
 Mama a rânjit.
 — Deci Centrul de Recuperare Spinală *Margaret Jacobsen* este exclus.
 I-am aruncat o privire.
 — Prea drăgălaș.
 — Ce zici de *Tabăra Speranței*? a zis.
 Am lăsat această denumire să ne pătrundă în minte, în timp ce schițam idei pentru un tricou al taberei, având sloganul *MERGE CA PE ROATE*.
 Faptul că mama se ocupa de construcții a reprezentat atât un avantaj, cât și un dezavantaj.
 Cunoștea un milion de muncitori, instalatori, electricieni, supraveghetori, agenți imobiliari, cărămidari, vopsitori, distribuitori, furnizori, tipi care montau aparate de aer condiționat și experți în demolări. Știa ce secrete avea fiecare și cum să obțină cele mai bune contracte. Acestea erau toate în coloana *pro*.
 De cealaltă parte, în coloana *contra*, era un singur lucru – dacă puneam în aplicare planul, urma să petrec o grămadă de timp cu mama.
 Și se părea că asta și făceam. Nu puteam să mă mai gândesc la nimic altceva. Vă pot spune că eram tare încântată să-mi folosesc iar mintea și să-mi pun la bătaie pregătirea în business, abilitățile și creativitatea. Proiectul aducea laolaltă aproape tot ce îmi plăcea să fac.
 Mai mult decât atât, mă scotea din casă.
 La un moment dat, a trebuit să ies să caut terenul, să mă întâlnesc cu anumiți oameni, să vorbesc cu ei despre idei și strategii, să iau prânzuri și să beau cafele cu potențiali contribuitori și parteneri. Să părăsesc casa doar de dragul de a ieși nu mă interesase niciodată. Dar să

ies ca să primesc promisiunea unei donații de cinci mii de dolari? Asta puteam face.

Mi-am scuturat praful de pe costumele cu pantaloni și mi-am scos de la naftalină cerceii cu perle. Și am ieșit la prânz.

Kit m-a făcut să încep și o campanie de strângere de fonduri pe *Kickstarter*, apoi a postat despre asta pe *Instagram*, pentru urmăritorii ei, care ajunseseră deja la *șaizeci* și *șase* de mii. Apoi donațiile au început să curgă, iar banii să se adune. Totul părea din ce în ce mai veridic.

— Te adoră! mi-a zis Kit la telefon. Trimite-mi o poză cu tine în costumul acela *Ann Taylor* cu dungulițe!

Era totul perfect, dintr-odată? Nu. Aveam parte de priviri compătimitoare în restaurante? Constant. Aveam încă momente profunde – ore, chiar zile – în care nu simțeam decât disperare, furie, amărăciune, frustrare, disperare, dispreț față de mine însămi și suferință? Da.

Am dat într-o zi peste nimeni altul decât Neil Putnam, de la Resurse Umane *Simtex*, tipul care mă angajase *neoficial* în jobul visurilor mele, înainte de accident, și apoi negase totul? M-a recunoscut? Iar când i-am explicat cine eram, a zis: Ți-ai schimbat coafura?

Da. S-a întâmplat întocmai.

Dar tonul vieții mele era diferit acum. Aveam un scop. Aveam un motiv pentru care să fac duș în fiecare dimineață. Aveam de ce să mă îngrijesc. Mai mult decât atât, îmi dădeam seama de faptul că făcând lucruri pentru alții putea însemna că făceam lucruri pentru mine. Era extraordinar.

Să mă simt bine era minunat, așa că am început să caut și alte metode. Spre exemplu: am devenit dependentă de cărți audio; m-am alăturat unui cor; am continuat să tricotez, deși n-am devenit mai pricepută; am învățat să fac produse de patiserie de la zero și am lăsat-o pe mama să îmi vândă apartamentul.

Când am marcat cel de-al trei sutelea X pe *calendarul sinuciderii mele*, semnasem deja un contract pentru un teren de o sută de hectare, în afara orașului. Pe acel spațiu exterior imens se regăseau: un stejar vechi de două sute de ani, trei coline și un iaz cu pești.

Am folosit banii luați pe apartament pentru avans.

În seara aceea, chiar dacă tata nu se întorsese încă acasă după tot acest timp și chiar dacă mama probabil că-și marca propriile zile pe-un calendar invizibil, extrem de ciudate și de schimbate, am sărbătorit cu șampanie.

În ciuda tuturor lucrurilor care nu erau încă OK cu mine, am decis să pariez pe speranță și mi-am dus la containerul pentru reciclare *calendarul meu de sinucidere*.

Dacă așa va arăta restul vieții mele, m-am trezit gândindu-mă într-o zi, înseamnă că *va fi bine*.

Și chiar era.

Douăzeci și șase

Apoi Chip a decis să se însoare.

Să se însoare.

Cu fosta lui iubită, acea meschină, făcătoare de supă, Tara, alias *Plângăreața*.

Și nu oriunde, ci în Europa. Într-un oraș belgian, numit Bruges, care era faimos pentru farmecul său.

Invitația a ajuns chiar de Sfântul Valentin – dintre toate zilele! Asta m-a forțat să-mi dau seama că: a) era Ziua Îndrăgostiților, b) se împlinea fix un an de la accident și c) uitasem complet de Chip.

Am mai observat și că numele părinților mei și al lui Kit erau singurele de pe invitație.

Mama știuse despre logodnă. Era încă prietenă cu Evelyn. Nu putea renunța la ea, deși Evelyn nu ne vizitase nici măcar o dată de când mă întorsesem. Multă vreme, mama s-a furișat să se vadă cu ea, spunând că *avea treabă*, dar știam ce punea la cale.

— Poți să fii prietenă cu Evelyn, i-am spus într-o seară, după cină. E în regulă.

— Dar nu sunt!

— Nu mi se pare o lipsă de loialitate față de mine. Sunt OK cu asta.

— Te-a înșelat! A renunțat la tine!

Vorbea despre Chip.

— Au fost vremuri ciudate.

Nu trebuia să fie supărată în numele meu. Chiar deloc. Nu pierdusem deja destule?

Înțelegeam, serios. Nu era ușor să ai o prietenă apropiată. Cele două rămăseseră prietene și evitaseră să vorbească despre mine sau Chip, până când, într-o zi, Evelyn îi spusese despre nunta care se apropia.

Mama a primit toate veștile în calup: Chip fusese promovat nu o dată, ci de două ori, și avansase în structura băncii de investiții unde lucra, exact așa cum v-ați fi așteptat de la un tip

precum era el – chipeș, încrezător, american, cu pielea albă, căruia îi plăceau doar femeile și care era de religie protestantă. După anumite criterii, reprezenta, într-adevăr, un material bun de promovat.

De fapt, ținând cont de toate aceste calități, îl transferaseră la sucursala din Bruxelles.

— Chip locuiește în Belgia?

Mama a încuviințat.

— Dar nici măcar nu vorbește franceză!

Am simțit apoi un ușor resentiment. Chip fusese promovat? În Europa? Accidentul nu îl împiedicase să aibă succes. Oare viața lui chiar urma să fie atât de ușoară? Am avut senzația aceea amară pe care o trăiești când faci greșeala de a te gândi că te depășește cineva în viață.

Dar apoi am inspirat adânc.

Și ce? Chip era la Bruxelles. Dar eu eram bine mersi în Texas. Amândoi merseserăm mai departe. Puteam fi OK în același timp. Nu eram într-o competiție! Era suficientă stare de bine pentru toți.

Doar pentru că dobândise tot ceea ce voia atât de ușor, fără ca măcar să aibă vreo îndoială sau să fie nevoit să lupte, nu însemna neapărat că primise și ceea ce era *mai bun*.

— Știu despre nuntă de ceva timp, mi-a mărturisit mama. Evelyn m-a pus în temă.

— Și nu mi-ai spus?

— Am crezut că nu va dura relația lor. Se pare că fata aia *l-a urmărit* la Bruxelles. A apărut la aeroport, cu bagajele făcute, și l-a anunțat că vine și ea.

— Trebuie să recunoști că are co...

Mama a închis ochii.

— Te rog să nu vorbești așa la cină. Apoi a continuat. Vestea bună este că-i în Europa, deci nu cred că se așteaptă cineva să mergem.

— Știai c-o să invite pe toată lumea și pe mine nu? am întrebat, arătându-i plicul.

După expresia ei, nu știuse.

— Cred că e o greșeală, mi-a zis.
Caligrafia nu mi se părea greșită, dar, înainte să pot spune ceva, mamei i-a sunat telefonul.
Era Kit.
Mama a pus-o pe speaker.
— Ați aflat despre nuntă?
— Tocmai am primit invitația, a zis mama.
— Și eu nu sunt pe listă, am adăugat.
— Cred că a fost o scăpare, a declarat mama.
— Poate îți trimit o invitație specială, a sugerat Kit.
— Puțin probabil.
— Trebuie să vii, oricum, a decretat sora mea.
— Nu, nicidecum, i-am zis, în timp ce mama spunea:
— Boicotăm, ca niște persoane decente ce suntem.
— Ascultați, a continuat Kit. L-au invitat și pe tata. Evelyn l-a sunat, fiindcă știa că este într-un an sabatic.
— Sper că și el boicotează.
— Nu, a zis Kit. Merge.
— De ce s-ar duce? s-a încruntat mama. Nu-i place să călătorească.
— Merge, a zis Kit, pentru că l-am convins eu.
— Kit...
— Și l-am convins pentru că-i pregătim o capcană.
Mama nu înțelegea nimic.
— Nu îi spunem că vii și tu, a zis Kit, apoi apari acolo arătând *devastator*, iar șocul îl va catapulta în brațele tale.
— Trebuie să existe niște scăpări de logică acolo, a zis mama.
— Vorbește mereu despre tine, a insistat Kit. Îi este dor de tine. Cred că orgoliul îl ține la distanță și mai cred că are nevoie de motivație ca să treacă peste.
— Vrei să-l surprinzi ca să mă ierte? a întrebat mama.

— Șoc și groază, am spus, dând din cap.
Nu era deloc rea, pentru o idee atât de proastă.
— Exact, a confirmat Kit.
— S-ar putea să fie o idee suficient de proastă
ca să meargă, am ridicat eu din umeri.
Dar mama clătina din cap.
— Nu pot.
— Ba poți! a zis Kit.
— E prea de tot, a spus mama, și, dintr-odată,
mi s-a părut că era foarte bătrână și micuță.

Fusese mereu atât de puternică, atât de sigură pe
alegerile ei, ca un buldozer. Era ciudat să o văd
ezitantă, dând înapoi. Ridurile dintre sprâncenele
ei păreau mai adânci. Deși era derutant să fie atât
de timidă, părea, totuși, mai umană. Mă făcea să
vreau să o protejez.

— Mags și cu mine o să te ajutăm, i-a promis
Kit. Mergem cu tine. Facem să fie bine.

Mama și-a coborât vocea, de parcă așa n-aș mai
fi putut-o auzi:

— Nu-i pot cere asta lui Margaret.
— *Alo?* am zis. Eu n-am fost invitată.
— Atunci nu veni la nuntă. Dar vino în Belgia.
Simplu.

Chiar era simplu? Să călătoresc atât de departe
nu era simplu deloc. Să părăsesc cuibul sigur pe
care mi-l construisem anul ăsta. Să înfrunt o mie
de necunoscute părea să nu fie nici pe departe ușor.
Și să zbor din nou, lucru pe care presupusesem că
nu-l voi mai face niciodată, ar fi fost orice, numai
simplu nu.

Dar Kit era pregătită.

— Excursie de familie în Belgia! Nu mai
discutăm! a concluzionat Kit. Organizez eu totul.
Du-te la mall și găsește ceva fantastic de purtat.

Mama s-a uitat la mine, gen: *O fi o idee bună?*

Am încuviințat: *Desigur.*

Era o idee bună? Nu știam. De fapt, mi se părea
destul de riscantă pentru toată lumea. Tocmai
scăpasem de calendarul meu de sinucigașă, în

fond. Abia dacă-mi țineam capul deasupra apei și n-ar fi trebuit cine știe ce efort să mă înghită din nou valurile. Puteam face asta?

Dintr-odată, m-am gândit că eram în stare.

Mai ales când mi-am dat seama că Belgia nu era chiar foarte departe de Scoția.

Nu mi s-a părut o idee atât de rea să o ajut pe mama să ajungă la un deznodământ cu tata și apoi să fac o scurtă excursie în Scoția, pentru niște concluzii proprii.

Era o idee teribilă, care-mi frângea inima și mi se părea extrem de stupidă, dar după ce m-am gândit la ea, nu am mai putut să mi-o scot din cap.

Gândul m-a trezit dintr-un somn adânc în noaptea aceea și m-a ros până când am căutat distanța pe *Google*. Un zbor non-stop din Bruxelles la Edinburgh dura sub două ore. Atât de ușor.

Aș fi putut sta acolo o zi sau două. Aș fi putut pretinde că eram în oraș *cu treburi*. L-aș fi putut suna pe Ian din întâmplare, de parcă mi-aș fi amintit brusc de existența lui. Ne-am fi putut vedea la cafea. Aș fi putut petrece câteva ore cu el. Dar, gândindu-mă, a trebuit să vizualizez ideea.

Eu aș fi, ca de obicei, în scaunul rulant. Afară, vreme cenușie. Ne-am vedea într-o cafenea cu o ușă prea îngustă pentru scaunul meu rulant, așa că Ian ar fi nevoit să mă lase să aștept puțin afară, în timp ce ne comanda cafea, de luat la pachet – dacă aveau așa ceva în Europa. Ne-am fi dus apoi pe o bancă din apropiere, iar eu aș fi fost complet saturată de dorință, ca o persoană flămândă privind o bucată de pâine, în timp ce el ar fi fost... cum? Ușor bucuros să vadă că încă trăiam? Curios din punct de vedere profesional cu privire la starea coloanei mele? Politicos? Chiar fals prietenos? Sau mai rău, poate deja se vedea cu cineva, o fată înaltă, cu trupul întreg, o practicantă de triatlon, ca și el, și ar fi adus-o și pe ea, ca să ne cunoaștem. Știți voi, crezând c-ar fi *OK pentru mine*. Aș fi stat

în scaunul meu rulant, cuprinsă de agonie asexuată, privindu-i pe cei doi pe o bancă, unul lângă altul, având trupurile perfecte, zâmbind și aruncându-și ocheadă, dar încercând să se abțină, de dragul fetei bătrâne și uscate, care avea picioarele ca niște tăiței.

Ar fi fost infernal. Mi s-a strâns stomacul.

Dar tot voiam să fac asta. Sau poate că *trebuia*.

Kit adora ideea. Dar ideile teribile erau preferatele ei, așa că voia detalii.

— Ce vrei să faci, să apari în zona în care locuiește și să-l surprinzi?

— Nu, am spus. O să-l *surprind* la telefon, ca o persoană normală.

— Adică după ce ești deja acolo. După colț, într-una din cabinele acelea roșii?

— Hei, nu suntem într-un film de spionaj! O să-i zic că sunt în oraș cu treabă.

— Ador! Un atac prin surprindere!

— Altfel, m-aș intimida.

— Cum o să-l găsești?

— N-am idee. De fapt, m-am gândit mai bine. Poate c-o să-i cer lui Rob, tipul cu coc, să îi obțină adresa de la spital.

— Vrei să îi ceri unui fost fizioterapeut al tău să te ajute să îi urmărești fostul coleg?

— E un fel de a spune.

— Perfect, a zis Kit. Ce-ar putea merge prost?

Douăzeci și șapte

Kit a ajuns în Texas cu trei zile înainte de călătorie, ca să ne ajute să ne concentrăm.

Am petrecut mai multe ore decât puteam să număr creând strategii pentru ținuta mamei (și a mea). Kit o vedea pe mama în verde – culoarea preferată a tatei – așa că a târât-o în patru magazine până ce au găsit rochia perfectă. După aceea, sora mea a insistat ca mama să-și facă părul și unghiile și să își cumpere produse de machiaj noi.

— Nu am nevoie de ruj nou, a protestat mama.

— Ori faci lucrurile cu stil, ori deloc, i-a zis Kit.

Pentru mine însă a fost mai greu. Kit a irosit mai mult timp în cazul meu decât cu mama, și nici măcar nu mergeam la nuntă. Puteam purta haine pe care le aveam deja, dar Kit nici nu voia să audă. Nimic din *dulapul meu trist* nu era suficient de bun. Kit voia să îmbrac ceva *elegant, sofisticat, cu o notă de: du-te dracului!* Dar subtilă. Dacă apăream întâmplător în Scoția, *să-l salut* pe Ian, trebuia să găsesc o ținută business plauzibilă care să *reducă un bărbat la lacrimi de dorință*.

— Cred că ne setăm niște standarde prea ridicate, am comentat.

— Taci. Lucrez.

I-a luat două zile lui Kit să îmi găsească ținuta perfectă: un costum cu pantaloni gri și bluză albă, care costase patru sute de dolari.

— Merită, a declarat Kit.

M-a obligat și să îmi cumpăr lenjerie, pentru prima dată într-un an și mai bine.

— Dacă întâlnești un străin chipeș la aeroport? a întrebat ea, scoțând o pereche de chiloți din dulapul meu. Vrei să-ți faci de cap cu el în bustieră sport și boxeri triști?

— Nu cheltui două sute de dolari în plus pe lenjerie incomodă, pe care n-o va vedea nimeni.

— Nu fi babă, a zis ea și mi-a arătat chiloții. Trebuie să stau cu tine. *Eu* o să-ți văd lenjeria, dacă nu altcineva. Iar situația asta tristă, a continuat ea, aruncând chiloții în coșul de gunoi, mă face să îmi pierd pofta de viață.

Într-un târziu, mi-a dăruit lenjeria cea nouă. Împotriva voinței mele.

A postat apoi pe *Instagram* fotografii cu ziua noastră la cumpărături, dar a refuzat să posteze ținuta finală.

— Ești prea superbă, a declarat ea. O să arunci în aer internetul.

Aproape că am renunțat pe ultima sută de metri. Nu avea cum să fie o idee bună. Dar apoi, am dat cu ochii de versiunea tristă a mamei, de anul ăsta lung, și m-am simțit din nou motivată. Nu știam dacă îl putea recuceri pe tata. Planul părea utopic și avea un potențial avansat de umilință devastatoare.

Dar nu conta. Știam că trebuia să o ajut.

În plus, mama își cheltuisese deja toți kilometrii acumulați în contul de călător frecvent al companiei aeriene pentru a putea cumpăra biletul la clasa întâi.

Kit a căscat gura când mama i-a spus asta.

— *Ori faci lucrurile cu stil, ori deloc*, a citat-o mama.

— Avem nevoie de sloganul ăsta pe tricouri, i-am zis lui Kit.

În dimineața plecării, încă aveam dubii.

— La ce mi-a stat mintea? am întrebat-o pe Kit, în timp ce dădeam pe gât cafelele. Cum o să pot să împing scaunul ăsta prin toată Europa? Locul ăla e făcut sută la sută din trepte de piatră! Da, și acolo sunt numai oameni cu gust un vestimentar ireproșabil. E o nebunie. O să mă oprească la porțile de îmbarcare și o să mă trimită acasă.

Kit nici nu voia să audă.

— Nu renunți tu așa ușor.

Poate că nu, dar voiam.

— O să fie cea mai proastă idee din lume.

Mama tocmai trecea și s-a oprit să mă strângă de umeri.

— Nu, a zis. Ai trecut deja prin ce a fost mai rău.

Avea să fie primul meu zbor după accident.

— Nu sunt sigură că pot să fac asta, am mărturisit.

Kit și-a băut până și zațul și a trântit cana goală în chiuvetă.

— Ador dubiile, mi-a zis. Le accept. Dar hai să urcăm în avion.

La clasa întâi era ca la o petrecere de VIP.

Nu doar că nu mai zburasem niciodată spre Europa, ci zburasem numai la clasa economică. Parcă mă simțeam distrusă, fiindcă aflasem ce am ratat. Clasa întâi ne-a întâmpinat cu șampanie și căpșune, iar de acolo lucrurile au evoluat. Practic, aveam piscină și DJ.

Zburam direct la Londra, apoi rapid în Belgia, iar după aia trebuia să luăm un tren spre Bruges. O zi și jumătate. Dar nu mă puteam plânge. Ne-au dat păături călduroase și prosoape la abur pentru mâini, ca la Spa. Aveam propriile cabine de dormit, cu scaune care se transformau în paturi. În plus, locurile noastre erau în rândul cel mai apropiat de ușă, deci am putut ajunge cu ușurință la al meu.

Totuși, niciun fel de lux nu putea schimba faptul că era prima dată când zburam, de la accident. În ciuda încercărilor mele de a-mi concentra mintea la altceva – și făceam treabă bună – corpul nu se lăsa păcălit. Mâinile îmi erau reci și tremurau. Ochii mi se mișcau la stânga și la dreapta, ca cei ai unui animal rozător în capcană. Inima îmi bătea de parcă eram atacată. Știam că nu avea sens să îmi fac griji, pentru că deja eram în avion și nu mai

depindea de mine. Făcusem o alegere și trebuia să supraviețuiesc.

După ce ne-am pus centurile, mama s-a întins peste margine să mă ia de mână, care era ca gheața.

— Ești îngrozită că zbori din nou?

— Puțin, m-am strâmbat.

— Ți amintești când am mers în Hawaii, mi-a zis Kit, și *ai supraviețuit*?

— Din câte-mi amintesc, am supraviețuit cu toții, a adăugat mama.

— Vrei să te distrag? m-a întrebat Kit, încuviințând în același timp, ca să mă asigur că era la dispoziția mea.

Măinile mele însă deveneau cenușii.

— Chiar nu-mi pot imagina ce ai putea face.

Kit mi-a făcut un semn din sprâncene.

— Eu da.

Motoarele au pornit. Aveam locuri vizavi. M-am aplecat în față.

— Cum?

S-a uitat la mama și i-a făcut un semn, de parcă împărtășeau un secret delicios. Mama a scotocit în poșetă și a scos de acolo o cutiuță împachetată, pe care am recunoscut-o imediat. Era cadoul de ziua mea de naștere, de la Ian.

— Hei, le-am spus. Am aruncat ăla la gunoi.

— L-am recuperat eu, a zis mama.

M-am uitat lung.

— Îl vrei? m-a întrebat.

Căpitanul tocmai făcea anunțuri cu voce tare, prin stație. Am mișcat din cap afirmativ.

Mi l-a dat, iar eu am desfăcut hârtia. Am ridicat capacul cutiutei. Înăuntru era un colier – un lăntișor delicat, atașat de fiecare capăt al unei plăcuțe de argint, iar pe aceasta, cu litere precum cele de la mașina de scris, fusese gravat un singur cuvânt: *CURAJ*.

— Ce este? a întrebat Kit.

— Un colier.

— Ce zice? a vrut să știe mama.

— *Curaj.*

Kit și mama s-au privit.

— Nu te bucuri că l-am recuperat?

Mi l-am pus la gât și am simțit apăsarea rece a argintului pe piept. Avionul a început să dea înapoi dinspre poartă.

M-a cuprins teama.

— Mai am ceva pentru tine, a zis Kit. Ceva și mai bun.

— Ce?

— Adresa lui Ian pe care ai primit-o de la Rob nu este corectă.

OK. Asta chiar mi-a atras atenția.

— Nu este?

— Este adresa părinților lui, din Edinburgh, însă el nu locuiește acolo.

— De unde știi tu asta?

Mi-a aruncat un zâmbet misterios, care spunea: *Am multe să-ți destăinui.*

— Am păstrat legătura.

Am simțit un junghi. *Care era ideea? Ce mi-ar fi putut spune, să fie atât de interesant? Fără permisiunea mea, mintea mi-a țesut cel mai urât scenariu.*

— Te rog să nu-mi spui că te vezi cu Ian, i-am zis.

— Ce? Nu! Scârbos! Sunt iar cu Benjamin Grasu’.

— Atunci de ce ții legătura cu Ian?

Zâmbetul, din nou.

— M-a găsit online. Voia să știe ce faci.

Avionul s-a oprit pentru o secundă și a început să meargă în față.

— Serios? Când a fost asta?

— La câteva săptămâni după ce am plecat. A întrebat dacă poate să afle vești despre tine, când și când.

— De ce nu mi-ai zis?

— Așa mi-a cerut el. N-a vrut să te enerveze.

— Și chiar a întrebat de mine?

— Într-adevăr.

— Des?

— Cam o dată pe săptămână. De fapt, sigur o dată pe săptămână!

Kit se bucura prea mult de dulceața dezvoltării.

— Te-a sunat?

— Am comunicat mai mult pe e-mail. Știi articolele pe care ți le trimiteam?

În acel moment, avionul a luat-o la goană pe pistă.

— Cele despre care sunt sigură că nu le-ai citit?

a continuat. Erau de la el.

El trimisese articolele! Asta clarifica multe. Dar de ce?

— Cum ți s-a părut Ian?

— Ca un profesionist îngrijorat.

— Ați vorbit vreodată despre altceva?

A clătinat din cap.

— Doar despre starea ta. Cam sec.

Botul avionului s-a ridicat.

— OK.

— Dar eu cred că încă te place.

— Nu m-a plăcut niciodată.

— Nu sunt de acord.

— Mi-a zis asta cu toată certitudinea, i-am spus. Nu i-am plăcut niciodată. Eram doar eu, cu iluziile mele, iar el a permis asta ca să-mi dea un motiv să trăiesc. Crede-mă. Dacă ar fi fost vreo speranță, o găseam eu.

Bine, cum spui tu, mi-a comunicat Kit printr-o ridicare din umeri.

Avionul părăsise pământul, zguduindu-se. Se ridica. Am atins colierul. *Curaj.*

— Mai e ceva, mi-a spus Kit.

Am ridicat privirea.

— A început să mă urmărească pe *Instagram*.

— De asta îmi faci mereu o mie de poze?

A încuviințat, foarte încântată de realizarea ei.

— Ghici ce? N-a postat niciodată o poză și nici nu urmărește pe altcineva. Nici măcar nu are imagine de profil. Doar *pe mine* mă urmărește.

Am încercat să procesez ideea de Ian folosind *Instagram*.

— A văzut poza cu cicatricile?

Kit a încuviințat foarte lent.

— Și cea de dimineață, din aeroport?

— Dacă-și verifică telefonul.

— Deci, e posibil să știe că ne îndreptăm spre Europa?

— Da.

— Ce mai atac prin surprindere!

— Partea bună e, a continuat sora mea, că este mai ușor să afli unde stă.

— Cum așa?

— Când ajungem în Scoția, a zis ea, îi trimitem un mesaj și-l întrebăm de adresă.

— Prea simplu.

Kit m-a mângâiat pe cap.

Chiar și dincolo de frica de zbor, eram stresată de călătorie în general. Acasă, îmi făcusem o rutină care îmi sporise încrederea.

Nu aveam idee la ce să mă aștept în Europa. Căutasem totul online, bineînțeles, și aveam un dosar plin cu printuri în geantă. De exemplu, trebuia să sun înainte ca să solicit o rampă, care să mă ajute să mă urc în trenul de la Bruxelles la Bruges. Nu puteam să fac asta direct la fața locului. Mă asiguraseam că hotelul avea camere la parter și că le puteam accesa. Kit a vrut să facem un tur cu barca pe canale, însă aflasem că pe niciuna dintre ele nu încăpeau scaune rulante.

Ne-am asigurat că totul va fi cât de cât în regulă, însă nimic nu ne-ar fi putut pregăti pentru experiența de a ne afla în Bruges. Era un oraș de basm. Nimic din înghesuiala secolului XXI – nici urmă de reclame luminoase sau panouri publicitare. Doar piatră medievală și clădiri din

cărămidă, cu turnulețe și frontoane, o piață cu biserică gotică, străduțe pietruite și ciocolaterii. Și canalele! La fiecare câteva străzi, se arcuiau poduri de piatră peste apa liniștită.

Nemaivorbind de lebede.

A meritat toată pregătirea. Au fost și momente dificile pe parcurs, ca atunci când am urcat în tren și era atât de plin, încât oamenii au trebuit să se mute în vagonul următor ca să încăpem, iar Kit a stat în poala mea, pe scaunul rulant, ca să avem spațiu. Dar, în general, nu a fost atât de greu, pe cât crezusem. Mă așteptasem la blocaj după blocaj și la un lung șir de umilințe, în timp ce călătoream într-o lume parcă creată pentru străini vorbitori de franceză sau flamandă și întregi la trup. Dar ne-am descurcat surprinzător de bine.

Nu am ajuns la hotel chiar în primele ore ale dimineții, iar *ghidul* nostru virtual ne-a indicat să stăm treze până pe la zece seara, ca remediu împotriva stărilor de oboseală cauzate de diferența de fus orar. Așa că, odată ajunse în cameră, am comandat room service – friptură cu cartofi prăjiți – și ne-am uitat la TV. Înainte să fie prea târziu, Kit și cu mama au dat o raită prin ciocolaterii și s-au întors cu o plasă plină cu bomboane (de ciocolată neagră, cu lapte, cu mentă și cu caramel sărat), în toate formele posibile, de la inimioare la stele de mare, pline cu tot soiul de creme (de nuga, piureuri de fructe, cafea, cu migdale, nuci macadamia și unt de arahide).

Kit le-a vărsat pe toate pe pat, ca și cum ar fi vrut să-mi demonstreze ceva.

— V-ați pierdut mințile, le-am zis. Nu putem mânca toate astea.

— Sigur că putem, a zis Kit.

— O să ni se facă rău, am insistat.

— Mie nu, m-a asigurat Kit. De ani de zile mă imunizez.

Într-un final, le-am mâncat pe toate. Cu cât înghițeam mai multe, cu atât ni se părea că e o

provocare pe care trebuia să o câștigăm. Apoi, ni s-a făcut rău. A fost un dezmăț dulce, incredibil. După aceea, mama și cu mine am zăcut pe pat, având fețele în nuanțe verzui, iar Kit a vomitat în baie.

— Cred că sunt doar deshidratată, a zis ea, urcându-se în patul pe roți, de lângă geam.

Dimineață, însă, i-a fost rău din nou.

— Poate că am luat o bacterie cauzatoare de dizenterie din aeroport, a presupus.

Până la prânz, i-a mai trecut greața, dar seara, Kit era de-a dreptul extenuată.

Când a venit timpul să ne îmbrăcăm, Kit zăcea pe pat ca un cadavru.

— Acum ești bine, am încercat să insist, când și-a ajustat compresa rece de pe ochi. N-ai vomitat de câteva ore. Tu și mama trebuie să mergeți.

Dar Kit nu a deschis ochii și a spus cu o voce răgușită:

— Nu cred că merg.

— Trebuie! i-am zis. A fost ideea ta!

— Nu mă simt deloc OK.

Mama și-a strâns poșeta în mâini.

— Poate că ar trebui să renunțăm, a sugerat.

— Nu și tu, a zis Kit.

— Nu pot merge singură.

— Mags te poate însoți.

— Nu am fost *invitată*, am zis eu.

— Du-te în locul meu, a spus Kit. Am confirmat pentru trei persoane.

— Dar nu mă vor acolo.

— Prostii, a zis mama. A fost o scăpare.

M-am uitat la Kit, care chiar arăta oribil, apoi la mama, care era extrem de agitată și arăta și ea oribil. Era clar că sora mea nu se putea deplasa. Dar nu o puteam lăsa pe mama să meargă singură. Am oftat.

— Adu-mi rochia lui Kit.

Era într-o nuanță de roșu *purpuriiu-care-îți-ruinează-viața*, cum îi spunea Kit, fără bretele, cu

aspect de anii '50, cu crinolină. Am reușit să mă strecor în ea, în timp ce mama se agita și încerca să mă ajute. Mi-am pus și lenjeria nouă – *f...-i* – apoi, mi-am aranjat părul. Am aplicat machiajul cumpărat de Kit pentru mine și m-am dat inclusiv cu ruj roșu. M-am gândit să port o eșarfă ca să-mi acopăr cicatricile, dar am decis că ar arăta mai rău.

După un ultim minut petrecut uitându-mă în oglindă, m-am oprit să mă întreb dacă ar trebui să păstrez la gât colierul de la Ian – insuficient de formal pentru un astfel de eveniment – asta înainte să decid că *era cazul*. Aveam nevoie de *curaj* în seara aceea.

Capela unde se ținea cununia religioasă nu era departe, ci chiar după colț.

Cercetările mele mă asiguraseră că Bruges-ul era foarte plat și că dalele erau mai degrabă iritante decât imposibile. Adevărat. Mai știam din căutările online că și capela se afla la parter, așa că puteam intra cu scaunul rulant fără probleme. Ce nu știam și am aflat doar când am ajuns acolo era cât de strâmt se dovedea locul.

Serios. Capela era cât un ornament de Crăciun.

Invitații care nu încăpuseră înăuntru stăteau în picioare afară, în număr mare.

Cu siguranță, existau biserici în care am fi încăput cu toții. În mod cert, Evelyn Dunbar n-ar fi trecut cu vederea dimensiunile locului. Dar cu cât stăteam mai mult acolo, înconjurată de alți oameni care nu puteau intra, și cu cât încercam să prindem frânturi din acțiunea ceremoniei, cu atât simțeam că mama lui Chip, poate într-un gest măreț de triumf față de privitori, supraaglomerase intenționat nunta.

— Crezi că știa că nu o să încăpem?

— Cred că da, a zis mama. E mai bine să ai o biserică plină decât una goală.

Am găsit un loc în curte unde puteam aștepta, însă mama nu s-a așezat nicăieri. Ne aflam la

altitudini diferite și nu vorbeam, așa că mi-am petrecut o jumătate de oră privind-o cum își frângea mâinile la nivelul taliei.

— De ce faci asta? am întrebat-o.

— Ce fac?

— Îți frângi mâinile. Ești stresată?

— Nu-mi frâng mâinile, a spus și s-a oprit.

Atunci am ridicat privirea, să văd dacă și ea se uita spre biserică, la fel ca toată lumea. Dar ea scana mulțimea.

Momentul acela m-a făcut să mă bucur că bătusem tot drumul până aici. Avea ceva important de făcut, iar eu o susțineam.

Au mai trecut zece minute. Apoi încă zece. Într-un târziu, mama a decis să meargă să întrebe omul de la ușă ce se întâmpla.

Și astfel ne-am separat. Ea a dispărut într-acolo, croindu-și drum prin mulțime, și nici nu dispăruse de cinci minute când clopotele au început să bată. Înainte să poată reveni, ușile capelei s-au deschis și au pășit afară mirii.

Bineînțeles! Eram la o nuntă. Nunta lor.

M-am făcut mică, dându-mi seama că *venisem neinvitată la nunta lui Chip*.

Nu aveam unde să mă ascund. Când curtea mică și pietruită s-a umplut de persoane străine cu rochii sclipitoare și fracuri, fotografii a chemat invitații importanți la poze.

Omul de la ușă le-a spus tuturor să o ia pe o străduță spre recepție, însă eu am așteptat să iasă mama. Nimic.

Nu aveam deloc o poziție bună, jos pe scaun. Oamenii pe care-i recunoșteam treceau pe lângă mine fără să-mi remarce fața. Vedeam doar curele și poșete.

Într-un târziu, m-am apropiat de ușile capelei să întreb de mama.

— Caut o femeie în rochie verde, i-am zis portarului.

— Nu mai este nimeni înăuntru.

M-am uitat în jur. Mă ratase? Se dusesse spre recepție, crezând că plecasem și eu? Mă aștepta acolo, tremurând agitată? Imaginea mamei, frângându-și mâinile la recepție, singură, mi-a explodat în minte.

Era timpul să o găsesc. Am urmat coada mulțimii care migra spre locul cu pricina.

Nu a durat prea mult până i-am pierdut din vizor.

Cercetările mele jurau că nouăzeci și cinci la sută dintre străzile din Bruges erau accesibile pentru scaune rulante, dar strada asta aparținea clar celorlalte cinci procente. Dalele erau mai mici și mai înguste, cu șanțuri adânci între ele. Cauciucurile *subțiri ca lama* de care era tata atât de mândru nu erau construite pentru acest tip de teren. M-am blocat iar și iar, cu roata prinsă între pietre, timp în care m-am legănat în față și în spate pentru a reuși să o scot. Mă deplasam lent, frustrant. M-am murdărit pe mâini. Mi-am ciupit degetele. La un moment dat, vântul a încălцит tivul rochiei în spițe.

Apoi străduța s-a deschis într-una mai accesibilă, mai netedă, unde am putut prinde viteză, și m-am apropiat de un pod de piatră. Acolo am ajuns din urmă invitații. Era o stație de taxiuri, ce s-au dovedit a fi *acvatice*. Genul de ambarcațiuni despre care știam de pe internet că nu puteau încadra scaune rulante.

Așa ajungea lumea la recepție. Cu barca.

M-am oprit pe pod și am analizat scena. Două bărci, pline ochi cu invitați, tocmai plecaseră din doc, iar ultima se încărca atunci. Bărbați în fracuri și femei în rochii așteptau la o coadă care șerpuia în jurul unor turnichete de lemn. Am scanat invitații căutând rochia verde a mamei, dar nu am observat-o. Apoi am privit barca. Aș fi putut urca, dacă mă ajuta cineva. Dar, când m-am apropiat și am ajuns la intrare, am dat peste o problemă mult

mai mare: barca era la douăzeci și una de trepte pietruite de aleea care cobora spre apă.

Douăzeci și una de trepte abrupte, inegale, în stil *Escher*^[20].

M-am oprit. Treptele erau înalte și înguste. Puteam lua o curbă în State și poate reușeam să cobor două trepte joase, într-o zi cu noroc, dar nu așa ceva. Nu puteam coborî. Nu fără să mor.

Am văzut cuplu după cuplu folosindu-și picioarele funcționale pentru a merge fără griji până la barcă și a urca în ea, și am simțit înțepătura ascuțită a disperării. Ce căutam aici? Kitty dăduse bir cu fugiții, o pierdusem pe mama și acum nu puteam ajunge la recepția la care nici măcar nu fusesem invitată.

Apoi, am simțit un fel de presiune ciudată în gât, de parcă stăteam să plâng.

Am inspirat întretăiat. N-ar fi trebuit să vin. Era timpul să renunț. De ceva vreme era timpul.

Atunci m-a remarcat pilotul bărcii.

— *Est-ce que vous allez à la soirée*^[21]? a întrebat el, în franceză.

Credea că sunt belgiancă. Cât de flatant!

— *Non!* am strigat. *C'est d'accord.* (Nu! *E bine.*) – trăiască franceza din liceu! În Texas nu prea îmi folosea la nimic.

Dar pilotul făcea deja semn către doi tipi de pe doc, amândoi la vreo șaptezeci de ani, care s-au îndreptat spre mine, urcând scările hotărâți.

— *Non, non (nu, nu)*, am spus, fluturând mâinile în direcția lor. *Mes jambons sont éclatés.* Încercam să spun: *Picioarele mele nu funcționează*, însă doar mai târziu mi-am dat seama că încurcasem cuvântul *jambe*, care în franceză înseamnă *picior*, cu *jambon*, adică *șuncă*. Încurcasem și verbele, așa că le comunicasem că-mi *explodaseră șuncile*.

Cei doi s-au oprit și s-au privit.

Apoi au continuat să urce. Era clar că aveam nevoie de ajutor.

Firește că nu eram doar o trecătoare îmbrăcată de nuntă. *Firește* că eram invitată la nuntă. Doar pentru că nu puteam coborî scările, nu însemna că nu aveam să merg.

În ciuda protestelor mele, un docher mai în vârstă, dar surprinzător de puternic, m-a ridicat și m-a luat în brațe, de parcă așa ducea femeile toată ziua, și apoi a început să coboare scările. Celălalt mi-a strâns scaunul și ne-a urmat. Înainte să îmi dau seama, deja pășeau în barcă și mă depuneau pe un loc aproape de proră, cu spatele la lume.

Din câte îmi dădeam seama, toate celelalte locuri erau orientate către față, doar al meu și locul de lângă el, nu. În curtea bisericii nu mă văzuse nimeni, însă aici s-au holbat cu toții.

Ce puteam să fac? N-aveam cum să plec. Nu îmi puteam schimba locul. M-am holbat și eu. N-am recunoscut pe nimeni. Scaunul meu și cu mine, musafira neinvitată, eram blocați pe o barcă plină de străini curioși. Eram într-un taxi acvatic care nu mergea nicăieri.

Echipajul trecuse înapoi la flamandă, dar îmi dădeam seama că pilotul voia să plece, deși docherii credeau că ar trebui să rămână. Le tot spunea să dezlege barca, dar ei știau că nu era cazul. Într-un târziu, unul dintre ei a țâșnit în sus pe treptele mortale, să privească în jur, și a strigat ceva către cei rămași jos.

Venea cineva?

Atunci am văzut.

Da, chiar venea.

Grupul nuntașilor.

Douăzeci și opt

S-au adunat lângă pod, în capul scărilor care duceau spre stația de taxi, chiar acolo unde mă aflasem eu cu puțin timp înainte, de parcă erau desprinși din *Bâlcii deșertăciunilor*^[22]. M-am uitat bine și mi s-a părut atât de straniu să-i văd pe tipii care ne-ar fi fost cavaleri de onoare – Woody, Statler, Murphy și Harris – combinați cu un stol de femei necunoscute. Chiar când mă gândeam la asta, s-a pornit briza și a făcut rochiile domnișoarelor de onoare să fluture cu încetinitorul.

Grupul s-a separat, iar eu m-am pregătit pentru apariția mirilor. Dar cuplul care a urcat în barcă nu erau Chip și Plângăreața, ci Jim și Evelyn Dunbar, părinții lui Chip.

O văzusem de câteva ori pe Evelyn, de când ne certaserăm la spital. Era vecină cu noi, în fond.

Dar nu îi vorbisem nici măcar o dată.

La început, dacă venea pe la noi, mă ascundeam. Simțeam că nu puteam da ochii cu ea și mi-am permis să previn asta. Odată cu trecerea timpului, nu mi-a mai păsat dacă reușeam sau nu să o evit. Dar mama și ea începuseră deja să se vadă în secret.

Nu ne străduiam să ne ocolim. Așa se întâmpla.

După o vreme, mama a insistat că Evelyn *uitase complet* de mica noastră *dispută* de la spital. Dar eu credeam că mă transformase în personajul negativ de multă vreme. Eram fata disperată care încercase să îi manipuleze băiatul perfect să renunțe la viața lui perfectă, pentru că se simțea vinovat. Evelyn nu fusese niciodată genul care să admită limitele fiului său. Era foarte selectivă.

De aici și *omiterea* numelui meu de pe invitație.

Era în regulă. Nu îmi păsa. Doar că venea spre mine și nu mă puteam ascunde.

S-a apropiat, în costumul ei albastru palid, de soacră mare, cu perle la gât, și m-am întrebat cum avea să reacționeze când mă va vedea.

Urât, s-a dovedit.

Eu am o teorie: suntem cei mai răi când ne simțim amenințați. Oamenii par să se comporte cel mai urât când cred că vrei să le faci rău, să furi de la ei sau să le iei ceva pe care-l consideră, de drept, al lor. Și în clipa în care ochii lui Evelyn Dunbar i-au întâlnit pe ai mei, am știut că se gândea la *toate cele de mai sus*.

Credea, probabil, că eram acolo ca să stric nunta. În locul ei, poate aș fi gândit la fel.

A urcat în barcă și a încremenit când m-a văzut. Domnul Dunbar s-a apropiat să discute cu niște invitați, iar Evelyn s-a aplecat peste mine și mi-a vorbit pe o voce cu o octavă mai jos:

— Ce cauți aici?

Câțiva invitați s-au uitat spre noi. Nu voiam să discut în public despre capcana pe care o țeseam pentru părinții mei. Am ridicat din umeri.

— Kit s-a îmbolnăvit, așa că am venit în locul ei.

S-a uitat în jur, cu fața recompusă într-un zâmbet.

— Nu ai fost invitată.

— Am remarcat.

— Ne-am gândit că ar fi fost ciudat.

— Așa este.

— Dar ești aici.

— Mama a crezut că a fost o omisiune.

— Nu a fost.

— Nu o să vă fac probleme, i-am zis, ridicând mâinile.

Voiam să aplanez conflictul, dar am enervat-o mai rău.

— Cum poți face una ca asta?

Mi s-a părut o exagerare.

— Dar ce fac?

— Vii aici neinvitată și stai ca un goblin^[73], holbându-te la toată lumea. E cam ciudat.

Asta făceam?

— Tocmai mi-ai spus *goblin*?

— Ce încerci să dovedești?

— Încă nu am trecut peste cuvântul *goblin*.

— Chip merge mai departe și tu ar trebui să faci la fel.

— De acord.

— Cu toate acestea, tot trebuia să vii aici? Și simți în continuare nevoia să îi strici tocmai ziua asta, dintre toate zilele?

Nu venisem să fac nimic nelalocul lui pentru nimeni. Dar cred că furia este contagioasă, așa că nu m-am putut abține și am spus:

— Chip a făcut ca fiecare zi din restul vieții mele să fie dificilă, așa că poate că suntem chit. Cu toate că noi nu vom fi niciodată cu adevărat chit... decât dacă-i provoc și eu o paralizie.

Ochii lui Evelyn s-au mărit puțin, a surpriză, de parcă s-ar fi temut că de aceea venisem, ca să-l accidentez pe mire.

— Nu-i amuzant, mi-a zis.

— Ba da, este puțin.

— E timpul să pleci.

Uneori nu ai de ales decât să o dai în bară. Dar nu era una dintre acele dă ți. Nu trecusem prin toate ca să renunț chiar acum, la final. Aveam o mamă de salvat.

— Nu plec.

Dar Evelyn mi-a aruncat o privire, gen: *Cum îndrăznești?*

— Pleci, a zis. Acum. Apoi a strigat la echipaj să vină să se ocupe de mine.

Așa se termina totul? Cu mine aruncată înapoi pe doc de un tandem de docheri flamanzi și bătrâni? M-am gândit de ce eram acolo. La ce fel de persoană voiam să fiu. Am decis că îmi doream să fiu mai puternică. Și mai înțeleaptă, dacă

puteam. Voiam să fac lucrurile mai bine, nu mai rău.

— Îmi cer scuze că am înjurat, am zis.

— Ce?

— La spital. Anul trecut. Am folosit cuvinte care te-au supărat.

Evelyn a ținut buzele, amintindu-și. Expresia nu i s-a îmblânzit, dar îmi dădeam seama că o uimisem.

— Sufeream mult, i-am spus, și am izbucnit. Cred că m-am gândit că dacă suferă și alții o să sufăr eu mai puțin. Dar nu m-am simțit mai bine. Ci mai rău. Regret și vreau să știi că îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu mai bună.

A clipit spre mine.

Când omul din echipaj la care lătrase s-a apropiat de noi, nu părea că se afla acolo ca să-i facă ei pe plac. Ci că își dorea ca Evelyn să se așeze. A început să insiste să ia loc, gesticulând spre coada din spatele ei.

Evelyn cea de zi cu zi n-ar fi îndurat un asemenea tratament.

Dar parcă îi tăiasem aroganța. Sau poate că îi demonstrasem că eram acolo cu intenții bune.

Nu s-a certat cu el, ci l-a lăsat să o conducă la locul ei.

Restul nuntașilor au ocupat locurile rămase, lăsând doar două scaune libere, chiar în centru, vizavi de mine, pentru Chip și Plângăreața.

Orice pipă a păcii fumată între mine și Evelyn și-a pierdut efectul când i-am văzut apărând pe pod și coborând scările atât de sclipitori, încât mi s-a părut că se mișcau cu încetinitorul.

M-am uitat în jur, să văd unde-mi puseseră scaunul rulant. De parcă l-aș fi putut folosi ca să mă ascund înainte să mă vadă.

Evident că nu puteam. Am rămas pe loc, blocată pe un scaun chiar față în față cu cele două rezervate pentru miri.

Nu știam ce să fac cu mâinile. Să le încleștez? Să le las libere? Nici unde să întorc capul. Să mă uit la lebede și să mă prefac că nu îi vedeam? Sau să-mi îmblânzesc fața într-un zâmbet și să-i privesc drept în ochi când soseau?

Am atins cu degetele colierul de argint de la Ian.
Curaj.

Chip m-a remarcat doar după ce s-a așezat. Pentru o secundă, când și-a pus brațul în jurul Plângăreței, crăcănându-se ca un bărbat adevărat și privind canalul, am crezut că poate nu mă va observa.

Ghinion.

Când privirea i s-a oprit pe fața mea, s-a aplecat să se holbeze.

— Margaret?

La auzul numelui meu, Plângăreața s-a holbat și ea.

Iat-o. Noua *eu* a lui Chip. Cu bronz artificial și prea mult tuș la ochi.

Tara. O fată pe care o văzusem doar în poze. O fată cu care Chip mă compara uneori, ca să-mi arate că eram superioară. Făceam cafea mai bună. Aveam simțul umorului mai dezvoltat. Un ritm mai potrivit. Iat-o, în carne și oase.

Părea groaznic de bosumflată.

Am făcut din mână și am zis *Bună!* de parcă atunci îi remarcasem.

— Să fiți fericiți!

— Nu știam că ai venit, mi-a zis Chip, și în acel moment mi-am dat seama că nu fusese anunțat de omiterea mea de pe listă.

Ce nu știa nu îl putea răni.

— Am venit cu toții, i-am zis.

Chip s-a uitat în jur după restul familiei Jacobsen, dar i-a dat cu virgulă.

— I-am pierdut, am continuat.

Atunci mi-a căutat scaunul rulant din priviri.

— Unde ți-e scaunul? Îl mai folosești?

Dacă viața mea ar fi fost un film, răspunsul meu ar fi sunat cam așa: *Ce, vechitura aia? N-am mai văzut-o de luni de zile.* Ar fi fost clipa în care mă ridicam ca o zeiță și triumfam asupra lui Chip, a Plângăreței și a tuturor celor care se îndoiseră vreodată de mine, inclusiv a mea. Un triumf absolut. Generic.

Îmi dorisem un asemenea final. Dar nu aceea era povestea mea, și nici finalul nu se potrivea.

I-am arătat compartimentul pentru depozitare.

— Acolo.

— Deci ești tot...

— Paralizată.

S-a aplecat mai aproape, cu grijă, de parcă aș fi fost sălbatică. Apoi și-a lipit un zâmbet mare și fals pe față și a zis:

— Ce mai faci?

Atunci am știut că mă *compătimea*.

S-a aplecat și mireasa, cu brațele la piept, dar pe fața ei nu citeam compasiune.

— Sunt super OK, i-am zis, rânjind cu toți dinții. Dar tu?

Înainte ca Chip să poată răspunde, a intervenit Plângăreața.

— Chiiip, a miorlăit (iată!). Ce naiba?

Chip a renunțat la zâmbet și a devenit serios.

— Cum de ești aici?

— E o poveste lungă, am spus.

Chip a scos atunci un oftat și a continuat:

— Știi, eu încerc să o iau de la capăt.

— Bravo, i-am zis. Te felicit.

— Ești sarcastică?

— Deloc.

— N-am nevoie de felicitările tale, bine?

— Prea târziu.

Ce înțelegeam eu era că Chip era uluit, compătimitor și plin de concluzii greșite despre motivele mele. Iar soția lui era doar furioasă.

— Știi ce, le-am zis, vă doresc tot binele din lume, bine? Nu vă urmăresc. Îmi văd de viață.

Dar niciunul nu m-a crezut.

Atunci a strigat Statler de pe următorul rând de scaune:

— Ai venit să strici nunta, nu, Jacobsen?

Se voia o glumă, evident, ca să mai relaxeze tensiunea, dar mi-am dat seama brusc că asta credeau toți: că venisem cu speranțe tragice și ridicole să le sabotez nunta.

— Sunt aici ca să sărbătoresc, am zis, ridicând mâinile ca și cum aș fi capitulat.

Dar Statler a râs. Era clar că nu eram decât *o fostă* care făcea o ultimă încercare să... *ce? Să răpească mirele cu scaunul ei rulant?* Nu exista o altă explicație. Scos din context, gestul de a zbura opt mii de kilometri pentru nunta fostului iubit putea părea suspect.

Fără să vreau, am încercat să îi fac să priceapă.

— A fost un an greu, m-am trezit confesându-mă. Lui Statler, cuplului fericit, întregii bărci. Nu este viața pe care aș fi ales-o, am continuat, și anumite părți din ea sunt groaznice. Dar există și avantaje. Sunt mai înțeleaptă. Mai bună. Am început să tricotez.

Nu puteau înțelege. Unele genuri de înțelepciune se câștigă. Ar fi trebuit să renunț. Dar eu aveam nevoie să îmi exprim opinia.

— Plănuiesc o tabără de vară, am spus, și am fondat o organizație non-profit. Sunt atât de ocupată, de fericită și de productivă, cum n-am fost niciodată până acum. Mi-am găsit chemarea. Am descoperit un gen de muncă cu adevărat satisfăcător și palpitant, încât mi-aș dori să nici nu mai fie nevoie să dorm.

Fetele lor îmi spuneau că nu convingeam pe nimeni.

Dar era în regulă.

Dorința de a-mi găsi motive să trăiesc mă obligase să îmi construiesc o viață demnă. Nu aș fi putut declara accidentul ca fiind un lucru bun. De asemenea, n-aș fi putut pretinde că totul s-a

întâmplat cu un motiv. Ca toate tragediile, și a mea fusese lipsită de sens.

Dar, în mod cert, aflasem un lucru: cu cât suferința este mai intensă, cu atât bucuria este mai profundă.

Apoi am continuat.

— Asta nu știți voi. Nu *puteți* ști, până când viața nu vă distruge. Sunt mai bine decât înainte.

Adevărul acela m-a făcut să tremur.

L-am perceput ca pe un triumf.

Până când soția mirelui mi-a aruncat o privire care spunea: *Scutește-mă!*

Chip nu părea nici el convins.

— Spui că ai trecut peste?

— Da.

Ochii lui mă provocau.

— Adică te vezi cu cineva?

Serios?! Era singura definiție a depășirii momentului? Nu exista o altă cale de vindecare, de a atinge fericirea sau de a trăi o viață minunată decât cea care implica *să te vezi cu cineva*? Să fiu îndrăgostită era singura cale de a fi fericită? M-a jignit ideea, din principiu feminist. Eram tentată să îi țin un discurs despre felurile în care viețile femeilor nu aveau nevoie de validare romantică masculină.

Cât de ridicol! De îngust! De tradițional!

Aproape că am zis-o. O secundă, și asta i-aș fi spus.

Douăzeci și nouă

Dar atunci am auzit pe cineva strigând:

— Țineți barca!

Am remarcat că tipii de pe doc dezlegaseră deja parâmele și că motorul pornea.

Ne-am întors în direcția vocii, iar unul dintre docheri a strigat, în flamandă, ceva ce bănuiam că era: *Stați așa, că mai e unul!*

Un singur bărbat în frac sprinta pe scări în jos, spre noi.

Semăna ciudat de bine cu Ian.

De fapt, a continuat să semene cu Ian, pe măsură ce se apropia.

Când a ajuns, s-a dovedit a fi chiar Ian.

Ian al meu. Nu era în Edinburgh, ci aici, în Bruges. Alergând îmbrăcat în frac, ca să prindă barca spre recepția lui Chip.

Ian. A venit și el fără invitație.

L-am văzut, dar el nu m-a zărit pe mine. Era prea ocupat să alerge și să arate răvășitor.

Aș fi zis că reacția mea la vederea lui Chip și a Tarei fusese viscerală, dar n-am cunoscut sensul cuvântului până ce nu l-am văzut pe Ian fugind pe scări.

Parcă mi s-au blocat plămânii.

Dacă mi-aș fi putut întoarce ochii, aș fi căutat un loc în care să mă ascund.

Dar nu-mi puteam dezlipi privirea. Am înregistrat noua lui tunsoare – mai scurtă – și croiala fracului, remarcând că bărbații europeni purtau pantaloni ceva mai strâmți decât americanii, de parcă i-ar fi uitat la spălat.

Și era bine.

Ian a sărit peste turnichetele de lemn și iată-l pe doc, sprintând, *pompând* din picioare de-a lungul lui.

Barca se îndepărta deja. Era la aproape doi metri de doc, dar Ian nu se oprea.

A sărit de pe doc și a aterizat pe un loc liber de pe punte, la vreo zece centimetri de genunchii mei.

A fost o mișcare *cool*, stil James Bond, pe care nu o văzusem niciodată în viața reală.

Ian s-a ridicat, cu fața spre oameni.

— Sper că este barca spre recepție, le-a spus.

Vocea. *Accentul* – după tot timpul ăsta! Mi-am simțit măruntaiele topindu-se ca untul încălzit.

Pilotul a țipat furios ceva spre Ian, în flamandă. Probabil ceva gen: *Nu-i cool, omule! Era să te sinucizi!*, dar toți invitații au început să aclame. Ian și-a scuturat costumul de praf, s-a scuzat față de pilot și a făcut din mână, în semn de: *Ah, Doamne, mersi!* celor care continuau să chiuie, înainte să se uite în jur și să vadă că nu mai erau locuri.

Atunci pilotul a gesticulat spre el, gen: *Stai jos, prietene*. După care, a arătat spre locul din apropierea mea.

Ian s-a întors, și a dat cu ochii de mine.

Ne-am uitat unul la altul, de parcă totul s-ar fi oprit în loc.

Dacă a existat vreodată o clipă în care să mor din cauza intensității unei priviri, exact aceea a fost. Dar nu puteam face nici măcar asta. Nu puteam respira, nu puteam gândi. Și, după cum se prezenta situația, nici Ian.

— Vă rog să luați loc, i-a zis pilotul, în engleză. În sfârșit.

Dar Ian nu s-a așezat. A căzut în genunchi pe punte. În fața mea. La picioarele mele.

— Ești aici, a zis.

Eu nu puteam gândi coerent.

— Nu sunt aici. *Tu* ești aici.

Toată lumea din barcă se uita la noi, dar, când pilotul a călcat-o ca să prindem viteză, zgomotul alb ne-a oferit o barieră acustică.

— Îmi pare rău că am întârziat, a zis el.

Poți întârzia la o petrecere la care nu ai fost invitat?

— Nu ai întârziat.

Ochii i s-au oprit la colierul meu.

— Porți cadoul de la mine.

Am dat din cap.

— Credeam că l-ai aruncat.

— L-am aruncat. Mama l-a pescuit din gunoi.

— Ce femeie de treabă, a zis el. Ți place?

Am încuviințat încet.

Dacă era grozav să îi aud vocea după atâta timp, să îi văd fața era aproape un extaz. Mă amețea să fim atât de aproape. Nu aveam nici măcar o poză cu el, așa că nu îi mai văzusem chipul de aproape un an. M-am înecat în ochii lui albaștri, care păreau mereu puțin triști. I-am văzut mărul lui Adam, chiar deasupra cravatei, și maxilarul ceva mai pătrășos decât mi-l aminteam.

— Ce faci aici? l-am întrebat.

— Ce faci *tu* aici?

— Sunt aici, am spus, arătând spre restul oaspeților de pe barcă, la nuntă.

— La nunta puțoiului de fost logodnic al tău.

— N-a fost chiar atât de rău, am zis. Apoi am rânjit. Dar nici prea bun.

Atunci mi-a luat mâinile într-ale lui.

— La ce ți-a stat mintea?

— Părinții mei s-au despărțit, iar Kit și cu mine încercăm să-i readucem împreună.

— La nunta fostului tău logodnic?

— A fost un moment puțin forțat, i-am zis privindu-l în ochi. Și nu mai fusesem în Europa.

— Ar fi trebuit să vii în Scoția.

Nu-i puteam interpreta expresia. Oare știa?

— Mă gândeam să vin, am zis.

A părut surprins.

— Serios?

— Mă gândeam să apar după ce terminam aici.

— Chiar te gândea?

— Da. Nu știai asta deja? Nu ți-a zis Kit?

— Nu.

— Pentru că știi că ați ținut legătura.

— Trebuia să aflu cum ești.

— Sunt foarte sigură că, ultima dată când ne-am văzut, mi-ai spus că nu ți-a păsat niciodată de mine, așa că nu știu dacă *trebuia*.

— Am mințit.

— Ce?

— Am mințit când am spus asta.

— Că *nu* ți păsa de mine?

Și-a ațintit apoi ochii într-ai mei.

— Îmi păsa de tine. Prea mult.

— Poate să ți pese prea mult de o persoană?

— Încă încerc să-mi dau seama.

I-am studiat fața. Ce tot spunea?

— Poate că minți acum.

Dar el a clătinat din cap și mi-a luat o mână, ducându-și-o la inimă. Bătea cu putere.

— Nu mint, mi-a spus.

Asta era o mărturisire teribilă.

— De ce ai mințit înainte?

— Pentru că m-am gândit că era mai bine pentru tine.

— De ce ar fi fost mai bine pentru mine să-mi frângi inima?

— Asta am făcut? s-a încruntat el.

— Cam da.

— Îmi pare rău! Nu m-am gândit că se va întâmpla asta.

— Pentru că ai crezut că nu te plăceam?

— Am crezut că era doar o consecință a traumei.

— Știi ce? Nu era.

— Credeam că-ți fac o favoare. Că eram singurul care va suferi.

— De ce să suferi?

M-a privit în ochi.

— Pentru că nu voiam să exist fără tine.

Nu mai puteam să respir.

Nu părea ceva posibil: eu, în rochia purpurie a lui Kit, vorbind cu Ian, în frac, așezat în genunchi, ținându-mi mâna apăsată pe inima lui. Și totuși, nu puteam nega nici barca, nici apa, nici briza și nici tangajul^[74].

După câteva momente, am ajuns sub un pod de piatră, luminat dedesubt de felinare suspendate, dar abia dacă am remarcat. Mi-am auzit însă numele.

— Margaret! Vocea venea de foarte aproape.

Am ridicat privirea.

— Margaret!

Mâini care fluturau deasupra. Două perechi.

— Margaret!

Erau ai mei. Împreună, unul lângă altul, pe pod.

— De ce nu sunteți la recepție? le-am strigat.

— Am decis să sărim peste!

— V-ați gândit să mă anunțați și pe mine?

— Nu te-am găsit!

Atunci tata a înconjurat-o pe mama cu brațul. Datorită aceluia gest, *am știut că ea era OK.*

Mai mult decât atât, erau amândoi OK.

Toate grijile acelea pentru mama? Puteam să uit de ele. Se regăsiseră. Știau ce să facă. Avea să funcționeze sau nu, dar misiunea mea se încheiase.

Barca nu a încetinit. Părinții mei au rămas în urmă, în noaptea care se lăsa peste Bruges, făcând cu mâna și apoi continuându-și plimbarea.

Ian i-a privit și el un minut, apoi s-a întors spre mine.

— De ce ești aici? l-am întrebat.

— Ca să te găsesc.

— Ai venit din Scoția ca să mă găsești?

A dat din cap.

— De ce?

— Pentru că mi-e dor de tine.

— Serios?

— În fiecare zi.

Nu voiam să accept totul atât de ușor. Voiam să fiu dură și supărată. Poate că erau bătăile inimii lui sub palma mea, sau ochii lui sinceri, sau fracul pe care nu doar că-l purta, ci în care arăta de milioane, dar n-am mai rezistat.

— Și mie mi-e dor de tine.

— După atâta vreme?

— Cred că devine tot mai rău, am mărturisit.

— Mi-am spus că voi aștepta un an înainte să te caut. Să-ți dau timp să-ți găsești calea. M-am consultat cu frații mei și-au căzut și ei de acord că aveai nevoie de cel puțin un an. S-a împlinit termenul. Tocmai cumpărasem un bilet de avion pentru State, când am văzut postarea lui Kit despre Belgia.

— Ai cumpărat bilet pentru State?

— Da.

— Dar ai venit în Bruges?

— Da.

— Kit știa că vii?

— Cred că da. Mi-a trimis un mesaj cu programul zborurilor, cu hotelul și cu o fotografie a invitației. Apoi a jurat c-o să fii singură toată seara, în timp ce ea și mama ta mergeau la nunta asta idioată. Mi-a mai zis că a închiriat o cameră pentru mine, pe același palier.

Am clătinat din cap. Clasic Kit.

— Deci, te-ai dus la hotel?

— Când am găsit-o pe ea și nu pe tine, m-a trimis la biserică.

— Și cei de acolo te-au trimis să alergi de-a lungul canalelor. Și iată-ne aici.

— Dar, a zis Ian, Kit nu mi-a zis nimic legat de Scoția.

— Nu?

— De ce voiai să mergi acolo?

— Știi tu. Turism. Loch Ness, câteva *kilturi*...

Ian a zâmbit puțin.

Când mă gândesc la asta, mi se pare foarte ciudat că, pe barca aceea aglomerată, m-am simțit de parcă nu era nimeni în jur. Zgomotul motorului s-a stins, la fel și orice alt sunet din jurul nostru, ca și trecutul și viitorul.

— Când ne-am întâlnit, mi-a zis Ian, trebuia să te ajut. De fapt, tu m-ai ajutat pe mine. Felul în care m-ai tachinat și mi-ai luat amărăciunea peste

picioar, felul în care m-ai surprins, iar și iar, toate mi-au arătat lumea din unghiuri diferite. Mi-a făcut bine să fiu lângă tine. M-ai făcut să râd, probabil mai mult în acele săptămâni petrecute împreună decât în toată viața mea de până atunci. M-ai învățat despre prostieală. Mi-ai arătat un alt fel de a fi pe lume. Ai adus la lumină o parte mai caldă, mai plină de speranță a sufletului meu. Apoi, după ce am plecat, a trebuit să devin iar rece. M-am mutat acasă, unde cerul este cenușiu, și am acceptat un job care nu-mi plăcea. N-am încercat să caut ceva mai bun, pentru că tot ce puteam face era să număr săptămânile până când aveam să ajung din nou lângă tine. Am făcut un pact cu mine însumi să îți acord un an, dar aproape că l-am încălcat de sute de ori. Singura mea excepție ar fi fost dacă începeai să te vezi cu altcineva, caz în care aveam voie să mă întorc în Texas și să lupt pentru tine.

I-am aruncat o privire de parcă era nebun.

— Cu cine să mă văd?

— Cred că tâmplarul care lucrează la cabana taberei are o pasiune pentru tine.

— Nu are.

— Nu m-ar surprinde să fie și arhitectul pe aceeași lungime de undă. E prea entuziasmat.

— Ce prostie.

— Și firește că mă aștept în continuare să se târască Chip înapoi, din minut în minut.

— Improbabil. E căsătorit acum.

— Altfel, a trebuit să aștept un an.

— Pentru binele meu.

— Ca să te repui pe picioare.

— Nu literalmente. Asta nu pare că se va întâmpla.

— Poate că nu, dar te descurci foarte bine. Ți-am ținut pumnii de la distanță.

Nu doar ce spunea, ci și cum o spunea, atât de intens, fără nicio tresărire, mă hipnotizase.

— Pricepi ce-ți zic eu aici? m-a întrebat.

Abia dacă puteam gândi.

— Vrei să spui că te bucuri că mă simt mai bine?

Nu tocmai, a clătinat el din cap.

— Vrei să spui că a fost un an dificil și pentru tine?

Nici asta.

Am ridicat din umeri.

— Spune-mi tu.

Se lăsase puțin pe călcâie, dar apoi s-a ridicat din nou în genunchi și s-a apropiat.

— Mă gândesc tot timpul la tine, Maggie Jacobsen. Abia dacă pot dormi de dorul tău. Îmi doresc să te văd și să fiu lângă tine. Te iubesc cu o dorință pe care abia dacă o pot controla și cred că mă va absorbi.

Ochii aceia!

Poate că ar fi trebuit să îl sărut atunci, dar mi-am dat seama că nu mă puteam mișca. Mi se părea imposibil să doresc pe cineva atât de mult și să-l și primesc. Îmi reprimasem sentimentele atâta vreme, că nici nu știam cum să-mi revin.

Asta până când m-a prins el de ceafă și mi-a lipit gura de-a lui.

Sărutul m-a trezit la viață.

Lumea s-a oprit, dar barca a mers mai departe. Am plutit pe lângă case de piatră cu frontoane în trepte și grădini atât de bogate, încât verdeța li se revărsa în apă. Am trecut pe lângă case plutitoare, cu obloane de lemn. Pe lângă cafenele cu lampioane suspendate și mese luminate de lumânări. Dar n-am remarcat nimic.

Chiar și când taxiul acvatic s-a oprit în fața recepției și a andocat, și chiar și când mirii, părinții mirelui, nuntașii și invitații și-au ferit ochii când au coborât din barcă, nu ne-am oprit. Abia i-am observat.

Am rămas pierduți în sărutul acela pe care îl așteptaserăm de atâta vreme ca să îl gustăm din nou.

Epilog

Asta a fost acum zece ani.

Nu am participat la recepție, apropo. Am luat taxiul înapoi spre stație și de acolo am plecat la hotel. Ian m-a cărat în spate, cu scaunul rulant pliat sub braț, de parcă nu cântărea nimic.

Am decis că ar trebui s-o luăm încet. Dar n-am făcut-o.

Ne-am dus în camera de hotel a lui Ian, de pe același palier cu a mea, și am rămas treji toată noaptea. Mi-am petrecut mare parte din seară încercând să îi explic de ce nu putea fi atras de mine, iar el și-a dedicat tot cam atât încercării de a mă convinge că greșeam. A reușit.

Dimineață, la micul dejun, am dat unii peste alții la bufet – Kit, părinții noștri, Ian și cu mine – și ne-am așezat împreună la masă. Nu arătam niciunul grozav, dar sora mea arăta groaznic.

— Cred că trebuie să te ducem la medic, a zis mama atingându-i fruntea. Arăți ca o figură de ceară de la *Madame Tussaud*.^[25]

Kitty i-a îndepărtat mâna.

— Sunt bine.

— Greșit, a declarat mama. Ești palidă. Transpiri. Apoi i-a aruncat o privire. Sunt convinsă că au doctori în Belgia.

— Nu am nevoie.

Mama s-a uitat la mine.

— Te rog să o convingi.

— Arăți... Cum era s-o zic drăguț? Nu pari în apele tale. De ce nu...

Dar Kitty a început să vorbească peste mine.

— Sunt bine! Chiar sunt! N-am nevoie de medic...

Pe măsură ce am continuat cu:

— ...vrei să vezi pe cineva? Să fim siguri?

Tata a adăugat:

— Vom avea un zbor lung spre casă și ultimul lucru de care ai nevoie e...

Și mama a participat cu:

— Ar putea fi Ebola, ruptură de apendice, un fel de E.coli...

Am trântit mai departe unii peste alții, ca o gașcă ridicolă de străini, chiar acolo, în mijlocul cafenelei hotelului belgian, până când, poate pentru a încheia odată nebunia, Kitty a țipat:

— Nu sunt bolnavă! Sunt însărcinată!

Asta ne-a închis gura.

— Am făcut un test de dimineată. Am făcut trei, de fapt.

— Al cui este? am șoptit, după o pauză lungă. Al lui Benjamin Grasu'? Sau al lui Moustache?

— Votez pentru Benjamin, a zis mama, pe un ton normal.

— Și eu, a zis tata, ridicând mâna.

Ian și cu mine am votat tot pentru Benjamin Grasu'.

— Unanimitate, am declarat.

Kitty ne-a aruncat o privire care ne spunea că eram *groaznici*.

— E al lui Benjamin, bine? Acum trebuie să vomit.

Asta este povestea noastră. În cei zece ani de la accident, lucrurile s-au schimbat pentru toți.

Părinții mei s-au împăcat. Tata nu putea ține o supărare și nici nu era genul răzbunător. Așa cum mi-a zis cândva: *Mama ta nu a fost niciodată perfectă. Și am iubit-o mereu*. Nu sunt sigură ce aş fi făcut în locul lui. Dar cred că să aleagă să se întoarcă și să rezolve lucrurile i se potrivea. Nu era genul care să plece. Era genul: *la bine și la greu*.

S-a pensionat doi ani mai târziu și, cam la o lună după, a aflat că avea cancer pulmonar. Și nici măcar nu fuma!

— Prea mult rumeguș, a ridicat din umeri.

S-a luptat din răputeri, iar mama a fost alături de el la toate programările și tratamentele. I-a croșetat șosete călduroase și i-a citit articole. I-a pregătit friptură, spaghetti și chiftele, prin rotație. Numai preferatele lui, iar și iar.

Ca să-și ocupe timpul cu ceva, între tratamente, când se simțea bine, s-a oferit voluntar să citească pentru nevăzători cărți care se înregistrau. Și-a dat seama că era talentat. Pentru o vreme, și-a inventat slujba de *cititor de povești în tabără*, lecturând captivat, la foc, în fiecare vineri seară unui grup de copii, imitând toate vocile și efectele sonore. Adora asta atât de mult, încât chiar și după ce a fost prea bolnav ca să mai citească sau să iasă la foc, tot venea până acolo să își asculte înlocuitorii și să le ofere indicații. Mama îl aducea într-o mașinuță de golf și monta scăunele pliante.

Într-o seară, spre final, când l-am vizitat la spital, mi-a spus că ultimii ani cu mama fuseseră cei mai buni.

— De ce?

A zâmbit viclean.

— Pentru că m-a apreciat mai mult.

Am pufnit.

— Și eu pe ea, mi-a zis. Și știi ce?

— Ce?

— Nu aș schimba nimic. Asigură-te că îi spui asta surorii tale.

Tata n-a vrut să fie îngropat, ci *plantat*. Așa că am săpat o gaură, pentru cenușa lui, pe dealul pe care aprindeam focurile de tabără și am plantat acolo un stejar. Mama vrea să plantăm un alt copac în cenușa ei, când îi va veni rândul, ca să crească împreună, cu crengile împletite.

Pomenește des despre asta.

Au trecut trei ani de când a murit tata, iar mama încă pare pierdută. Dar este mereu ocupată. Anul acela fără tata a schimbat-o, a domolit-o și a eliberat-o, în multe feluri. Astăzi, este mai îngăduitoare cu toată lumea, inclusiv cu ea însăși.

Acum ține contabilitatea taberei și ne ajută cu cei mici, iar la scurtă vreme după moartea tatei s-a oferit să îi ia locul ca povestitoare la foc. S-a alăturat și unui grup feminist de *quilting* numit *Coase-i bine!*, care se întâlnește săptămânal să tricoteze și să vorbească despre politică. Tot își face prea multe griji și, în orice situație, aduce moartea în discuție, dar eu, Ian și Oprah^[76] am convins-o să țină un jurnal de recunoștință.

Încearcă. Iar asta contează mult.

Vă întrebați dacă am putut să merg din nou?

Nu.

Am încercat proteze, cârje și electrostimulare musculară, apoi încă o operație, cam la doi ani după accident, și după aceea am renunțat. Tehnologii noi apar mereu și poate că știința mă va ajuta în cele din urmă, dar nu depind de asta. Nu mai sap pe internet după speranță în direcția aceea. Am învățat să o caut în alte feluri.

Mă bucur să vă spun că locurile mele donatoare s-au vindecat bine și, după zece ani de aplicat vitamina E, abia dacă se mai văd. Grefele sunt altă poveste. Părți din ele sunt netede, alte bucăți sunt ca peticite și nicio cantitate de vitamina E nu le poate face să arate mai puțin tragic.

De aceea, la a cincea comemorare a accidentului, am lăsat-o pe Kitty să mă tatueze. Mă implora mereu și avea un concept pregătit: o grădină cu flori *crescând* din spatele umărului meu, peste cicatrice. A făcut conturul în prima seară și, de atunci, adaugă culori încet, încet. Dacă te uiți acum la mine, dintr-o parte arăt ca mine, iar din cealaltă, înfloresc.

Mama a zis că își va face și ea un tatuaj, dar nu s-a putut hotărî. Încă lucrează la asta.

N-o să mint. Să-mi pierd picioarele a fost cea mai grea încercare a vieții mele. Nu vreau să îi

micșorez importanța. Nu vreau să pretind că a fost ușor. Dimpotrivă.

Dar au fost și lucruri bune.

Ian n-a glumit când a spus că era îndrăgostit de mine. Nu l-am putut convinge de contrariu.

Știți ce-am făcut? Ne-am căsătorit.

Am fost într-o relație la distanță, la început. Apoi Ian s-a întors în Texas. Acum administrăm tabăra împreună. Ian se ocupă de fizioterapie – Myles nu i-a vânat permisul de practică. Să-l alunge pe Ian din țară a fost suficient. Apoi Myles a obținut un job în Orlando, a plecat din oraș și sper c-a uitat de noi.

Eu mă ocup de afaceri și de unele părți amuzante, cum ar fi: pictura cu degetele, tricotatul de melci, făcutul de origami, decorarea prăjiturilor, jocul de-a v-ați ascunselea în fân și fredonarea melodiilor din *Sunetul muzicii*^[27].

Proiectul de suflet, *Tabăra Speranței*, a ieșit mai bine decât îmi imaginasem. Am adunat aproape de două ori mai mulți bani decât estimasem, în parte datorită urmăritorilor lui Kit, dar și muncii mele neobosite, obsesive.

Da, îmi recunosc meritele. Recunosc meritele tuturor.

După ce părinții mei s-au împăcat, le-a luat cam două minute să scoată planurile și să înceapă să discute construcția, iar tata a intervenit ca un profesionist. Mi-am văzut părinții dintr-un unghi diferit, lucrând ca o echipă. Perfecționismul neînduplecat al mamei, când era concentrat asupra unui proiect și nu asupra mea, era puternic și inspira pe toată lumea, iar spiritul practic și jovial al tatei oferea un echilibru potrivit. Colaborau și chiar se contraziceau într-o armonie motivantă.

Cred că așchia designului nu sare departe de trunchi, pentru că mama și cu mine adorăm, de fapt, aceleași lucruri: ferestrele mari, șemineurile de piatră, lămpile occidentale retro, pline de kitsch, gardurile stil roată de vagon, verandele adânci,

ventilatoarele de tavan, liniile moderne, curate, cu detalii inspirate de fermele clasice.

Chiar ne înțelegeam bine.

Tabăra funcționează deja de șapte ani. Este un loc real, aglomerat, prosper. Atmosfera din tabără este una însorită și caldă. Clădirile sunt din piatră și stuc, cu acoperișuri texane, verande mari și copaci umbroși. Avem câmpuri de floarea soarelui și trasee în natură. Totul este accesibil, mulțumită rampelor – chiar și căsuța din copac. Am găsit artizani care au făcut magie cu artă murală, sculpturi și fântâni. Am făcut mozaicuri pe porți, folosind vasele sparte de mine, iar acum ținem un curs de mozaic, unde oamenii le pot sparge pe ale lor.

Organizăm toată vara tabere pentru copii, iar toată iarna, cursuri pentru adulți. Avem seri de film și concursuri de prăjituri, dar și proiecte de caritate pentru cei bolnavi. Avem rețele de resurse și sisteme de referință. Oferim cursuri pentru cei care s-au accidentat de curând și proiecte sau susținere pentru cei dragi lor. Ajutăm oamenii să se descurce așa cum sunt și, în același timp, le arătăm încotro s-ar putea îndrepta.

Nu reparăm totul, dar facem lucrurile mai bune.

A devenit filosofia mea de viață. Nu v-aș spune niciodată că viața nu poate fi la fel de grozavă cum v-ați dorit-o dintotdeauna. Dar trebuie să trăiți viața pe care o aveți. Să găsiți inspirație în luptă și să simțiți bucurie când vă este greu. Asta încercăm să facem noi: să echilibrăm suferința cu râsete, cu păături pufoase, cu îmbrățișări, cu cântece, cu picnicuri în zilele însorite, cu prăjiturile cu fulgi de ciocolată și cu flori sălbatice. Asta putem face, să ne purtăm crucea când este nevoie și să savurăm orice bucurie când putem.

Viața înseamnă mereu și una, și alta.

Așa că facem ardei pe grătar, organizăm concerte karaoke, vedem filme în aer liber. Plimbări în natură, focuri de tabără, s'mores, oale

pictate, inspirație de toate culorile. Am dăltuit vorbele mamei lui Ian despre ajutorarea altora într-o placă de piatră prinsă deasupra ușilor biroului, iar mantra aceasta a devenit o mare parte din program. Copiii se sprijină reciproc, predau cursuri de artizanat și lucrează în grădină. Ajută la curățenie. Fac felicitări de Ziua Îndrăgostiților pentru copiii care sunt încă în spital, coc briose pentru cei mai în vârstă, țesală caii și lucrează cu câinii utilitari ca să ajute la socializarea lor. Învață prin experiență – *singurul* mod de învățare – faptul că să ai grijă de alții este o cale de a avea grijă de tine.

Bineînțeles că toată lumea primește un tricou pe care scrie: *MERGE CA PE ROATE*.

Vă întrebați ce s-a întâmplat cu Kitty și cu Benjamin Grasu'? De îndată ce ne-am întors din Europa, el și barba lui de hipster au năvălit la noi acasă, implorând-o pe Kitty să se mărite cu el.

A refuzat.

Nu era stilul ei.

Dar a fost de acord cu o ceremonie de fidelitate pe viață, care e cam același lucru. Și-a tatuat și numele lui pe braț, l-a lăsat să o urmeze la New York și să se mute cu ea, iar el s-a dovedit cel mai amabil și mai grijuliu partener. Kitty a născut o brișă de copil. Tragic, însă, în ciuda tuturor, au numit-o Pandora Snapdragon.

Nu poți face totul bine.

La un moment dat, am decis că Benjamin Grasu' era foarte răutăcios și i-am schimbat porecla în Benjamin *Dulceață*, chiar dacă el insista că preferă Grasu'. Până la urmă, a devenit *Dulci* – care-i place și mai puțin.

Pandora a căpătat numele de alint Dorie. Era tot ce puteam face pentru ea. Are zece ani și este mai înaltă decât mama ei. Kitty și Unchiul Dulci s-au dovedit fertili și au adăugat doi frați familiei, înainte ca Dorie să împlinească cinci ani. După ce

au fost depășiți numeric, s-au mutat înapoi în Texas.

Tragic, în ciuda tuturor, și-au numit băieții Wolfgang și Socrate. Dar nu îi tachinăm. Doar pe părinții lor, târziu în noapte, după ce toți copiii adorm, iar adulții stau la *board games* și la un pahar cu vin. Atunci îl implorăm pe Unchiul Dulcețică să își radă barba aia a lui.

Ah! Și eu am reușit să rămân însărcinată. Încercam să avem un copil, dar am primit gemeni-surpriză, băiat și fată. Și chiar dacă nimic la situația asta n-a fost simplu, acum au șase ani și sperăm că am trecut peste ce era mai rău. Le-am spus Căpitanul și Tennille.

Glumesc.

I-am numit după cei patru părinți ai noștri: Andrew Clifford și Elizabeth Linda. Se joacă împreună cu verii lor, în tabără, toată vara. Înoată în lac, hrănesc caii și *ajută* în grădină.

Este totul perfect? Pe naiba. E un haos total. Un haos nebun, galopant, care-ți frânge inima.

Nu putem repara totul. Nici pe departe.

Dar putem căuta motive să fim recunoscători.

Mai mult, putem depune eforturi să ni le creăm.

Asta am învățat din tot ce am trăit. Accidentul mi-a distrus viața, dar bucățile rămase au creat un mozaic tare arătos. Asta înseamnă artă, cred. Să transformi lucrurile din ce erau, în ce ar putea fi. Viața mea de acum, fără îndoială, este schimbată. Poate că este o operă de artă.

Ce știi este că ne distrăm cât putem.

În fiecare an, de Ziua Păcălelilor, dăm o petrecere nebună de Sfântul Valentin, ca să nu uităm că: *Iubirea se întâmplă oricând*. Am făcut un mozaic și cu vorba asta.

Mă gândesc la accident? Mă întreb cum ar fi fost viața mea dacă aș fi fost căsătorită cu Chip – care a trecut deja la *Soția numărul doi* – sau dacă n-aș fi fost rănită și încă eram perfectă, ca înainte?

Nu tocmai.

Acum știu că nu are sens să privesc înapoi. Știu cum să încerc, cum să eșuez și cum să o iau de la capăt. Știu să trăiesc dinăuntru către afară. Știu să savurez fiecare moment de intimitate, fiecare tură de înot în zori, fiecare masă, fiecare baie caldă și fiecare clipă în care cineva mă face să râd.

Mai presus de toate, știu că trebuie să alegem să scoatem ce e mai bun din orice. Avem doar o viață, care nu poate merge decât înainte. Și chiar există multe variante de final fericit.

.{1}. Mușchi format din mușchii iliac și psoas, care au un tendon comun.

.{2}. Se referă la cabina echipajului unui avion, în care stă pilotul și unde sunt instalate comenzile de zbor, aparatele de bord etc. (n. red.)

' Evoluție acrobatică complexă a unui avion. Aceasta constă în executarea unei bucle în plan vertical sau oblic. (n. red.)

.{4}. Nu este o vitamină propriu-zisă. Există mai multe formule pentru vitamina O și ele diferă în funcție de producătorul farmaceutic. Comisia Federală pentru Comerț din SUA susține, referindu-se la ingredientele din compoziția acestei substanțe, că nu ar fi vorba decât de apă cu sare. I se mai spune și Oxigen lichid, însă acesta poate exista în formă lichidă doar când se află la temperaturi mai mici de -183 grade Celsius. Și totuși, vitamina O are numeroase întrebări pentru diferite probleme medicale: pentru îmbunătățirea funcției de apărare a sistemului imunitar, pentru ameliorarea afecțiunilor pulmonare, în scopul eliminării bacteriilor, virusurilor, paraziților, toxinelor și otrăvurilor din organism, pentru un surplus de energie ș.a. (n. red. - Sursa: <https://www.rxlist.com/>)

1 Anestezie și Terapie Intensivă, (n. red.)

.{6}. Ritm biologic intern al unui organism, pe o durată de aproximativ douăzeci și patru de ore. Persoana respectivă nu mai poate sesiza alternanța între zi și noapte. (n. red.)

.{7}. Suturi chirurgicale, sterile, neabsorbabile. Acestea sunt indicate pentru utilizarea în aproximarea și/sau ligarea țesuturilor moi generale, dar și în procedurile cardiovasculare, oftalmologice și neurochirurgicale, (n. red. - Sursă: rondamedical.ro/)

.{8}. Un soi de plastilină inteligentă, pe bază de polimeri siliconici, care are proprietăți fizice neobișnuite, cum ar fi: se întinde ca guma, se rupe ca hârtia, sare ca mingea, luminează pe întuneric, își schimbă culoarea etc. (n. red.)

.{9}. Constă într-o serie de metode și practici speciale de relaxare, concentrare și respirație. Această tehnică este folosită de femeile care urmează să nască pe cale naturală.

.{10}. Un mix culinar din bucătăria mexicano-texană. (n. red.)

.{11}. Preparat specific bucătăriei mexicane, dar și texane. Constă în fâșii de carne și legume făcute la grătar, toate acestea fiind servite într-o tortilla. Înainte, fajitas se gătea doar cu fâșii din carne de vită, însă cu timpul rețeta a suferit modificări. Astăzi, fajitas se face și cu

carne de porc, pui, miel etc. și nu doar pe grătar, ci și la cuptor sau la tigaie. (n. red.)

{12}. Se referă la un anumit tip de curse concepute pentru bicicletele off-road (biciclete care pot parcurge terenuri accidentate). Acestea au loc pe piste construite special. (n. red.)

{13}. Volkswagen Jetta. (n. red.)

{14}. O marcă de deserturi care constă într-o varietate de dulciuri pe bază de gelatină. (n. red.)

{15}. Un personaj robot din Războiul Stelelor (Star Wars). (n. red.)

{16}. Rubrica de noutăți, (n. red.)

{17}. În original, *The Stepford Wives*. (n. red.)

{18}. Administrația Federală a Aviației din S.U.A. (n. red.)

{19}. Film american din anul 1983, în regia lui Adrian Lyne. Eroina filmului este o tânără dansatoare care își dorește să ajungă balerină profesionistă. (n. red.)

{20}. Un mecanism care ajută în procesul de reorganizare a creierului. (n. red. – Sursa: easistent.ro)

{21}. Fenomenul fiziologic prin care se creează noi celule nervoase în creier. (n. red.)

{22}. Și când oamenii distruși și împietriți... (n. trad.)

{23}. Oameni cu inima frântă. (n. trad.)

{24}. Pentru că, deși ei ar putea petrece... (n. trad.)

{25}. Despărțiți... (n. trad.)

{26}. Să se repete. (n. trad.)

{27}. Din cele două oase ale gambei, tibia susține majoritatea greutateii corpului. Platoul tibial este împărțit în hemiplatoul medial și cel lateral. Platoul tibial este acoperit de meniscul intern și cel extern, ele fiind ancorate de platou prin ligamentele coronare. (n. red. - Sursă: lectiadeortopedie.ro)

{28}. Acest termen provine din limba germană de la Tiefenpsychologie (psihologia profunzimii) și a fost propus de Eugene Bleuler (psihiatru elvețian) în anul 1913 pentru a se referi la știința nouă - psihanaliza. Denumirea a fost adoptată de mai multe teorii psihologice diferite, care explorează relația dintre conștiință și inconștient. (n. red.)

{29}. Acest tip de bucătărie s-a dezvoltat în zona de sud (sud-vest) a statului american Louisiana, după ce imigranții francezi, cunoscuți sub denumirea de acadieni au fugit sau au fost expulzați din Acadia (astăzi statele Nova Scoția și New Brunswick din Canada), în anul

1755. Acadia a fost o colonie a Noii Franțe din regiunea de nord-est a Americii de Nord. (n. red.)

.{30}. Sacră, intangibilă. (n. red)

.{31}. Rasă scoțiană de cai. (n. red.)

.{32}. Tehnică de balet ce constă în deplasarea în vârful picioarelor, cu pași foarte mărunți, de multe ori în viteză. (n. red.)

.{33}. Este o procedură terapeutică foarte benefică în cazul terapiei durerii fizice și nu numai. Așadar, pe lângă efectul analgezic, mai ajută și la reducerea inflamației, la acumularea de căldură la nivelul pielii și țesutului muscular și la îmbunătățirea circulației sangvine. (n. red. - Sursă: reo-medical.ro)

.{34}. Cum spune și denumirea, această metodă utilizează frigul pentru a atenua inflamațiile și pentru a lupta contra durerii. Crioterapia contribuie, printre altele, și la relaxarea musculaturii și conferă un somn liniștitor. (n. red. - Sursă: reo-medical.ro)

.{35}. Cea deschisă de el și de iubita lui. (n. red.)

.{36}. Un fel de mâncare care se regăsește în bucătăria mai multor țări (Algeria, Maroc, Tunisia etc). Denumirea provine de la numele vasului special de lut în care se prepară. Tajine (tagine) este un soi de tocană cu carne și legume, foarte aromată, la care se folosesc mirodenii precum scorțișoara, șofranul, ghimbirul, turmericul, chimionul, paprika, piperul ș.a. Marocanii gătesc tajine la foc mic, într-o oală de lut, neapărat acoperită. (n. red. - Sursa: gustos.ro)

.{37}. Plăcintă grecească cu spanac și feta.

.{38}. *S'more* este prescurtarea de la *same more* (mai multe). În SUA, Canada și Mexic se obișnuiește ca atunci când lumea se află în fața unui foc de tabără, să mănânce acest fel de desert. *S'more* arată oarecum ca o înghețată de tip sandviș și constă în una sau mai multe bezele presate și un strat de ciocolată, care sunt puse între doi biscuiți de graham sau între două fursecuri. (n. red.)

.{39}. A pârî (turna) pe cineva. (n. red. - Sursa: scotsman.com)

.{40}. În argoul scoțian, semnifică păsărică proastă sau cap de penis. De asemenea, se mai traduce și astfel: fraier, needucat, persoană fără simț estetic, țăran. (n. red. - Surse: urbandictionary.com; en.wiktionary.org)

.{41}. Învelișul cutanat al testiculelor; persoană obositoare și lipsită de valoare sau care degajă un miros înțepător de pește; zdreanță împutită. (n. red. - Sursa: urbandictionary.com)

.{42}. În argou, o persoană care s-a făcut de râs ca o...; Cineva care a căzut în dizgrație. (n. red. - Sursa: urbandictionary.com)

- {43}. Cineva pe care nu-l duce capul. Un personaj care se face de râs prin ceea ce face sau prin ceea ce spune (voluntar sau involuntar). (n. red. - Sursa: urbandictionary.com)
- {44}. Un bețiv. Un pierde-vară. (n. red. - Sursa: urbandictionary.com)
- {45}. În argou, un penis imens; Un idiot. (n. red.)
- {46}. Tacă-ți fleanca! (n. red.)
- {47}. Un fund ca un sac de rufe. O expresie folosită de scoțieni pentru a evalua negativ atractivitatea unei femei. (n. red. - Sursa: pri.org)
- {48}. Expresie folosită de scoțieni pentru a se adresa cuiva care vorbește în dodii (fără sens). (n. red. - Sursa: pri.org)
- {49}. Scrot. (n. red. - Sursa: en.wiktionary.org)
- {50}. Față rotundă, dolofană. (n. red. - Sursa: britannia.org)
- {51}. O insultă adresată cuiva, care spune că persoana în cauză are două scroturi în gură. Se referă și la cineva pe care nu-l prea duce capul. (n. red.)
- {52}. Chitară hawaiană.
- {53}. Personaje fictive întâlnite în poveștile englezești de adormit copiii, în poezii, în cântecele ș.a. (n. red.)
- {54}. Războinicul scoțian, William Wallace (interpretat de Mel Gibson), și-a condus consătenii într-o revoltă pentru a-și elibera ținutul natal de sub domnia tiranicului rege al Angliei, Eduard I. (n. red.)
- {55}. Personaj fictiv din seria de romane fantastice, *A Song of Ice and Fire*, de George R. R. Martin. Această serie a prins viață și pe peliculă, sub titlul de *Urzeala Tronurilor (Games of Thrones)*. Kit Harington este actorul care îl interpretează pe eroul John Snow.
- {56}. Mușchiul fesier face parte dintr-o clasă artificială de mușchi, din regiunea gluteală și este alcătuit din trei grupe de mușchi: gluteus maximus, gluteus medius și gluteus minimus. (n. red. - Sursa: teachmeanatomy.info)
- {57}. Unul dintre cei patru cvadricepși din partea din față a coapsei. (n. red.)
- {58}. Reprezintă cel mai lung mușchi al organismului. Se situează pe latura anterioară a coapsei, de la spina antero-superioară a osului iliac până la tibie, imediat sub genunchi. (n. red. - Sursa: anuarul-sanatatii.ro)
- {59}. Mușchi de dimensiune mică, poziționați sub mușchiul gluteus minimus. Acțiunea generală a acestora constă în rotirea laterală a

membrelor inferioare, (n. red. - Sursa: teachmeanatomy.info)

{60}. Regiunea gluteală este o zonă a corpului situată posterior de centura pelviană, la capătul proximal al femurului. Mușchii aferenți acestui segment corporal sunt responsabili cu deplasarea membrelor inferioare, pornind de la nivelul articulației șoldului, (n. red. - Sursa: teachmeanatomy.info)

{61}. Mușchiul tibial anterior, (n. red.)

{62}. Mușchiul tibial posterior, (n. red.)

{63}. Mușchiul popliteu este un mușchi lat și scurt care se află pe partea posterioară a genunchiului, în profunzimea fosei poplitee și pe partea superioară a feței posterioare a tibiei. Are funcția de a debloca genunchii în timpul mersului, prin rotirea laterală a femurului pe tibie. (n. red. - Sursa: en.wikipedia.org)

{64}. Cunoscut și după denumirea de mușchiul peronier brevis, acesta este cel care stabilizează glezna, (n. red.)

{65}. În limba română i se spune mușchiul plantar sau mușchiul plantar subțire. Este localizat în planul superficial al regiunii posterioare a gambei, (n. red. - Sursa: en.wikipedia.org)

{66}. Mușchiul gastrocnemian. Acesta formează cea mai mare parte a musculaturii gambei. (n. red. - Sursă: kenhub.com)

{67}. Universitate americană particulară, din domeniul cercetării, care se află în orașul Cambridge, din statul Massachusetts.

{68}. Culoarea firului de mătase naturală. (n. red.)

{69}. Metodă de recuperare medicală care constă în aplicarea unor electrozi de suprafață pe zonele musculare afectate, în dorința de a genera stimularea electrică a nervilor. Cu ajutorul aparatului denumit neurostimulator, care e responsabil de transmiterea stimulilor electrici, se activează în mod secvențial grupe de mușchi și se recrează mișcarea, în acele cazuri în care aceasta nu mai poate fi produsă în mod firesc, din cauza afectării sistemului nervos central. (n. red. – Sursa: terapiapentrumișcare.ro)

{70}. Maurits Cornelis Escher (1898-1972) a fost un artist plastic, grafician și gravor, de oricine olandeză. Este recunoscut în întreaga lume pentru lucrările sale abstracte, care au ca punct de plecare obiecte imposibile și iluzii optice. (n. red. - Sursa: mcescher.com)

{71}. Mergeți la petrecere? (n. red.)

{72}. În original, *Vanity Fair*. Roman de dragoste și satiric scris de romancierul englez William Makepeace Thackeray. (n. red.)

{73}. O creatură rea și grotescă, întâlnită în folclorul mai multor popoare europene, (n. red. - Sursa: en.wikipedia.org)

.{74}. Mișcare oscilatorie de înclinare a unei nave (aeronave sau a unui vehicul feroviar), efectuată în jurul unei axe perpendiculare pe direcția de mers. (n. red. - Sursa: dex-online.ro)

.{75}. Muzeu al statuiilor din ceară, fondat de artista de origine franceză Marie Tussaud (1761-1850) la Londra. (n. red.)

.{76}. Oprah Winfrey, gazdă de talk show, producătoare de televiziune, actriță, autoare extrem de populară, de origine americană. (n. red.)

.{77}. În original, *The Sound of Music*. Film american din 1965, regizat de Robert Wise. (n. red.)

Table of Contents

Title page	2
Mulțumiri	5
Unu	9
Doi	30
Trei	37
Patru	42
Cinci	53
Șase	63
Șapte	74
Opt	78
Nouă	91
Zece	102
Unsprezece	114
Doisprezece	124
Treisprezece	132
Paisprezece	141
Cincisprezece	148
Șaisprezece	165
Șaptesprezece	176
Optsprezece	188
Nouăsprezece	200
Douăzeci	207
Douăzeci și unu	217
Douăzeci și doi	233
Douăzeci și trei	257
Douăzeci și patru	264
Douăzeci și cinci	284

Douăzeci și șase	292
Douăzeci și șapte	298
Douăzeci și opt	312
Douăzeci și nouă	320
Epilog	328